

Giới thiệu Phù Quang

Truyện Phù Quang, chuyện tình cảm đồng tính là trái với đạo lý luân thường không được xã hội và gia đình chấp nhận, cho dù họ có yêu nhau mãnh liệt đến mấy thì cũng không thể quyết định của mọi người nhìn họ với một con mắt khác.

Năm đó họ yêu nhau mãnh liệt và nồng cháy nhưng không ngờ hần là một kẻ hai mặt là một con người phản bội thậm chí hần còn có thể đẩy đưa với một người phụ nữ khác trong khi hần lại nói lời yêu tôi. Chia tay cũng được nhiều năm và duyên phận lại cho chúng tôi gặp nhau một lần nữa, ánh mắt đó khiến tôi si mê không còn nhớ những ngày tháng mà hần đối xử tệ bạc với tôi.

Hần muốn quay lại với tôi, nói lời yêu thương hết sức chân thành, nhưng tôi biết rõ con người hần thật chất hần lại muốn đùa giỡn với tình cảm với tôi, xem tôi như một món hàng thích thì tôi, không vui thì bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Nhiều lúc Trần Hi nghĩ một đời này chắc sẽ cứ như thế mà trôi qua. Mở một công ty hậu cần* (zet: là hoạt động chuyên chở, lưu giữ và cung cấp hàng hóa) không lớn không nhỏ, mỗi ngày bận rộn chạy ngược chạy xuôi kiếm chút chi phí sống qua ngày. Sau khi về nhà tắm một trận thống khoái rửa trôi hết một mối, hần ngồi phịch xuống sofa, tay cầm lon bia vừa xem TV vừa thưởng thức.

Kỳ thật như vậy cũng chẳng có gì là không tốt, bình thường, im lặng, cô độc.

Công ty Trần Hi gần đây nhất có hai tài xế xin nghỉ, trong khoảng thời gian chưa kịp bổ sung người mới, tất nhiên nhân lực không đủ, vì vậy hần đành đứng ra làm đờ một thời gian. Trong công ty nữ nhân làm việc có thể nói là sánh ngang với nam nhân, nam nhân thì càng giống như trâu bò, thường xuyên bận đến mức tối trời tối đất, nóng trong người, lỗ mồm nhiệt miệng, cảm giác như trên đầu có mấy đốm lửa đang cháy bập bùng bập bùng.

Sáng sớm hôm nay khi Trần Hi mở cửa bước lên xe, vẫn như mọi ngày đảm nhiệm nhiệm vụ của tài xế, lái xe đến công ty. Trên xe, thông qua điện thoại hần liên tục nhận được đơn hàng, không bao lâu sau, hần nghe thấy tiếng bằng hữu đứng kế bên một chiếc xe tải hò hét.

Quản lý kiêm điều hành kiêm tài vụ – Mã Tiểu Nhạc đứng cạnh xe rống to: “Trên xe toàn là hàng dễ vỡ đó, mấy người cẩn thận một chút, nếu làm hỏng khách bên kia mất chết! Khoan, cái này và cái này chẳng phải viết hàng dễ vỡ sao? Không thể dễ dưới! Đem món khác lên trước sau đó đặt món này lên!”

Thật vất vả mới sắp xếp xong xuôi, tài xế kiêm nhân viên giao hàng kiêm lão bản Trần Hi rút khăn mặt đang vắt ngang cổ ra lau mặt, ngửa đầu uống một ngụm nước, thở dài một hơi. Mã Tiểu Nhạc đi tới, đưa hóa đơn qua, hần vừa nhìn vừa hỏi: “Xe này tổng cộng chứa ba mươi mốt kiện hàng, cậu kiểm tra có thiếu gì không?”

Mã Tiểu Nhạc trải qua một hồi hô rống miệng khô lưỡi khô, vô thức nuốt nước miếng: “Không sai, em đã kiểm qua. Trần ca, xe này cần chờ đi gấp, mới qua một giờ thôi mà khách hàng đã gọi điện thúc giục không biết bao nhiêu lần, anh mau đi đi, trở về còn vài chuyến nữa, hôm nay chuyến nào cũng gấp.”

“Ừ, biết rồi.”

Trần Hi lau đi tảng mồ hôi trên trán, cắt kỹ hóa đơn, sau khi chào hỏi vị đồng nghiệp đi cùng mình, cả hai kéo nhau lên xe.

Nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng được như ý muốn, càng gấp gáp thì thời gian hoàn thành càng không theo ý mình. Vừa điều khiển xe vào lộ tuyến, dừng nói bây giờ là thời gian người người đổ xô đi làm, cộng thêm ánh nắng buổi sáng suýt chút nữa làm người ta cháy khô cũng đủ cho mọi người ước gì cứ mãi ở nhà cả ngày, còn phải nghe tiếng còi ô tô liên tiếp như kiểm tra tính nhẫn nại của mỗi người.

Lái chiếc xe này ba năm, bên trong chỉ vền vẹn có một chiếc quạt điện cũ nát nhưng cũng đủ để xua tan không ít khí nóng, làm trong xe dễ chịu hơn chút ít. Trần Hi mỗi khi lên xe là phải mở nó lên như một thói quen, cho dù tiếng động cơ quạt rất lớn, nhưng chung quy còn hơn là không có tí gió nào.

Mất thấy chiếc xe dùng vận tốc sên bò hòa vào dòng xe cộ lết về phía trước, đến ngã tư, đèn giao thông chuyển sang màu vàng, Trần Hi nhìn chiếc Camry phía trước lao nhanh như tên rời cung, tranh thủ mấy giây cuối cùng khi đèn còn chưa chuyển sang màu đỏ.

Xe dừng hẳn, trời nóng đến nổi trong lúc chờ đèn xanh, Trần Hi phải rót một ly nước giải khát, rất nhanh giải quyết xong nửa bình.

Người ngồi bên cạnh hần nhin không được tự rót một ly, đồng thời dùng chiếc khăn vắt ngang cổ chà chà mặt: “Hôm qua nghe dự báo thời tiết nói hôm nay nóng ba mươi tám độ, em thấy chắc nhầm lẫn rồi, bây giờ nóng đến mức sắp nướng chín người ta ấy.”

Trần Hi sau khi đã khát, một bên đập nắp bình một bên trả lời: “Làm sao chuẩn được, đài khí tượng đặt trên núi nhưng lại dự báo dưới đồng bằng, sai

mấy độ cũng bình thường thôi, bọn họ nói ba mươi tám độ, thực tế hẳn là bốn mươi độ đi.”

Đồng nghiệp vừa nghe xong, cả người ỉu xiu: “Chẳng trách không khác gì tắm Sauna* (zet: là một hình thức tắm hơi khô), kiểu này sắp thành xác khô đến nơi rồi.”

Thật sự nóng không chịu được, Trần Hi không nói nữa, đặt bình nước về chỗ cũ, thấy đèn chuyển sang xanh thì vội nhấn chân ga, đây chính là đoạn đường đông đúc, cơ hồ mỗi người đều khẩn trương đi làm, hơi chậm một chút thôi là xe phía sau bóp còi đủ khiến bạn nổi điên.

Trần Hi hiểu nóng vội sẽ dẫn tới hỏng chuyện, càng luống cuống tay chân càng dễ mắc sai lầm, đặc biệt là ở đoạn đường này, bởi vậy cố ý nhường đoàn xe phía sau đi trước rồi mới chậm chậm chạy theo.

Cho dù bạn có cẩn thận từng li từng tí nhưng người ta cố tình, chỉ sợ chuyện không may sẽ đeo bám lấy bạn không tha. Trần Hi mới đi được vài giây, liếc mắt thấy một chiếc mô tô từ bên phải một chiếc xe khác phóng tới, trong lòng hẳn trầm xuống, theo bản năng phanh xe đồng thời bẻ tay lái sang trái.

Chiếc xe này Trần Hi mua là hàng đã qua tay, hẳn phi thường rõ ràng mỗi một tật xấu của chiếc xe, một trong số đó chính là phanh bị lòn, thường thường sau khi đạp phanh chiếc xe bò thêm một đoạn mới dừng lại.

Bình thường chỉ cần chú ý thì không có vấn đề gì, nhưng hôm nay tại đoạn đường đông đúc này có chút khó khăn đây.

Trần Hi phản ứng phi thường kịp thời tránh được chiếc mô tô vượt đèn đỏ kia, hẳn điều khiển xe sang hướng khác, mà con đường này tràn ngập xe cộ, trông thấy đèn xanh sáng lên, đoàn xe nối đuôi nhau vượt qua.

Tình huống sau đó tự nghĩ cũng biết, xe của Trần Hi bất thành linh chệch khỏi quỹ đạo, chưa kịp phanh lại thì bị một chiếc xe tải khác đụng phải, xe hơi phía sau né tránh không kịp bị đụng cho văng xa nửa mét.

Cứ như vậy, sau một hồi tiếng phanh xen lẫn thanh âm va chạm, người đồng nghiệp bên cạnh cùng với Trần Hi như vừa trải qua một trận trời đất đảo lộn, phản ứng đầu tiên chính là tự hỏi bản thân đã chết chưa?

Mà cái người lái mô tô vượt đèn đỏ ban đầu trong lòng biết rõ nếu nán lại thêm chỉ sợ tai họa sẽ ập lên người mình, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất trốn mất dạng, Trần Hi bọn họ chưa kịp phục hồi tinh thần thì người đã sớm vô tung vô ảnh.

Sau khi xác nhận hẳn cùng đồng bạn hoàn toàn lành lặn, trống ngực mới thôi dồn dập, Trần Hi nhào người ra ngoài xem xét, nhìn mấy người khác đang hùng hăng hồ hồ mắng chửi không thôi, hẳn mới hoàn toàn yên tâm, ngay sau đó móc điện thoại ra gọi.

Không phải gọi cho cảnh sát hay công ty bảo hiểm mà là: “Tiểu Nhạc, công ty còn xe trống không, không có thì nhanh chóng ra ngoài mượn một chiếc xe, anh đang ở Giang Bắc, ngã tư đường Hòa Ninh Sơn, nhanh chóng lại đây đem hàng hóa chuyển đi, chỗ anh xảy ra sự cố không còn cách nào khác..... Không có việc gì, không phải chuyện lớn, không có người bị thương, được rồi, cậu nhanh đi đừng lãng phí thời gian.”

Khi Trần Hi ngắt điện thoại, đồng nghiệp đã chạy quanh một vòng rồi quay lại với vẻ mặt nghiêm trọng, khẽ nói: “Xong rồi Trần ca, anh xem chiếc xe chúng ta đụng vào đầu tiên đi.”

Hoang mang liếc mắt nhìn đồng nghiệp, Trần Hi nghiêng người ra nhìn một lần nữa, trái tim vừa bình ổn nhất thời trầm xuống.

Hắn biết trong thành phố này có nhiều kẻ có tiền, nhưng không nghĩ tới đụng phải chiếc Lamborghini đời mới nhất, chủ nhân hẳn là kẻ siêu cấp có tiền đi.

Vừa rồi hoảng loạn không chú ý, nhưng lần thứ hai nhìn kỹ, Trần Hi biết lần này thật sự hỏng bét rồi.

Nam nhân thôi, đối với máy móc hoặc xe cộ không hiểu sao rất có hứng thú tìm hiểu, này giống với nữ nhân thích châu báu trang sức. Trần Hi và đám người trong công ty e rằng cả đời cũng không có khả năng mua được loại xe thể thao cao cấp chừng này, bù vào đó mọi người mua các loại tạp chí ô tô, sau đó tùm tùm với nhau bàn luận đến thiên hôn địa ám. Nhất là hiện tại trên đường cái xuất hiện một chiếc siêu xe thể thao màu trắng đời mới nhất năm nay, giá cả khiến người ta cứng lưỡi, hai ngày trước ở công ty còn thảo luận xem trong thành phố này bao nhiêu người sẽ mua nó, nếu đậu bên đường không cẩn thận được khuyến mãi vài đường móng tay không biết phải tốn bao nhiêu vạn đi tu bổ, không nghĩ tới hôm nay liền gặp được ở đây.

Mặt sau chiếc Lamborghini kia bị đụng trở nên méo mó, Trần Hi phỏng đoán tiền sửa chữa đó thôi cũng đủ mua mấy chiếc xe tải rồi.

Tâm trí Trần Hi nhất thời đình trệ, hẳn không biết giải thích như thế nào với chủ xe, mặc kệ nói gì, chiếc mô tô kia đã sớm chạy mất, đoán sơ thôi hẳn cũng biết mình phải chịu tám chín phần trách nhiệm. Tuy nói xe tải hẳn có mua bảo hiểm, nhưng chỉ miễn cưỡng mua, nếu bồi thường thật sự là như muối bỏ biển, về phần cảnh sát giao thông, hiện tại cũng không đến phiên hắn gọi, nhìn xem một người tiếp một người xuống xe cầm di động trong tay không ngừng nói chuyện, chắc hẳn bọn họ đang cùng cảnh sát liên hệ.

Trần Hi ánh mắt ngơ ngác dừng lại trên chiếc xe thể thao cao cấp kia, tuy rằng lúc đèn xanh sáng lên ai ai cũng di chuyển với tốc độ không nhanh cho lắm, nhưng tiếng xe va chạm như thanh âm đời mạng. Chiếc xe màu trắng trước mặt này nguyên lai chỉ đụng vào đuôi xe tải, nhưng mấy chiếc xe đằng sau lại bị các xe khác liên tục đẩy lên, làm đầu xe bị lún vào hơn phân nửa, hai xe tông nhau phát ra thanh âm chói tai. Trần Hi chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến tâm loạn như mưa.

Bất tri bất giác tầm mắt Trần Hi dừng trên bóng dáng trong xe đang nói chuyện thông qua di động. Trong ấn tượng của Trần Hi, kẻ có tiền chính là như thế này, người này không chỉ có diện mạo xuất chúng, khí chất xuất chúng, ngay cả bộ dáng khẽ nhủ mày tựa vào ghế gọi điện thoại thôi cũng đáng cho người ta ngưỡng mộ, như thể tự tỏa sáng khiến cảnh vật xung quanh trở nên mờ nhạt.

Nhìn chằm chằm người này một hồi, Trần Hi thông qua ghế pho lái mở cửa bước xuống, bởi vì cánh cửa bên ghế lái chính đã bị đâm đến không thành hình dạng gì rồi.

Trần Hi do dự đến gần, giữ khoảng cách năm sáu bước thì đứng lại. Người kia đầu tiên là dùng khoe mắt đánh giá hắn, sau đó tiếp tục nói chuyện điện thoại, tuy rằng trên đường xe nhiều người đông, bởi vì xảy ra sự cố này mà tiếng người càng trở nên huyền ảo ồn ào hơn, nhưng Trần Hi vẫn lóang thoáng nghe được lời người đàn ông đang nói chuyện kia.

“Không kịp rồi đi. Phiên. Không cần tới đón tôi, không bị gì. Vừa mua xe thôi. Ai biết.”

Qua một hai phút người này cuối cùng mới kết thúc trò chuyện, Trần Hi chờ chính là thời khắc này, khẩn trương bước lên, người đó mở cửa xe đi ra, hắn cố sức gọi: “Chào. người anh em.”

Nam nhân cho hắn một cái liếc mắt xem thường: “Ai là anh em với cậu, tôi không có họ hàng với loại người nghèo kiết xác!”

Trần Hi cũng không giận, ha ha cười lạnh: “Thế thì. Vị tiền sinh này. Xe ngài đúng là xe tốt, như vậy. Tốt như vậy chắc là có mua bảo hiểm đi?”

Đối phương cơ hồ phải cúi người xuống mới nghe hiểu được hắn nói cái gì, cao thấp đánh giá hắn, mang theo vài phần đùa cợt cười lạnh nói: “Anh cũng đừng quá trông cậy, cho dù tôi có mua bảo hiểm, nhưng là do người khác đụng, người đó ít nhất cũng phải bồi thường hơn phân nửa số tiền.” Nói xong cũng không thèm để ý tới Trần Hi nữa, lập tức lên xe.

Nghe xong lời người kia nói, Trần Hi muốn cười cũng cười không nổi, miễn cưỡng kéo nhẹ khoe miệng, quay về xe mình, đồng nghiệp lo lắng lại gần muốn nói gì đó, Trần Hi lắc đầu, giờ phút này nhiều lời cũng vô ích.

Khoảng nửa giờ sau, công ty bảo hiểm cùng cảnh sát chạy tới, trải qua một phen tra hỏi dài dòng, xác định Trần Hi là bên chịu trách nhiệm chính, bởi thường mỗi người một phần phí tổn thất lớn. Bởi vì không yên lòng nên Mã Tiểu Nhạc chạy tới, vừa nghe xong tình huống sắc mặt liền ngưng trọng, Trần Hi ngược lại thành thoi kêu bọn họ đem hàng từ xe này chuyển qua xe khác. Thời điểm nâng hàng hóa lên nghe thấy thanh âm khác lạ, Trần Hi liền biết có vài kiện hàng đã vỡ, là dụng cụ gia đình, nghĩ nghĩ đến cũng chẳng mất bao nhiêu tiền.

Mọi việc hoàn tất, Trần Hi tiếp tục thương lượng với chủ xe gặp sự cố đang nhờ cảnh sát can thiệp đàm phán, cuối cùng kết quả là mỗi vị chủ xe trước đến công ty bảo hiểm tính toán tổn thất, sau đó Trần Hi phụ trách 70% phí sửa xe, 30% do các nhà bảo hiểm phụ trách.

Mặc dù đây coi như là kết quả tốt nhất, nhưng nghĩ đến số tiền phải trả, Trần Hi cảm giác như có một tảng đá to đè nặng trong lòng.

Quả nhiên đúng như dự đoán, Trần Hi lập tức thu được tin tức số tiền cần bồi thường từ công ty bảo hiểm, tổng cộng ba trăm bảy mươi vạn, trong đó chiếc siêu xe kia chiếm hai trăm chín mươi vạn.

Nói như thế nào cũng là sinh ý tích góp vài năm, bất quá tiền gửi trong ngân hàng cộng với tiền của công ty chỉ được một trăm mười vạn, đối mặt với hai trăm sáu mươi vạn còn lại, Trần Hi thúc thủ vô sách.

Lúc đến công ty hậu cần đăng ký tài chính tiêu tốn năm trăm vạn, đừng nói hắn không muốn bán, nếu bán chính là có lỗi với các anh em đã cùng hắn dốc sức làm việc, nếu kiên quyết bán đi, phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn cũng bán không được ba trăm vạn.

Mã Tiểu Nhạc cùng mọi người gom góp năm mươi vạn cho Trần Hi xoay sở, Trần Hi từ chối, không thể lấy tiền anh em vất vả làm ra. Đầu năm nay chi tiêu nhiều, cầm tiền của anh em chưa kể là không hay, còn không công bằng với cha mẹ vợ con bọn họ nữa, suy cho cùng là hắn thiếu nợ người ta. Nếu lấy sau này trả bằng cách nào đây?

Nghĩ nghĩ, Trần Hi trước đem tám mươi vạn cho các chủ xe khác, còn lại ba mươi vạn, Trần Hi đưa cho chủ nhân chiếc siêu xe kia, còn lưu lại số điện thoại để sau này tiện liên lạc.

“Xin chào, Mộ tiên sinh ngài hảo, tôi chính là chủ chiếc xe tải kia. A, đúng, đúng. Tôi muốn bàn với ngài về chiếc xe kia. Công ty bảo hiểm? Nga, không không không, tôi muốn hẹn ngài ra ngoài nói chuyện. Tôi không phải là không bồi thường, tôi sẽ cố gắng gom tiền trả, ngài yên tâm tôi đã gom được một ít, chỉ là. Mộ tiên sinh, tôi thật không muốn chậm trễ trả số tiền này, ngài xem lúc nào thuận tiện, chúng ta uống vài chén, vài chén cũng được. Được được, tôi nhớ rõ, cảm ơn, cảm ơn Mộ tiên sinh, tôi lập tức đi qua.”

Mộ Dật Thần chậm rãi ngắt cuộc gọi, thuận tay vút sang một bên, chân trần từ cửa sổ đi đến bên giường, ánh mắt dán chặt lên bóng dáng đang làm việc trên laptop, khoe miệng cậu gọi lên một nụ cười sức quyến rũ vô hạn, hai tay khinh xa đẩy lưng áo tắm, sau khi trút đi toàn bộ lập tức lộ ra làn da được chăm sóc cẩn thận.

Khi thấy ánh mắt nam nhân hưng trí rơi trên thân thể của chính mình, Mộ Dật Thần bước qua mang theo nụ cười đầy ưu nhã nhưng vẫn không mất đi nét dụ hoặc.

Người trên giường tắt laptop tùy ý vút ở đầu giường, sau đó tay chống cằm. Cậu thân thể xích lửa mê người đi đến, bị nam nhân một phen kéo xuống giường, hai cơ thể trần trụi chặt chẽ dính chặt dưới lớp ga giường mỏng manh.

Lưỡi hôn giao triền âu yếm, đến khi thành công đem toàn bộ dục vọng của Mộ Dật Thần gọi lên, đối phương bỗng nhiên cười xấu xa, lực đạo vừa phải hôn lên gáy Mộ Dật Thần, đặt xuống bên tai cậu một nụ hôn, hơi thở quanh quẩn: “Đã tám giờ, không kịp rồi nhỉ?”

Nam nhân hạ xuống bờ vai nhẵn nhụi tinh tế kia tầng tầng lớp lớp những vết cắn, y cầm tay Mộ Dật Thần đặt lên dục vọng bị tẩm ga giường mỏng manh che đi: “Cho dù là đại sự cũng phải đem cái này giải quyết đã.”

Mộ Dật Thần cười sung sướng bởi nam nhân vì cậu mà động tình.

Gần một giờ đêm chọc, chiêm giữ, xuyên qua, cuối cùng phóng thích, nam nhân đè lên Mộ Dật Thần, cảm thụ cảm giác dục vọng được thỏa mãn sau khi phát tiết cùng một mối, y ôm vai cậu, hô hấp bình ổn, hỏi: “Ai vừa gọi tới?”

Mộ Dật Thần rất là hưởng thụ giọng nói ni non này, đề tài không phải thực tư mật, ngược lại hoàn toàn là vấn đề bình thường, làm cho hai người có vẻ thân mật ấm áp hơn. Vì thế cậu đây thỏa mãn hít sâu một hơi, mang theo vài phần bất mãn nói: “Còn không phải tên đung em sao, còn nói muốn gặp em nữa, tám phần là muốn quyết nợ, nhìn bộ dạng hân nghèo kiệt xác khẳng định không trả nổi tiền.”

Nam nhân cười ha ha, cậu đè lên lồng ngực đối phương, cảm nhận rõ ràng những rung động chân thực. Nam nhân ngẩng đầu nheo nheo mắt cậu, cười nói: “Cậu cũng không cần chút tiền ấy, cần gì tự mình sinh khí?”

Mộ Dật Thần hừ một tiếng: “Bình thường em cũng không chấp, nhưng hân ta cố tình đung vào chiếc xe anh mới tặng em, em còn chưa lái được vài ngày đâu! Dựa vào điểm ấy, em sẽ không bỏ qua cho hân.”

“Vậy cậu tính xử lý người đó như thế nào?” Nam nhân nghiêng người lấy đi động nhìn thời gian.

Mộ Dật Thần là người biết chừng mực, vừa thấy nam nhân xem đi động, mặc dù còn tham luyến chút ấm áp này nhưng vẫn đứng dậy chuẩn bị rửa mặt: “Nếu hân muốn nói chuyện, vậy xem hân muốn nói cái gì đã.”

Người kia xích lửa bước xuống giường đi vào phòng tắm, thuận miệng hỏi: “Cậu hẹn hân?”

“Loại người này không xứng đáng hẹn gặp em, em kêu hân chờ dưới sảnh.” Mộ Dật Thần nhặt áo choàng lên đồng thời đối nam nhân trong phòng tắm cười một tiếng.

Khách sạn Áo Viên là một trong những khách sạn năm sao bậc nhất của thành phố phồn hoa này, là nơi cho những nhân vật nổi tiếng lui tới, mà Trần Hi từng ngẫu nhiên đi ngang qua đây mấy lần, hân đang ngồi ở đại sảnh chờ người, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía đại môn, sau đó vô thức mở đi động ra xem thời gian.

Vị chủ nhân chiếc xe màu trắng kia hẹn hân tám giờ rưỡi tại nơi này gặp mặt, nhưng hân đã đợi gần một giờ, đối phương vẫn không thấy bóng dáng đâu, điều này làm cho hân có chút đứng ngồi không yên.

Nhân viên khách sạn phục vụ chu đáo lại sẵn sàng, lần thứ ba giúp hân rót đầy tách trà, cũng lễ phép hỏi hân có cần liên hệ với nhà ăn trong khách sạn không, Trần Hi lắc đầu cự tuyệt. Hân rốt cục đã nhìn thấy vị Mộ tiên sinh kia.

Từ sofa đứng lên, Trần Hi bước nhanh đến chỗ Mộ Dật Thần đang từ thang máy đi ra, cố gắng tươi cười: “Mộ tiên sinh.”

Mộ Dật Thần liếc hân một cái, hôm nay thấy hân cố ý ăn mặc chỉnh tề, so với lần đầu gặp chẳng khác gì nhà quê lên tỉnh, hiện tại áo sơ mi lam tay ngắn, quần tây xám, hân tựa hồ sạch sẽ thuận mắt hơn rất nhiều.

Người tới lui khách sạn không nhiều nhưng Mộ Dật Thần cảm giác loại chặn đường nói chuyện kiểu này thật sự có chút mất hình tượng, cậu nâng nâng cảm ý bảo đối phương qua một bên ngồi.

Trần Hi tất nhiên chạy theo.

Đến một góc tương đối vắng người, Mộ Dật Thần khoanh tay trước ngực, mặt đầy lãnh ngạo nhìn hân: “Nói đi, mục đích anh tìm tôi là gì?”

Trần Hi không có nửa điểm chần chờ, từ túi lấy ra một khối bọc plastic kín mít đưa đến trước mặt Mộ Dật Thần.

Mộ Dật Thần nhíu mày, mặt ghét bỏ nhìn cái cục đen thui đó: “Đây là cái gì?”

Hỏi chút sừng sờ, Trần Hi lập tức lĩnh ngộ, nhanh chóng đem vật trong túi plastic móc ra, là một xấp tiền.

“Tiền, phí sửa xe.”

Trần Hi lại đưa qua, Mộ Dật Thần vẫn như trước không tiếp, lạnh lùng liếc hân một cái, nói: “Ít như vậy? Không đủ đi?”

Trần Hi ngượng ngùng cười lạnh: “Mộ tiên sinh, nơi này tổng cộng có ba mươi vạn, tôi đưa cho ngài trước. Hôm nay tôi tới gặp ngài chính là muốn cùng ngài thương lượng. Ngài mua xe tốt như vậy.” cho dù điều hòa khách sạn rất tốt, nhưng lúc Trần Hi mở miệng nói những lời này cảm giác cả người nóng lên, giữ chặt ba mươi vạn làm quyết tâm: “Mộ tiên sinh, vừa nhìn qua cũng biết ngài là người có tiền, khả năng sửa chiếc xe kia không khó. Tôi nghĩ. Ngài xem. Có thể thế trước hai trăm sáu mươi vạn còn lại ra sửa hay không? Tôi thật là không phải ý lại việc ngài có tiền, nhưng tôi thật sự không có biện pháp lập tức kiếm ra nhiều tiền như vậy, ngài đem xe đi sửa trước, có tiền tôi nhất định trả ngài, thật sự, tôi cam đoan!”

Mộ Dật Thần nghe xong nhếch khóe miệng, không kiên nhẫn nói: “Anh là ai? Anh cam đoan thì đáng giá sao? Tôi dựa vào cái gì phải nghe theo anh.

Khóc than ai chẳng biết, anh biết làm tôi trẻ nài công việc cộng với phí tổn thất xe là bao nhiêu không? Anh cũng đừng nói tôi khi dễ anh, tôi nói cho anh biết, ba ngày sau xe của tôi sẽ đem đi sửa, đến thời điểm đó anh phải nộp hai trăm chín mươi vạn cho công ty bảo hiểm, bằng không chúng ta đành gặp nhau trên tòa!”

Nói xong cũng không để ý đến phản ứng của Trần Hi, cậu nhấc chân bước đi. Mộ Dật Thần không muốn tiếp tục cuộc trò chuyện này, bỏ đi trước, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc trước cổng, cậu cũng không muốn nhiều lời với Trần Hi nữa.

Trước khi đi xuống, cậu có nói với nam nhân xuống gara lấy xe đến đại môn khách sạn chờ trước, còn cậu xuống đại sảnh gặp Trần Hi, giờ phút này thấy nam nhân đứng bên xe, không muốn vì Trần Hi mà để nam nhân đợi lâu, Mộ Dật Thần tự nhiên là lập tức rời đi.

Vừa thấy đối phương muốn đi, Trần Hi phản ứng chậm nửa nhịp, nhanh chóng đuổi theo: “Mộ tiên sinh, xin đợi đã, ít nhất ngài hãy thu trước số tiền này, số còn lại tôi sẽ nghĩ cách sau.”

Mộ Dật Thần sắp đi tới cửa bị Trần Hi một phen túm trụ, trực tiếp đem xấp tiền nhét vào tay. Cậu tức giận hất tay ra. Người qua kẻ lại khá đông mà hắn kiên quyết đưa tiền cho mình chẳng lẽ không biết khó coi cỡ nào sao? Mộ Dật Thần tức giận đến có chút hung ác, dùng đôi mắt phượng băng lãnh nhìn hắn, nghiêng răng nói: “Hiện tại một đồng tôi cũng không lấy, hai trăm chín mươi vạn, ba ngày sau nếu tôi không nhận được tin từ công ty bảo hiểm thu xong số tiền này, anh chờ đây, tôi sẽ cho anh sống không yên ổn ở cái thành phố này.”

Trần Hi sững sờ, kinh ngạc nhìn đối phương đẩy cửa xoay bỏ đi, đột nhiên hiểu ra, có điểm chán chờ, nhưng thấy cậu đã đi xa, Trần Hi nhin không được lại chạy theo hông giải thích. Hắn vừa rồi quá cấp bách nên có chút vô lễ, hiện tại không phải lúc đắc tội với người ta, nhất là đắc tội với kẻ có tiền, Trần Hi không muốn như vậy.

Mà ngay lúc Mộ Dật Thần đến bên một chiếc xe màu đen xa hoa có rèm che, mở cửa phỏ lái chuẩn bị ngồi vào, Trần Hi đã đuổi theo sát phía sau.

“Mộ tiên sinh, vừa rồi có chút xúc động, tôi xin giải thích...”

Không biết hắn nhìn thấy cái gì, khi đuổi tới nơi Trần Hi liền im bặt.

Nam nhân nguyên bản một tay tựa vào tay lái, bởi vì ngoài xe có động tĩnh nên tùy ý nghiêng đầu qua, nhìn thấy Trần Hi đứng sau Mộ Dật Thần sắc mặt trắng bệch, y nháy mắt ngăn người.

Sớm bị Trần Hi cuốn lấy cảm thấy phiền chán, Mộ Dật Thần căn bản không phát hiện bầu không khí đình trệ này, tiến vào xe liền dùng sức đóng cửa lại, đối nam nhân bên cạnh nhủ mảy nói: “Kiệt, mau lái xe đem người này quãng đi, em mau bị phiền chết.”

Cũng vì một câu này, lực chú ý của nam nhân mới chuyển sang Mộ Dật Thần, khi nhìn lại chỉ thấy bóng dáng Trần Hi gần như chạy trời chết.

Mộ Dật Thần sáng suốt nhìn ra, lông mi nhú lại càng chặt, không vui nói: “Làm cái gì a, vừa mới nãy sống chết quán quít lấy em, muốn em nhất định đáp ứng, hiện tại bỏ chạy?”

Nhìn bóng dáng biến mất kia, nam nhân không phản ứng, hai tay nắm tay lái, đạp chân ga, đối Mộ Dật Thần mặt còn u ám dường như thuận miệng hỏi: “Đúng rồi Dật Thần, người đứng xe cậu tên là gì?”

Trần Hi chạy thật nhanh, trong lòng rất hỗn loạn, hắn giờ tay chặn đường một chiếc taxi, ngồi trong xe nói với tài xế địa chỉ nhà. Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt hắn trắng bệch, hảo tâm thả chậm tốc độ quay đầu nhìn nhìn hắn, hỏi: “Tiên sinh, sắc mặt ngài không tốt lắm, không có việc gì chứ?”

Đang cực lực lấy lại tinh thần, Trần Hi đối với ánh mắt lo lắng của tài xế, vội nói: “Không có sao, chỉ là vừa rồi chạy hơi gấp thôi.”

Lúc này tài xế không nói gì thêm, chuyên tâm lái xe. Trần Hi xoa nhẹ khuôn mặt đang cứng đờ, nhận ra tay vẫn còn nắm chặt xấp tiền, vội vàng nhét vào túi. Có lẽ vừa rồi do hắn nắm rất chặt, khi buông ra xấp tiền bị cong lại.

Bởi trong lòng hỗn loạn, Trần Hi không trực tiếp đến công ty mà là về thẳng nhà trọ.

Trước đó do chạy quá nhanh, hiện tại sau áo thấm ướt dính vào lưng, về nhà việc đầu tiên làm là trút hết quần áo xuống, chạy vào phòng tắm ngâm mình trong nước lạnh.

Giặt chiếc khăn lông trên kệ xuống, vừa đi ra vừa lau khô người, khi ngang qua bồn rửa tay, bóng dáng phản chiếu trong gương khiến hắn không khỏi dừng lại.

Trần Hi tay dừng lại hành động chà lau, nghiêng người về trước xoa xoa bóng hình mình trong gương.

Chẳng biết từ khi nào mà gương mặt này trở nên tang thương như vậy, lại càng không biết khóe mắt đã có nếp nhăn lúc nào, người nào đó ánh mắt bỗng chốc trở nên âm trầm, u ám.

Xoa xoa mặt gương, đầu ngón tay không ngừng run rẩy, năm ngón tay hoàn toàn ôm lấy khuôn mặt mệt mỏi.

Không nhìn không nghĩ, tâm sẽ không đau.

Trần Hi chậm rãi dời đi, cước bộ nặng nề.

Có người đưa điều thuốc đến trước mặt, Trần Hi không cự tuyệt, yên lặng tiếp nhận hé miệng ngậm lấy, bật lửa châm thuốc. Hắn hít vào một hơi, nuốt luôn sương khói vào bụng.

“Trần ca, có phải vẫn chưa giải quyết được chuyện tiền nong đúng không?”

Từ phòng làm việc đi ra, Mã Tiểu Nhạc phát hiện Trần Hi đang im lặng ngồi xỏm trong một góc hẻo lánh, cậu lấy ra một bao thuốc lá cùng anh song song ngồi xỏm xuống, cùng nhau ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm thẳm.

Trần Hi rút điều thuốc ra, để qua một bên gậy tàn thuốc: “Còn mấy ngày nữa, anh đang cân nhắc biện pháp.”

“Còn thiếu bao nhiêu?”

“Chú không cần xen vào.” Trần Hi nhả ra một ngụm khói, nhếch khóe miệng nhìn Tiểu Nhạc: “Anh có thể giải quyết. Đường đường là đàn ông, không thể bị chút tiền ấy bức đến tuyệt lộ được, chỗ anh có vài người quen, ngày mai đi hỏi xem sao.”

Mã Tiểu Nhạc không còn gì để nói, hút mạnh điều thuốc, cũng chỉ có thể gật đầu.

Lúc này thời hạn Mộ Dật Thần đưa ra còn có một ngày. Trần Hi đã nghĩ qua biện pháp vay người thân, cộng với ba mươi vạn có sẵn cũng chỉ được có bảy mươi vạn.

Trần Hi đến thành phố này dốc sức làm ăn mới được năm, sáu năm, nào có thân thích gì, nói với Mã Tiểu Nhạc như vậy là vì không muốn cậu ấy lo nghĩ thôi.

Lúc này Trần Hi đã vô kế khả thi, chỉ có thể mờ mịt ngồi xỏm trong một góc ở công ty hút thuốc.

Đêm đó hắn đi ăn cơm cùng mọi người trong công ty ăn, sau khi ăn xong trốn ra một góc hút thuốc tiếp. Hắn không phải kẻ nghiện thuốc lá, chỉ là khi gặp chuyện phiền lòng muốn giải sầu một chút, hút thuốc chính là lựa chọn tốt nhất.

Nơi Trần Hi ở cách công ty không xa, trước nay lái xe mất tầm ba mươi phút là về tới nhà, hiện tại chiếc xe kia đang đem đi sửa, bởi vậy mấy ngày nay hắn đều ngồi xe buýt, nhưng hôm nay hắn lại lựa chọn đi bộ.

Hai ngày này Trần Hi cực kỳ phiền não, không chỉ vì số tiền thiếu Mộ Dật Thần mà còn có một chuyện khác. Có lẽ so với việc thiếu tiền Mộ Dật Thần, chuyện sau càng làm cho hắn không biết làm sao hơn.

Trần Hi ép bản thân không nên nghĩ nữa, nhưng những chuyện càng cố quên lại càng nhớ đến. Trần Hi lúc này rốt cuộc không rõ mình đang rối rắm phiền toái chuyện nào.

Về đến nhà đã là hơn chín giờ tối, thời điểm dùng để giày nghiền tất điều thuốc, đang định đi lên lầu liền bị một người bắt lấy cánh tay.

Bị dọa nhảy dựng, Trần Hi nương theo ánh đèn đường tập trung nhìn cái người đột nhiên xuất hiện này, nhất thời ngừng thở.

“Đi lên.”

Không đợi Trần Hi lấy lại tinh thần, người đó cường chế kéo hắn lên lầu.

Lực đạo của nam nhân cơ hồ có thể cắt đứt xương cốt, đau đến mức Trần Hi vừa đi vừa mãnh liệt hít thở, nhưng lại không dám hất tay đối phương ra để chạy trốn.

Chờ hai người đứng trước cửa phòng trọ của Trần Hi, người kia lạnh lùng nói: “Mở cửa.”

Trần Hi cúi đầu nhìn cánh tay bị nắm đến tê cứng, buồn bực nói: “Cậu buông tay tôi ra trước đi.”

Nam nhân không chớp mắt nhìn hắn một lúc lâu mới chậm rãi buông tay, đồng thời đứng sang một bên triệt để chặn Trần Hi trước lối vào đồng thời cắt đứt đường lui của hắn.

Trần Hi chỉ đành lấy chìa khóa mở cửa. Khi cửa mới chỉ hé ra, người kia không nhịn được mà đẩy hắn vào trong, một tay dứt khoát khóa cửa lại.

Trần Hi đột nhiên bị đẩy về phía trước lao đảo sắp ngã xuống đất, cố gắng đứng vững, còn nam nhân như tòa núi nhỏ vững vàng chặn tại cửa.

Tầm mắt Trần Hi không dám đặt trên người y, nuốt nuốt nước miếng đi bật đèn, xoay lưng về phía người kia chần chờ một hồi mới mở tủ lạnh: “Cậu muốn uống gì. Tôi chỉ có bia.” Giọng nói không hiểu sao cứ run rẩy, không đợi y trả lời, hắn lấy ra hai chai bia ướp lạnh, sau đó đi đến trước sofa ngồi xuống, đặt một chai lên bàn trà.

Trong phòng quá mức yên tĩnh, Trần Hi đứng dậy mở TV, cầm lấy điều khiển quay lại chỗ ngồi, một bên lung tung chuyển kênh, một bên rót vào bụng thứ bia lạnh lẽo kia. Sau khi nốc nửa chai bia vào bụng, Trần Hi đầu óc trống rỗng không rõ tư vị, những gì TV chiếu đối với hắn mà nói chỉ là những bức hình chuyển động.

Đúng vậy, Trần Hi đang khăn trương, cũng có thể nói là bất an, thậm chí là sợ hãi, mà chính xác là gì hẳn cũng không rõ nữa.

Cái người luôn trầm mặc bỗng nhiên cử động làm cơ thể Trần Hi nhất thời càng buộc chặt vì khăn trương, tựa như sợi tơ mỏng manh có thể đứt bất cứ lúc nào. Không chịu được áp lực quá cường đại, hắn chỉ biết trốn tránh đứng lên: “Tôi đi tắm.” bỏ lại một câu như vậy, vội đặt lon bia xuống vọt vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị đóng mạnh, đối phương dùng ánh mắt u lãnh chậm rãi dời sang lon bia chỉ còn lại một phần ba, vô thanh vô tức nhấc lên, cũng không quan tâm Trần Hi uống qua, đặt lên miệng một ngụm tiếp một ngụm uống hết thứ chất lỏng bên trong.

Nửa giờ sau Trần Hi còn thống khổ rồi rầm trong phòng tắm bởi khi tắm xong hắn có thói quen quang lỏa chỉ mặc độc mỗi quần lót ra ngoài xem TV, nhưng vị kia ở ngoài không có dấu hiệu đi. Hiện tại trừ bỏ một chiếc khăn tắm, hẳn chính là trần như nhộng a! Cho dù đều là đàn ông nhưng cứ như vậy đi ra ngoài làm sao được chứ, cũng không thể ở lý trong phòng tắm mãi? Nếu ngày mai báo đăng ‘một người đàn ông trần truồng chết đói trong nhà tắm, không khóa cửa, hư hư thực thực như mắc bệnh thần kinh’, nếu thế thật, tự tôn của hắn bị tổn thương a!

Thống khổ lại thống khổ, rồi rầm tái rồi rầm, hai chân tê cứng bắt đầu kháng nghị, Trần Hi không thể không hướng tới thực tế thỏa hiệp.

Cũng may phòng tắm cách phòng ngủ chỉ có ba bước, mở cửa phòng tắm chạy ù vào phòng ngủ khóa cửa lại mặc quần áo, kế hoạch này đúng là hoàn mỹ không tỳ vết.

Đáng tiếc, kế hoạch lập ra chính là để phá hư, Trần Hi đòi trước khẳng định đắc tội với Như Lai Phật Tổ cho nên khi hắn vừa mở cửa ra liền nhìn thấy nam nhân mặt lạnh đứng chờ ngoài cửa phòng tắm, đứng nói dùng một giây chạy như điên vào phòng ngủ, chưa đến nửa giây hắn đã bị tha ra ngoài.

Rõ ràng khi Trần Hi rồi rầm, thống khổ, nam nhân đã xem thấu chuồng bò câu này, một mạch kéo Trần Hi đang trần như nhộng về phòng ngủ.

Mới vừa rồi còn vạn phần cảm kích vì phòng tắm gần phòng ngủ như vậy, lúc này Trần Hi ngược lại hối hận, sợ đến mức gan cũng to ra, phòng chừng Diêm La vương đến đây hẳn cũng mắng cho cầu huyết lâm đầu: “Viên Kiệt, mẹ nó, dám xằng bậy tôi đá chết cậu!”

Vẫn trầm mặc không nói, nam nhân không nhận được nở nụ cười, sâu trong đêm tối khẽ nhếch khóe miệng, thật đúng là giống Diêm La vương trong Diêm La điện như đúc, dữ tợn như nhau.

Trần Hi theo bản năng nuốt nước bọt, các loại phản kháng gì đó đều đã quên, bị đối phương trực tiếp nhấn xuống giường.

Trần Hi chưa bao giờ giống như lúc này, hai người nằm trên giường, gần như trong một giây kia hai thân thể tiếp xúc, hắn đã nghĩ vùng dậy trốn xuống giường, kết quả là tất cả phản kháng đều bị sức lực của đối phương ngăn lại.

Cuối cùng nam nhân nâng cằm hắn lên, ngoan độc uy hiếp một câu: “Họ Trần kia, cậu con mẹ nó nếu không hợp tác, tôi liền giết chết cậu!”

Đứt lời không chờ Trần Hi đáp lại, kéo chân hắn, tay giật ra dây lưng sau đó kéo khóa quần, dùng ngón trỏ không có nửa điểm lưu tình chọc vào mật động giữa hai cánh mông. Công kích bất ngờ khiến Trần Hi theo phản xạ chống cự, y đáp lại bằng cách dùng bạo ngược ngang tàng áp chế, đã man khuếch trương.

Trần Hi đau đến thở dốc: “Viên Kiệt, có chuyện gì nên từ từ nói, không cần vừa gắp đã như vậy....”

Vừa nghe hắn nói lời này, nam nhân rút mạnh ngón tay đang khuếch trương ra, nham hiểm néo lên hông hắn một cái, kích thích thẳng lên đại não, Trần Hi đau đến phát run.

“Không có gì để nói, tôi hiện tại chỉ muốn làm cậu!”

Thanh âm đối phương trầm thấp đến đáng sợ, tay phải tùy vuốt vuốt phân thân đã hoàn toàn cương cứng, y thuận theo dục vọng của cơ thể, thô lỗ phun vài ngụm nước miếng lên tay, bôi lên phân thân đặt sát huyết khẩu, sau đó không nói thêm một lời đâm thẳng vào.

Trong nháy mắt ấy Trần Hi đau đến nghẹn ngào, đau đến cực điểm, thân thể chỉ có thể không ngừng run rẩy, lúc này hắn tựa như cá mắc cạn, cứng ngắc vô lực nằm trên giường, thở hỗn hển.

Toàn bộ phân thân y chôn sâu trong hắn, y nặng nề thở dốc, âm u cười: “Như thế nào, mới thế thôi đã đau không chịu nổi?”

“Viên Kiệt....” Trần Hi cắn răng, cố nén thống khổ nâng người lên, quay đầu trừng mắt nhìn người phía sau, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trán chảy xuống khóe mắt, hắn dùng ánh mắt thập phần khinh miệt nói: “Cậu giỏi lắm sao? Cũng chỉ sử dụng loại thủ đoạn này thôi....”

Viên Kiệt nhìn hắn đang bị mình cưỡng bạo mà còn cựa mạnh, trong lòng không khỏi sung sướng nhếch môi cười, đồng thời dùng caravat trói chặt hai tay hắn kéo ra sau, cúi người ghé vào lỗ tai hắn phun ra khí tức nóng rực: “Trần Hi, đối phó với cậu dùng loại thủ đoạn này là đủ rồi.”

Đứt lời, y càng dùng lực tách hai chân Trần Hi ra, tay vịn lấy hông người trước mặt chậm rãi ma sát ra vào, cảm giác cơ thể Trần Hi không còn căng chặt nữa, mạnh mẽ rút ra sau đó toàn lực thẳng tiến, cảm thụ được khối thân thể này vì đau đớn cực hạn mà không ngừng run rẩy. Y nhìn hắn chằm chằm, hai mắt chột lóe quang mang, nhưng dục vọng hoàn toàn tương phản ngày càng cứng, y bình tĩnh nhìn người dưới thân thở hỗn hển.

So với người phía sau bề ngoài bình tĩnh, thậm chí quần áo chẳng xóc xếch bao nhiêu, rõ ràng Trần Hi trần truồng bị người đâm chọc lay động lên xuống

có vẻ nhếch nhác hơn rất nhiều. Bởi hai tay bị trói không thể chống đỡ cơ thể, mà nam nhân mỗi một lần công chiếm đều đẩy hắn về phía trước một ít. Mắt thấy đầu sắp đụng vào đầu giường, lại bị y dễ dàng túm về, tùy ý bị nam nhân đâm chọc mãnh liệt. (zet: tình hình chiến đấu đang ác liệt, yêu cầu đồng bào bình tĩnh đừng mạnh động).

Bọn họ từ đầu đến cuối không thể coi là làm tình, thậm chí ngay cả giao cấu cũng không phải, nói dễ nghe là phát tiết, trực quan một chút chính là cưỡng bạo.

Trần Hi chưa bao giờ biết loại hành vi này sẽ thống khổ như vậy, nửa người dưới giống như bị cưa đứt, nam nhân mỗi một lần mạnh mẽ đâm vào rút ra đối với hắn mà nói giống như nước lửa tương giao, tai ương ngập đầu.

Nguyên tưởng rằng có thể cắn răng chịu đựng, nguyên tưởng rằng bị y vô tình lạnh lùng tra tấn đến mỗi một, tâm đã sớm chết lặng, mà khi cảm nhận được nam nhân sẽ không vì hắn khó chịu đến toàn thân ứa mồ hôi lạnh mà thu liễm, ngược lại càng thêm phóng túng thờ ơ xỏ xuyên, Trần Hi vô hình trung nắm chặt bàn tay, thần kinh buộc chặt nhất thời bùng nổ.

Sắc mặt Trần Hi tái nhợt, liễu lĩnh chửi ầm lên: “Con mẹ nó Viên Kiệt, ngươi con mẹ nó đi chết đi, ngươi hồn trưởng vô lại súc sinh, ngươi nếu có bản lĩnh thật sự thì giết ta đi! Ngươi chính là súc sinh, cầm thú! Ngươi này hồn trưởng con mẹ nó vì sao lại xuất hiện! Ta hiện tại sống rất tốt, ngươi xuất hiện làm gì! Ngươi dựa vào cái gì muốn làm gì thì làm, ngươi chả là gì của ta hết, ngươi cút cho ta! Cút đi cút đi cút đi a—”

Áp lực đè nén rốt cuộc được trút hết, giống như oán hận không ngừng đọng lại rốt cục chống đỡ không được đột nhiên bùng nổ, Trần Hi cả người lâm vào trạng thái cuồng loạn gào thét, thậm chí ngay cả bản thân hắn còn không biết chính mình đang rống cái gì, hoàn toàn dựa vào bản năng đem hết thấy toàn lực rít gào.....

Nam nhân dần dần đình chỉ hành động xâm chiếm dã man của mình, rút phân thân ra nhìn hấn hấn khuôn mặt nhuộm đầy nước mắt.

Trong bóng đêm dày đặc ngưng mắt chăm chú nhìn Trần Hi, y tựa hồ có chút gầy dựa cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi, Viên Kiệt ngẩng người nâng đầu hấn lên, lập tức dùng môi dán lên mắt, gò má cùng miệng.

Thình lình xảy ra chuyển biến khiến Trần Hi có chút không biết làm sao, trong lúc ngây người đã bị y cạy mở khoang miệng với lưỡi vào khuấy động liếm láp, khóe mắt y không hiểu sao càng thêm hung ác.

Hôn đủ, Viên Kiệt nhồm dậy, trong bóng đêm chăm chú nhìn hấn, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, sau đó tinh tế liếm mát đôi môi sưng vù đến đau nhức, tê ngứa.

Màn đêm dày đặc, hai mắt Trần Hi căn bản không rõ biểu tình của y lúc này, chỉ mơ hồ nhìn ra quang mang trong mắt y.

Nam nhân lưu luyến rời khỏi đôi môi bị mát đến sưng đỏ kia, tay lướt qua ngực, qua eo sau đó dùng lực tách hai cánh mông, rất nhanh chen phân thân cương cứng vào dùng đạo nóng bỏng của Trần Hi.

Trần Hi ngừng chống cự, cắn răng thừa nhận, để người kia hoàn toàn tiến vào trong cơ thể mình. Một tay Viên Kiệt nắm đùi hắn đè lên trước ngực, tay còn lại chống lên vai hắn, cúi người, chóp mũi cơ hồ kề sát nơi mẫn cảm nhất trên cổ Trần Hi, mỗi một lần rút ra lại như nghiền xoáy đâm vào, không ngừng ngửi được vị đạo lẫn hơi thở nóng bỏng của đối phương.

Thật sự là quá mức nóng bỏng, mỗi một lần tiến vào đều làm cho Trần Hi khó nhịn, muốn trốn tránh, nhưng lại phối hợp với động tác của nam nhân, lo lắng mà lại buộc chặt càng làm cho nam nhân hưng phấn đến gấp gáp.

So với hành vi thô lỗ lúc nãy khác nhau một trời một vực, lúc này nam nhân đã nhắm đến đầu đầy mồ hôi, kèm chế luật động chậm lại khiến Trần Hi không đến mức quá thống khổ, thậm chí còn có thể cảm nhận được một tia khoái cảm.

Không biết có phải do lúc nãy mẫn chửi tiêu hao hết khí lực hay không, Trần Hi lập tức từ lão hổ biến thành mèo bệnh, hoàn toàn mất đi tâm chống cự, thân thể run rẩy, không biết hai tay đã vô lực đặt lên vai đối phương từ khi nào, từng chút từng chút sa vào nhu tình như nước.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thứ dễ thay đổi nhất không phải là chuyện tình cảm, cũng không phải thể sự trên đời, mà là lòng người.

Sau khi tỉnh lại, Trần Hi cho rằng đó chỉ là một cơn ác mộng, thực tế không có cái người bên trong tàn bạo, vẻ ngoài lạnh lùng kia, càng khiến hắn hận nhất chính là cuối cùng còn dùng hai tay ôm y khóc lóc, rên rỉ lúc giao hoan.

Nhưng hai mắt chưa xót, trên người loang lổ dấu vết hoan ái, giữa đùi có cảm giác xé rách là thật, lúc hắn đứng lên thứ dính ướt dưới hạ thân không thể nào thật hơn.

Trừ bỏ nam nhân kia sớm đã không thấy đâu, hết thầy đều chân chân thật thật làm Trần Hi vô pháp trốn tránh.

Mê man nhìn nơi ánh sáng men theo khe hở của tấm rèm chiếu vào làm hắn chói mắt, Trần Hi khẳng định đã không còn sớm, hắn cũng lười động, nằm lì trên giường.

Chẳng biết là ai gọi đến làm điện thoại rung ô ô ở đầu giường, thành công thu hút sự chú ý của Trần Hi.

Xoay người, chịu đựng cơn đau nhức dưới hạ thân, hắn khởi động thân thể ngồi ở mép giường, lấy di động ra xem. Liếc mắt nhìn đã hơn mười giờ, thì ra là Mã Tiểu Nhạc, Trần Hi không nghĩ nhiều liền tiếp: “Alo.....” vừa mở miệng, Trần Hi mới biết được thanh âm của hắn có bao nhiêu khàn.

Đang muốn hỏi Trần Hi hôm nay sao không đi làm, Mã Tiểu Nhạc vừa nghe thấy giọng hắn lập tức hiểu ra: “Trần ca, anh bị bệnh?”

Trần Hi trầm mặc vài giây, sau mới lên tiếng trả lời: “Ừ, có chút không thoải mái.....”

“Có nặng lắm không? Đi gặp bác sĩ chưa?”

“Không có việc gì, chỉ là cảm mạo thôi, anh uống thuốc là khỏi ngay, có lẽ buổi chiều có thể qua công ty, mà hôm nay có việc gì gấp không?”

Ngày đó xảy ra tai nạn tất nhiên ảnh hưởng đến uy tín của công ty, sinh ý mấy ngày nay giảm đi đáng kể khiến cho nhóm nhân viên thường ngày chạy vất giờ lên cô được dịp nhàn rỗi, chẳng qua hôm nay Trần Hi sốt ruột không chỉ riêng việc công ty mà còn một nguyên nhân khác.

Mã Tiểu Nhạc vừa nghe hắn hỏi thì lập tức sinh khí: “Trần ca, nếu anh bị bệnh thì nghỉ ngơi đi! Công ty có em ở đây anh không yên tâm sao? Còn nữa, ai nấy đều có vài ngày nghỉ, anh thân là ông chủ ngược lại quanh năm suốt tháng không một ngày thanh nhàn, người anh đâu phải làm từ sắt thép, nghỉ ngơi vài ngày không phải tốt hơn sao?”

“Được rồi, anh bị bệnh cũng không tiện quấy rầy nữa. Buổi chiều em đến thăm anh, anh bị bệnh không tiện ra ngoài, có cần em mang đồ ăn qua không?”

Trần Hi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: “Không cần, chú tan ca xong cũng mệt rồi, mau chóng trở về với vợ con đi, anh cũng chẳng phải bệnh nặng gì, nghỉ ngơi nhiều là khỏe ngay.”

Người bên kia ngừng một chút, hỏi: “Trần ca, số tiền kia giải quyết xong chưa?”

Mã Tiểu Nhạc vừa nói xong, Trần Hi cảm giác đầu óc từng trận đau buốt. Ngày hôm qua bị nam nhân kia quấy rối, hắn suýt chút nữa quên, hơn nữa hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, vốn đang nghĩ gọi cho Mộ Dật Thần gia hạn thêm vài ngày, kết quả —

Đang miên man suy nghĩ, ánh mắt hắn dời lên đầu giường, bị một tờ giấy hấp dẫn, trước đây hắn nhớ ở đó đâu có tờ giấy này, Trần Hi không nghĩ ngợi lấy qua xem, nhất thời sững sờ.

“Trần ca?” Thấy hắn thật lâu không lên tiếng, Mã Tiểu Nhạc lo lắng.

Trần Hi kinh ngạc nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay, nghe thấy có tiếng gọi mình, qua một hai giây im lặng mới nói: “Tiểu Nhạc, không cần lo lắng, anh..... Đã gom đủ.....”

Trên tay hắn chính là tờ chi phiếu trị giá hai trăm chín mươi vạn, một xu không thiếu.

Trần Hi nhìn tấm chi phiếu đến cả quên tất di động, mặc cho thời gian trôi qua, cũng quên đau đớn trên thân thể, thậm chí quên luôn bản thân đang ở nơi nào.....

Chỉ có một nỗi chua xót nghẹn trong lòng.

Nếu là mười năm trước, Trần Hi sẽ xé nát tấm chi phiếu này rồi ném thẳng vào mặt Viên Kiệt, nhưng mà mười năm sau, Trần Hi chỉ có thể cười khổ tiếp nhận số tiền này.

Thứ dễ thay đổi nhất không phải là chuyện tình cảm, cũng không phải thế sự trên đời, mà là lòng người.

Một giây trước vừa quyết định, ngay sau đó có thể đổi ý, ngày hôm qua thề thốt chung tình, hôm nay liền trở mặt thành người dung, thời niên thiếu khinh cuồng, cho nên bây giờ lòng đầy thương tích.

Cũng không phải do tiền tài gây họa, có ai mà không yêu tiền đâu? Hiện tại có chấp phân cao thấp bất quá chỉ là tiếp tục chứng minh bản thân bất lực như thế nào mà thôi.

Trần Hi nghĩ như vậy, cũng do bất đắc dĩ, buổi chiều hắn đến ngân hàng, đem số tiền này chuyển qua công ty bảo hiểm.

Sau khi nhận được thông báo từ công ty bảo hiểm, Mộ Dật Thần nhíu nhíu mày quăng một câu: “Người này không xấu lắm.” Trợ lý một bên hỏi: “Tổng giám đốc, xảy ra chuyện gì?”

Mộ Dật Thần hừ lạnh: “Là cái người lái xe tải đụng tôi, lần trước gặp tôi nói cái gì không có tiền xin ghi nợ, kết quả tôi uy hiếp hắn, hắn sợ nên trả đủ tiền rồi. Tiếp xúc với loại này không giờ thù đoạn uy hiếp hắn, hắn còn nghĩ tôi dễ bắt nạt.”

Trợ lý nhanh chóng hòa theo: “Đúng vậy, người như thế thật sự đáng giận, mới mua chiếc xe kia chưa được bao lâu, lại là số lượng có hạn, linh kiện hỏng phải nhập khẩu, chưa kể mất thời gian còn kéo theo nhiều phiền toái nữa, không bắt hắn bồi thường nhiều hơn coi như tiện nghi cho hắn, còn muốn quýt nợ! Nếu tổng giám đốc thù đoạn không cao minh, người như thế có khi còn mặt dày chạy ra đường huyên náo cho mọi người biết, chưa chắc hắn đã đền một xu.”

Vị nữ trợ lý này đi theo Mộ Dật Thần trên dưới ba năm, xem như là giỏi thăm dò tính tình cấp trên, cô vừa nói xong, mặt Mộ Dật Thần quả nhiên dịu đi chút ít, thậm chí còn nở nụ cười, nói: “Xem như người này thức thời, tại lúc trước tôi đã cho hắn một trận, bằng không sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.”

“Tổng giám đốc, ngài nói rất hay, bất quá sao ngài có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn như thế.” Trợ lý bày ra bộ mặt ‘tổng giám đốc, anh quá nhân từ rồi’.

“Chẳng lẽ còn muốn tôi tiếp tục lãng phí thời gian trên người hắn?” Mộ Dật Thần cười khê liếc mắt nhìn trợ lý một cái, phát tay: “Được rồi, cô nhanh đem tài liệu dùng cho hội nghị sửa lại cho tốt đi.”

Nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, công tác vẫn ra công tác, cô nhanh chóng bê chồng tài liệu trên bàn Mộ Dật Thần ra ngoài, mà Mộ Dật Thần tiếp tục xem kế hoạch tháng này.

Buổi chiều tan tầm, Mộ Dật Thần cùng mấy người nòng cốt trong công ty mở hội nghị, an nhiên ngồi bên trái ghế chủ tịch, mọi người cũng đã đến đông đủ, chủ tịch Viên Kiệt mang theo trợ lý của mình khoan thai bước vào.

Viên Kiệt khí độ quả nhiên so với người thường khó có thể so sánh, y vừa xuất hiện, không cần lên tiếng mà chỉ dùng ánh mắt nghiêm nghị đảo qua, khí tràng cường đại chấn trụ làm mọi người không hèn mà cùng ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn.

Mộ Dật Thần chịu ảnh hưởng nhỏ nhất, liếc nhìn người đàn ông bất kham kia, trong mắt có một tia quang mang khó nhận ra.

Sau hai giờ hội nghị, Mộ Dật Thần cố ý nán lại, trợ lý của Viên Kiệt giải quyết xong công việc liền đi ra trước, bỗng chốc phòng họp rộng như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Chủ tịch, tôi cảm thấy bộ phận thị trường đề xuất ý kiến này ngược lại có thể suy xét, hiện tại Internet phát triển, so với cách truyền thống tuyên truyền trên TV, qua mạng sẽ tính lược được một số thứ, quan trọng là sức ảnh hưởng lan rộng.” Mộ Dật Thần tay trái đặt lên tay ghế chủ tịch, nghiêm trang nói.

Viên Kiệt duy trì tư thế tay chống hai má, mặt biếng nhác mà buồn cười nhìn cấp dưới kiêu tình nhân huyên thuyên, nhún mày nói: “Được rồi, hội nghị đã chấm dứt, cậu đừng vờ vịt nữa.” Dứt lời đứng dậy.

Mộ Dật Thần tranh thủ thu dọn mọi thứ, hướng y cười nói: “Em tận tâm tận lực vì công ty làm việc, chủ tịch anh lại nói như thế thật sự là tổn thương con tim bé nhỏ của em nha.”

Viên Kiệt cười ha ha, vỗ vỗ vai cậu, không tiếp tục ba hoa nữa, chính mình đi ra ngoài trước, Mộ Dật Thần chậm nửa nhịp đuổi theo.

Viên Kiệt bước đi thật nhanh, lúc đẩy cửa ra ngoài liền liếc cậu một cái, không chút để ý hỏi: “Người gây tai nạn kia xử trí ra sao?”

Mộ Dật Thần ra hiệu muốn đi trước, nhún nhún bả vai trả lời: “Coi như họ Trần kia thức thời, chiều hôm nay nhận được tin hắn đã trả đủ tiền.”

Viên Kiệt thoạt nhìn chỉ là tùy tiện hỏi, nghe được câu trả lời thì gật đầu “ừ” một tiếng, cùng Mộ Dật Thần đi vào thang máy.

Trả nợ xong coi như Trần Hi trút đi được một bó to phiền não, giữa trưa hắn gắng gượng xuất môn, tại ngân hàng bận rộn nguyên buổi chiều rút tiền rồi lại chuyển tiền, hậu huyệt vô cùng đau đớn, hắn tìm đến một nhà thuốc mua hai tuýp thuốc mỡ, sau đó cố tìm một WC công cộng, mới đi được vài bước đã ra một thân mồ hôi lạnh. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy một siêu thị, không chút suy nghĩ liền đi vào.

Vì muốn bôi thuốc nên hắn mới khổ sở như thế này, Trần Hi chỉ có thể tự trách mình, quả thật là già rồi nên sức hồi phục chậm như vậy. Thời mười bảy, mười tám tuổi, cánh tay bị chém lộ ra cơ thịt, tùy tiện liếm liếm vẫn có thể cầm máu, so với hiện tại, đã qua một ngày rồi còn rỉ tơ máu, thời điểm ngón tay chạm vào kéo đến một trận hút khí.

Thật vất vả mới bôi xong, dù điều hòa trong siêu thị hoạt động rất tốt cũng không ngăn được Trần Hi toát mồ hôi lạnh.

Trần Hi ngồi trên bồn cầu đã đẩy nắp thờ hồng học, vừa thu tay lại thì nghe tiếng di động trong túi áo vang lên, là Mã Tiểu Nhạc, hắn nhanh chóng bắt máy: “Tiểu Nhạc, chuyện gì vậy? A, anh đang ở ngoài đường, vừa mới chuyển tiền cho công ty bảo hiểm. Cái gì, chủ với Nghị An bọn họ muốn tới thăm anh? Đã nói không cần, anh hiện tại rất thoải mái. Không cần không cần, tan tầm mọi người về nhà luôn đi, đừng làm phiền toái anh em. Tốt, như vậy a, ngày mai anh đến công ty. Ừ, ừ, anh sẽ chú ý nghỉ ngơi, được, anh cúp máy đây.”

Vốn nghĩ lo xong chuyện ở ngân hàng sẽ ghé qua công ty, mà Mã Tiểu Nhạc gọi tới lúc năm giờ chiều, không khỏi cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh, từ khi ra khỏi nhà, đến ngân hàng rồi ghé vào hiệu thuốc, chớp mắt một cái đã bốn năm giờ chiều.

Nghĩ đến đây Trần Hi bỗng nhiên không muốn động, mệt mỏi ngồi trong WC, nghe thanh âm người khác ra rồi lại vào, tiếng xả nước chốc chốc vang

lên, thậm chí trong mũi còn ngửi được mùi chất tẩy rửa, hần chỉ muốn ngồi yên một chỗ.

Hiện tại về nhà quá sớm, trở về bất quá cũng là tắm rửa xem TV rồi đi ngủ, không quay về thì kiếm chỗ nào đó ăn lót dạ, nhưng ăn xong vẫn phải trở về, kỳ thật Trần Hi chính là không muốn trở về nơi đó, cái nơi vừa trải qua một đêm kích tình kia.

Hần mệt chết đi được, không chỉ là thân thể, tâm cũng mệt mỏi, hần cảm thấy mình đã già đi nhiều rồi, người ta nói đàn ông ba mươi như hoa mới nở, nhưng hần năm nay cũng ba mươi mà cứ cảm giác vừa trải qua mấy trăm năm, mệt mỏi đến độ cả thờ cũng tốn sức, chẳng bằng cái năm thời niên thiếu trai trẻ kia.

Từ khi nào lại biến thành bộ dáng này?

Xoè tay phải ra, lòng bàn tay dày đặc dấu vết của năm tháng, bàn tay dài mảnh trong trí nhớ từ lúc nào đã dần thô ráp chằng chịt vết chai, là từ khi nào? Tìm tôi lại ký ức, chỉ nhớ rõ là tích tụ lại trong năm năm gian khổ trầm lắng đó.

Không thể thốt nên lời.

Vì thế trầm mặc.

Mệt mỏi quá.

Vì cái gì tiếp tục? Bận rộn trải qua một ngày bình thường như mọi ngày, mệt mỏi không chịu được thì nằm trên giường trút ra hơi thở cuối cùng, tại sao lại không chứ?

Vì sao người đó lại xuất hiện? Vì sao gọi lại đoạn thời gian mà hần cố quên đi?

Không, hần thật sự đã quên y sao? Trần Hi đặt tay lên ngực tự hỏi, nếu thật sự đã quên, sự việc xảy ra nhiều năm như vậy, vì sao liếc mắt một cái liền nhận ra y?

Nhiều năm qua đi, bộ dạng đối phương hôm trước so với trong ký ức tuy không giống nhau, vì sao liếc mắt một cái đã nhận ra?

Có lẽ trong cái liếc mắt ấy, đột nhiên nhịp đập của trái tim... vẫn giống ngày xưa như đúc.

Hô hấp dịu lại, rốt cục cánh cửa phong bế ký ức đến lúc khai mở, chuyện cũ bị lớp bụi phủ dày lần lượt hiện lên, một trận mỗi một lập tức ập đến đè lên thể xác và tinh thần, lời con người ta về những năm tháng ngu ngốc, không biết sợ là gì.

Đầu vô lực tựa vào cửa WC, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía trước, cũng không biết là đang nhìn cái gì, khuôn mặt mệt mỏi ngẫu nhiên tươi cười, ngẫu nhiên bi thương, ngẫu nhiên cô đơn, ngẫu nhiên phiền muộn..... Cuối cùng hóa thành im lặng thờ dài.

Vẫn nhớ rõ một năm kia, mẹ hần mua cho hần chiếc xe đạp, nhất thời hưng trí chạy thử trên con đường nhỏ bằng đất đỏ, cái yên cao hơn hần rất nhiều, vừa trèo lên liền gắt gao giữ chặt đầu xe, không nén được hưng phấn điều khiển chiếc xe có phần lạng qua lạng lại. Vui quá hóa buồn, do hần còn nhỏ nên giữ thăng bằng không xong, mắt thấy bánh xe đánh lên gờ đá trên đường, mang người cùng xe lăn xuống, đụng tới đầu mắt nổ đom đóm tới đó, một đường lặn lặn không biết đâu là điểm dừng, hần trải qua một trận trời đất quay cuồng, nằm cả buổi cũng không bò dậy nổi.

Một người nào đó đuổi tới, hoang mang rối loạn nâng hần dậy “Anh không sao chứ, đừng vào nơi nào?”

Hần đỡ lấy đầu mình thuận thế đứng lên, khi nhìn nhất thời sững sốt. Nâng hần dậy là một cậu bé còn nhỏ gầy hơn cả hần, tóc rối bời vừa nhìn đã biết không thường chải chuốt, có lẽ quá gầy nên cái cằm nhọn hần ra thật khiến cho người ta dễ dàng bỏ qua, chỉ có đôi mắt to đen lấy mới làm người khác khắc sâu ấn tượng.

“Cậu là ai?” Khi đó Trần Hi chỉ hỏi theo bản năng.

Cậu nhóc không trả lời, nhìn hần không sao thì rút tay lại, bất chợt nhớ ra vì giúp hần nên cậu nhóc để mặc chiếc xe của mình ở bên kia, cúi đầu bước qua sau đó ngồi lên chạy đi.

Trần Hi che cái đầu u một cục ngơ ngác nhìn cậu nhóc đi xa, ngồi tại chỗ thêm một lúc, cảm giác cơ thể bắt đầu mới đem xe đạp dựng đứng ở ven đường, lúc này hết dám chạy tiếp nên đất xe trực tiếp trở về nhà.

Tiếp đó chính là qua nửa năm, cũng là gần tới tết âm lịch, trường học cho nghỉ nên người lớn trong nhà vội vàng mua sắm đồ tết cho tụi con nít, Trần Hi thì cả ngày mang theo cô nhóc đệ nhất nước mũi Thủy Nhi lang thang khắp phố căn rờ quấy phá (zet: thoang thoang mũi nc mũi đầu đây).

Một ngày kia, Trần Hi giựt dây một thằng nhóc bề ngoài mập mạp tròn trịa tộm đỏ ăn trong nhà dành cho khách, sau khi thực hiện phi vụ thành công hần cao hứng chia cho đám con nít cùng xóm, người nhà cậu bé mập mạp phát hiện nên tức giận tìm tới, nhất thời cả đám như ong vỡ tổ chạy loạn tứ phía, Trần Hi một tay chùi nước mũi, một tay gắt gao nắm chặt túi mút quả vừa chạy vừa cười to, Nhậm thúc thúc làm sao đuổi kịp đám hầu tử nhanh nhẹn, lém lỉnh này đây.

Đang chạy, Trần Hi quẹo sang con đường khác, khoe mắt lơ đãng lướt qua, bóng dáng thấp bé có đôi mắt to đen lấy đi hướng ngược lại có gương mặt đầy vết máu không khỏi làm hần cả kinh, cước bộ dừng lại, bóng dáng kia dường như không chú ý đến hần, vẫn vui đùa đi tiếp.

Nếu là ngày thường, Trần Hi sẽ hoàn toàn không để ý, nhưng hôm nay thấy người này, trong lòng như bị mèo cào qua ngứa ngáy khó chịu, không cần nghĩ ngợi nằm trụi tay đối phương kéo đi, không nói lời gì mang theo cậu chạy dưới ánh nắng ấm áp.

Có lẽ bị hành động của Trần Hi làm cho kinh sợ, bóng dáng kia cứ mặc cho hấn kéo, mãi cho đến cái hèm cụt Trần Hi mới dừng lại.

Cho dù Trần Hi đã quá quen với việc chạy bộ nhưng mỗi một giọt mồ hôi trên mặt to như hạt đậu, còn oắt con kia ôm bụng thở hồng hộc cơ hồ muốn quy xuống.

Khi đó còn nhỏ không có cái gì gọi là tâm nhãn, Trần Hi chỉ một lòng lo lắng cho oắt con đó mặt đầy vết máu, chờ đến lúc hô hấp bình thường hấn mới hỏi: “Trên mặt cậu làm sao vậy? Là ai đánh?”

Oắt con theo bản năng lấy tay sờ sờ, đôi mắt to cảnh giác nhìn hấn chăm chăm.

Đội nửa ngày cũng không lên tiếng, Trần Hi thấy khỏe môi oắt con có vết máu thật chói mắt, vươn tay định giúp cậu lau đi, đối phương bỗng dưng rút người lại, lui về phía sau cách xa hấn, giống như con nai nhô kinh hãi.

Hồi nửa ngày cậu cũng không lên tiếng, giúp thằng nhóc này lau mặt lại bị xa lánh, Trần Hi xác thực mất hứng, đang định không để ý nữa bỏ đi, nhưng đôi mắt to kia vẫn nhìn hấn chăm chú, hai chân tựa như mọc rễ không chịu dời đi nửa bước.

Thấy cậu muốn tránh sang một bên, Trần Hi có chút khó xử gãi gãi đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lấy từ trong túi ra mấy viên kẹo. Bởi vì đây là kẹo chuyên mời khách nên đặc biệt bắt mắt, mở giấy gói ra có thể thấy niềng mút quả được bao bọc một lớp đường bán trong suốt, ăn ngon không thể tả, Trần Hi luyến tiếc giữ lại không nỡ ăn, bây giờ đem ra không chút tiếc rẻ tặng cho cậu bé này.

Không thể so với mười năm sau, tụi trẻ con chỉ được viên kẹo ngon đã mãn nguyện lắm rồi, ăn đến vui sướng.

Quả nhiên, cậu bé vừa thấy viên kẹo này thì nhìn đến bất động.

“Cho cậu đó.” Trần Hi tiến lên một bước, đưa viên kẹo tới trước mặt đối phương.

Cậu bé gât gao nhìn viên kẹo trong tay hấn, không dám động. Trần Hi khuyên vài lần cậu mới đưa tay ra đón, nhưng nhìn giấy gói điểm lệ đồ tươi bỗng dưng giống như bị kim châm lập tức rút tay lại.

Khi đó Trần Hi không hiểu sao cậu lại tỏ ra khiếp đảm, cuối cùng hết kiên nhẫn, thu tay về, thấy ánh mắt âm trầm của cậu thì nhanh nhẹn lột giấy gói ra, đem viên kẹo nhét vào miệng người đối diện.

“Ăn đi, kẹo rất ngon!”

Trần Hi vui vẻ nở nụ cười. Đối phương ngậm viên kẹo, hấn kéo cậu ngồi lên bậc thềm, cứ như vậy cậu một viên tôi một viên.

“Tớ tên là Trần Hi, cậu tên gì?”

“.....Viên Kiệt.”

Trải qua sự việc ngồi ăn kẹo chung, Trần Hi triệt để coi cậu bé Viên Kiệt nhét vào phạm vi bằng hữu. Đứng nhìn Trần Hi mới sáu, bảy tuổi nhỏ như vậy mà đám con nít trong xóm tôn lên làm đại ca, bởi vì hấn cực kỳ bao che cho đàn em. Lúc ấy đang lưu hành dạng hắc bang từ HongKong, hấn gom đám bằng hữu lập thành một nhóm kéo nhau đi chung cả ngày, có món gì ngon tuyệt không dầu điểm, hề người trong bang bị khi dễ thì cả đám kéo nhau báo thù, không báo được thù tuyệt không bỏ qua.

Lúc đó ngây thơ biết bao. Bạn bè trong lòng Trần Hi chính là có phúc cùng hưởng, mà Viên Kiệt một khác kia hấn đã coi như bạn bè rồi, liền trở thành đối tượng bảo vệ không cho ai bắt nạt.

Cái ngõ nhỏ đó trở thành điểm hẹn của hai người, mỗi ngày Trần Hi đều chạy đến nơi này để gặp Viên Kiệt, hơn nữa mỗi lần đến trong tay hấn đều có thứ gì đó, trộm của mẹ hấn vài viên kẹo hay bánh giầu trong ngăn tủ sau đó nhét vào tay y, nói y nhanh chóng giải quyết.

Khi biết Viên Kiệt cùng tuổi với hấn, Trần Hi giật mình nửa ngày, nhìn y nhỏ gầy như vậy hấn còn tưởng rằng Viên Kiệt so với mình kém một hai tuổi chứ, còn tính kêu y gọi hấn là ca ca đâu.

‘Cậu ăn đi.’ Trần Hi mặt nghiêm trang, mặc dù bây giờ là mùa đông nhưng Viên Kiệt ăn mặc khá đơn bạc, cổ tay chỉ còn da bọc xương thò từ ống tay áo, có thể đoán được Viên Kiệt gầy cỡ nào: ‘Sao lại gầy như thế, khó trách chạy một đoạn đường ngắn thôi đã thở gấp. Về sau ăn nhiều một chút, nếu không muốn bị đòn chỉ còn cách trả đòn.’

Lúc đó Viên Kiệt đang vui đầu ăn bánh bích quy mà Trần Hi mang đến, nghe xong lời hấn nói cũng chỉ là tranh thủ thời gian liếc mắt một cái.

Trần Hi nghĩ đứa nhỏ nào chả thích ăn? Nhưng Trần Hi chưa từng thấy qua ai tham ăn như Viên Kiệt, từ lúc Trần Hi nhét vào miệng y viên kẹo đó đến nay, cậu nhóc này hề thấy hấn đưa cái gì liền không từ chối, tay không ngừng nhét vào miệng, giống như chết đói năm 45.

Trần Hi một chút cũng không để ý, ngược lại rất vui vẻ.

Mỗi lần gặp Viên Kiệt đều thấy y chỉ mặc một bộ quần áo, Trần Hi ngay từ đầu còn không chú ý, dù sao quần áo mùa đông giặt giữ rất vất vả, người lớn trong nhà đợi khi bọn trẻ mặc năm sáu ngày bản đến không thể bản hơn mới đem đi giặt, nhưng Trần Hi đối bốn năm lần mới chú ý đến vấn đề này.

Hắn phát hiện Viên Kiệt không chỉ không thay quần áo, y mặc bộ này chẳng vừa với thân người, hơn nữa nó cũ đến độ màu sắc không nhìn ra màu ban đầu, xen kẽ là những vết loang lổ do vết bản lưu lại.

Trần Hi chính là đã hài tử, cả ngày chạy như điên ngoài đường, vừa bản vừa hỏi cho nên hắn không ghét bỏ Viên Kiệt, hắn chỉ cảm giác rất kỳ quái, trong lòng không thoải mái, tựa như ngày đó trên mặt Viên Kiệt có vết máu đọng lại, cũng mặc kệ hắn hỏi y như thế nào, Viên Kiệt chỉ giống như khúc gỗ mà lác đầu.

Đã chú ý tới quần áo của y, Trần Hi lúc bảy tuổi so với nhiều hài tử khác đã biết quan tâm người khác.

Về sau lúc chia tay, hắn cố ý đi theo y, nhìn nhà y xem rốt cuộc ở nơi nào, một đường theo đuôi, khi tới đoạn đường âm u không được đèn đường chiếu sáng, Trần Hi dừng việc theo dõi, nhìn thêm vài lần liền xoay người chạy về nhà.

Hắn nhớ rõ mẹ hắn từng dẫn trăm ngàn lần cấm hắn đến những nơi vắng vẻ, ‘Bên trong có những người hít thuốc phiện, bọn họ chuyện xấu cỡ nào cũng dám làm, nghe nói còn bắt cóc trẻ con sau đó móc mắt bán nội tạng lấy tiền. Con trăm ngàn lần không được đi vào, nếu vào sẽ không ra được. Mẹ mà biết con đi vào, mẹ đánh gãy chân!’

Tiếp đó là lễ mừng năm mới, ngày ba mươi tết Trần Hi khó có được không nơi nơi chạy loạn, mẹ hắn quanh năm suốt tháng lo buôn bán rất cực được nghỉ ngơi, mang theo hắn đi mua đồ tết cùng quần áo mới, còn mua cho hắn rất nhiều pháo hoa, hắn phóng rất đã nghiền.

Trở về liền chuyên tâm chờ mẹ hắn làm bữa cơm tất niên, bà làm một bản đầy thịt cá làm hắn chảy cả nước miếng, thỉnh thoảng lén lút ăn vụng, bị bà phát hiện cũng không giống như thường ngày néo lỗ tai mà bà chỉ cười nắc nẻ.

Ăn xong thì ngồi cùng mẹ xem TV, mười giờ đêm nghe thấy tiếng pháo mà đứng ngồi không yên, hắn nhanh nắm lấy cây pháo hoa chạy ra ngoài, bị mẹ hắn một phen túm trở về sau đó trù lên người hắn tầng tầng lớp lớp quần áo giữ ấm.

Sau đó hòa cùng đám nhóc phụ cận nháo tới mười hai giờ đêm, pháo trúc vang lên thông báo năm mới đã đến, chơi mệt rồi, cười đủ rồi, hắn vui vào lòng mẹ ngủ thật say.

Ngày đầu năm tất nhiên là đi thăm nhà người thân, đây là ngày tui nhỏ thích nhất, người lớn đến chơi sẽ cho lì xì, mỗi khi mở ra đều là kinh hi.

Mãi cho đến ba ngày đầu năm kết thúc mới bình tĩnh trở lại, Trần Hi cao hứng kiểm kê tiền mừng tuổi, dưới ánh mắt chăm chú của mẹ, hắn cười tủm tỉm đem tiền đặt vào chiếc hộp rồi cất kỹ, đây chính là ngân khố bí mật của hắn, ai cũng không thể động vào.

Sau đó Trần Hi mang theo túi đồ ăn thật to chạy ra cửa, mỗi lần thấy cái gì ngon Trần Hi sẽ lưu lại một ít, một chút rồi một chút chậm rãi thành cái túi to. Đây không phải lần đầu tiên Trần Hi đem đồ ăn cho đồng bọn nên mẹ hắn không hỏi đến, nhìn hắn mặc quần áo rồi đội mũ, trước khi ra cửa nhắc nhở hắn phải về sớm.

Hắn chạy đến chỗ hẹn, không nhìn thấy bóng dáng vẫn hay ngồi co ro một xó.

Hôm nay mang theo một túi to đồ ăn cho Viên Kiệt, hi vọng sẽ thấy y dùng ánh mắt cún con nhìn hắn, nhưng đến nơi chỉ thấy một lớp tuyết thật dày, không có ai.

Trần Hi rất là ngoài ý muốn, Viên Kiệt lại không ngồi ở đó lẳng lặng chờ hắn.

Một phút đồng hồ, hai phút.mười phút.hai mươi phút.

Đại khái ba hay bốn mươi phút sau, Trần Hi có chút đứng ngồi không yên, đem cái gói thật to đặt trên đầu gối mà trừng mắt tức giận: ‘Cậu không đến thì tôi ăn sạch cái đồng này đó.’

Mất thấy một giờ trôi qua, Trần Hi rốt cục chờ không nổi nữa, hấp hấp nước mũi, đem hai cái má hồng hồng đi ra ngõ nhỏ.

Mười phút sau, Trần Hi vốn nên ở nhà nhưng không hiểu sao hắn lại đi đến cái ngõ nhỏ âm u kia, vì cảm bọc to mà mấy ngón tay tê cứng, đứng trước ngõ nhỏ do dự.

Cuối cùng hắn vẫn là đi vào, bởi vì khi đó hắn còn nhỏ, không biết trời cao đất dày, những lời mẹ dặn ngược lại dấy lên ngọn lửa tò mò.

Nguy hiểm là cái gì? Lúc hắn leo cây bị rơi đầu thủng một lỗ, vết thương chưa khỏi đã đi trộm trứng gà. Mẹ trách phạt là cái chi? Mỗi khi đánh cho hắn khóc đến thở không ra hơi, mẹ hắn đau lòng không thôi ôm hắn vào trong lòng đem đồ ăn ngon ôn nhu dụ dỗ hắn.

Cho nên hắn đi vào.

Hắn đương nhiên không gặp sự tình mà mẹ đã nói, đường đi nhỏ hẹp, hắn mở to mắt nhìn kỹ chung quanh, địa phương mà mẹ cấm đến rốt cuộc có cái dạng gì?

Không có gì kỳ quái, hắn dần có chút thất vọng.

Nơi này âm u băng lãnh, cổ xưa mục nát, nơi nơi tràn ngập một cổ nói không nên lời nhưng lại thoang thoảng mùi gì đó dễ ngửi, trừ mấy cái đó ra hẳn không tìm thấy điều gì bất đồng với những ngõ nhỏ khác.

Cước bộ càng lúc càng nhanh, tò mò dần dần biến mất, thay vào đó là mong đợi nhỏ nhỏ, không biết Viên Kiệt thấy hẳn đến sẽ là có biểu tình gì?

Đến cuối đường là một loạt nhà lầu cực kỳ đơn sơ, ngẫu nhiên có người đi qua, lạnh lùng liếc hẳn một cái, Trần Hi thế này mới nhớ tới hẳn không biết nhà Viên Kiệt cụ thể là tại nơi nào. Nhờ bà cụ đang ngồi trước cửa sưỡi ầm nói cho hẳn biết: ‘Ra là vậy, cháu nói thẳng bé kia a, theo hướng này đi vào có thể thấy cánh cửa sắt, bên trong có trảng lầu, nhà thẳng bé ở đó.....khụ, thẳng bé đáng thương.....’

Trần Hi không để ý bà bà thương tiếc, đi theo chỉ dẫn, ở ngoài cửa nhìn vào không thấy ai, sau nghe ầm ầm tiếng ai đó, đẩy cửa bước vào, tiếng nói chuyện dần dần rõ ràng, khi đến dưới trảng lầu, Trần Hi ngẩng đầu nhìn lên.

Hắn dần dần nghe ra, thanh âm không phải tiếng nói chuyện, mà là mắng chửi, chuẩn xác mà nói, là đánh chửi, thanh âm rất lớn, hẳn đứng ở dưới lầu có thể nghe được nhất thanh nhị sở, nghe nghe, hẳn rốt cục đi ra ngoài, một đường chạy lên lầu, rốt cục tại hành lang lầu 4 thấy một nam nhân giờ đây lưng quất vào người cậu bé.

Nam nhân xanh cả mặt, người thì gầy, dây lưng trong tay lại hạ xuống, ‘ba ba’ đánh vào da thịt cậu bé phá lệ chói tai, miệng vẫn không ngừng mắng, mắng thật sự khó nghe.

‘Mấy cái đồ tạp chủng, kỹ nữ sinh ra! Tao gọi mày làm điểm tâm mày lại bỏ chạy ra ngoài! Mày con mẹ nó, tao cho mày cái ăn cái mặc, giao cho mày có chút việc mà mày còn làm biếng! Xem tao đánh chết mày ra sao đồ ranh con.’

Lần đầu nhìn đến loại trường hợp này, Trần Hi không khỏi giật mình, chờ hẳn thấy rõ thẳng bé đó chính là Viên Kiệt, đầu óc càng trống rỗng.

Khi hẳn lấy lại tinh thần, đem đồng hồ ăn trong tay ném vào người đàn ông cầm dây lưng, thừa dịp ông ta chưa kịp phản ứng chạy lại túm Viên Kiệt chỉ có da bọc xương chạy nhanh ra ngoài.

Tim Trần Hi đập cực nhanh, hẳn rõ ràng cảm thấy người phía sau cước bộ không xong, nhưng hẳn không dám quay đầu lại, người đàn ông phía sau không ngừng mắng to, bộ dạng đó của ông ta làm Trần Hi hoảng sợ vạn phần.

Chạy đến khi không nghe thấy ông ta mắng chửi nữa, chạy đến khi Trần Hi bắt đầu thở hồng hộc, bọn họ mới ngừng lại, Trần Hi nhất thời buông tay, người phía sau ngã phịch xuống đất, Trần Hi bị dọa kêu to một tiếng, sắc mặt trắng bệch, hoang mang rối loạn ngồi xồm xuống nâng y dậy.

Nằm trên mặt đất một hồi tựa hồ lấy lại khí lực, y mở nửa mắt thấy Trần Hi, há miệng thở dốc, suy yếu nói một câu: ‘Tôi đói.’

Trần Hi giật mình, ngốc ngốc nhìn y một lúc lâu chỉ cảm thấy chớp mũi cay xè.

Trần Hi mang thức ăn đến vừa ném đi hết rồi, cuối cùng chờ Viên Kiệt dễ chịu hơn chút, hẳn đỡ y đi vào một tiệm mì phụ cận, dùng tiền mừng tuổi kêu một tô mì thịt bò thật lớn.

Khi đó, Trần Hi ghé vào trên bàn, nhìn Viên Kiệt không để ý có nóng hay không mà lang thôn hồ yết, nhin không được liền hỏi: ‘Ăn ngon không?’

Đói đến chưa kịp nhai, y chỉ gật đầu xem như trả lời, khi y ngẩng đầu lên đã thấy một tô mì khác ngay trước mặt, đôi mắt to nhìn Trần Hi ‘Cậu cũng ăn đi.’

Trần Hi đẩy trở lại: ‘Tôi không đói bụng, cậu ăn đi.’

Cậu bé vừa nghe, cúi đầu ăn tiếp, đem chút nước lèo cuối cùng húp sạch.

Trần Hi mắt long lanh hỏi y: ‘Cậu còn muốn sao?’

Tiếng vừa dứt Viên Kiệt đánh cái nấc cục.

Cái tô trước mặt cho dù người lớn cũng không dễ dàng ăn hết, nhưng Viên Kiệt ăn không còn một mảnh, đủ thấy trình độ đói khát của y đến mức nào.

Trần Hi lại hỏi: ‘Người kia là cha cậu sao?’

Viên Kiệt sau khi ăn no sắc mặt đã đỡ hơn, nghe hẳn hỏi xong thì yếu ớt gật đầu.

Nghĩ nghĩ, Trần Hi lại hỏi tiếp: ‘Ông ta thường xuyên đánh cậu?’ Hẳn nhớ tới trên người Viên Kiệt thường xuyên có các loại vết thương

Viên Kiệt ngó ra, vẫn là gật đầu.

‘Mẹ cậu đâu?’

Lần này Viên Kiệt trầm mặc thật lâu, hốc mắt bắt đầu phấp phồng, nghẹn ngào nhẹ giọng nói: ‘Bọn họ nói mẹ tớ bỏ trốn cùng người tình.’

Về sau Trần Hi dần dần biết rõ, cha Viên Kiệt hút thuốc phiện, không đi làm chỉ biết moi tiền vợ, hơn nữa tính tình càng ngày càng dữ dằn, thường xuyên đánh người, mẹ y chịu đựng hết nỗi bỏ lại bọn họ. Mà quần áo mùa đông kia là do mẹ y gom tiền mua được nên y xài đến giờ, là vật duy nhất mẹ y lưu lại cho y, cũng là kiện quần áo mùa đông duy nhất.

Ngày đó khi ăn xong, Trần Hi không có lập tức cùng Viên Kiệt tách ra, hắn mang Viên Kiệt đi đến những nơi mà hắn thường đi, trung tâm quảng trường, con sông nhỏ bị đóng băng, công trình bỏ hoang hay khu đất trống.

Trời tối, hai người bốn tay cầm bốn cái bánh bao thịt, đi đến bên cạnh dòng sông đóng băng đốt pháo hoa.

Đương lúc pháo hoa nổ rầm rì, Trần Hi lần đầu tiên nhìn thấy Viên Kiệt tươi cười.

‘Tớ còn chưa phóng đâu.’

‘Vậy lần sau chúng ta cùng phóng.’

‘Ừ.’

Lúc pháo hoa cháy hết, hai đứa trẻ vẫn ngồi xõm bên bờ sông lưu luyến chẳng chịu đi, nhưng không đi làm sao được, tựa như pháo hoa, tuy đẹp nhưng chỉ tồn tại trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nhoáng cái đã trôi qua một tháng, đêm đó Viên Kiệt xuất hiện tựa như một giấc mộng. Bỗng nhiên Trần Hi cảm thấy lo lắng, hắn thờ ra một luồng khói trắng trong giây lát rồi biến mất vô tung vô ảnh. Như vậy cũng tốt. Trần Hi giật giật khoe miệng nở nụ cười chua chát, ngậm điều thuốc dùng lực hít thật mạnh.

Sau khi Lý Nghị An từ WC trở lại, vội vàng ngồi lên xe, vừa lên liền thấy Trần Hi lại hút thuốc, ra dấu có thể đi tiếp sau đó hỏi: “Trần ca, anh gần đây hút thuốc nhiều quá, có phải hay không trong khoảng thời gian này lại có chuyện gì phiền lòng a?”

Anh em làm chung lâu năm với Trần Hi đều biết hắn có cái tật xấu là khi gặp chuyện phiền lòng thì hay hút thuốc, ngày hôm qua Mã Tiểu Nhạc còn tìm Lý Nghị An nói thầm, bảo là Trần ca dạo này khẳng định có tâm sự, hay hút thuốc lắm, một ngày chỉ sợ một bao không đủ.

Vừa nghe cậu ta nói những lời này, Trần Hi có chút ngoài ý muốn nhìn qua một cái, liền tắt điều thuốc trong tay, hắn còn nghĩ rằng mình che dấu không tệ chứ, chưa từng nghĩ tới người thân kinh thô như Lý Nghị An lại phát hiện ra.

“Không có gì đâu.” Trần Hi cười khổ khởi động xe, một xe chứa đầy hàng hóa còn chờ bọn họ đưa đi đâu, “Nửa năm này ngoài chuyện hỏi thúc khách hàng thì còn chuyện gì nữa.” Công ty không phải lúc nào cũng lấy tiền trước mới chuyển hàng đi, có lẽ công ty lớn còn có thể nhưng một ít công ty quy mô vừa và nhỏ như thế này, tí như công ty Trần Hi chẳng hạn, vì muốn có lượng khách ổn định, bình thường trước lấy hàng sau đó giao hàng, đến thời gian nhất định lại cầm hóa đơn đi thu tiền.

Bình thường khách hàng của công ty Trần Hi chẳng phải mấy cái xí nghiệp lớn gì cho cam, mà cũng là vài cái xí nghiệp dạng vừa không ổn định, bởi vậy rất nhiều thời điểm mấy vị khách đó không nghĩ sẽ trả tiền, cũng sẽ khiến Trần Hi bọn họ chỉ có chờ lại chờ, đương nhiên cũng có một số khách hàng nếu hắn đích thân tới cửa liền không đáng lo, không đến mức da mặt dày không trả, cũng không phải trả một lần sáng khoái như vậy, tháng này một chút tháng sau một chút kéo dài hơn một năm, làm cho người ta cảm phiền nhưng lại chả làm được gì.

Lý Nghị An làm với Trần Hi từ lúc mới khai trương cho đến giờ, tất nhiên là hiểu được nỗi khó khăn trong đó, nghe xong lời hắn nói trong lòng còn ưu tư nhưng vẫn gạt đầu. Nếu là Mã Tiểu Nhạc ở đây, khẳng định lật tẩy bộ mặt thật của hắn, nói Lý Nghị An thân kinh thô thật sự là không sai, sự tình này mỗi năm đều có nhưng những lúc đó bọn họ còn chưa thấy hắn nghiện hút như bây giờ, hút ít một chút giống như thiếu đường khí vậy. Này rõ ràng chính là lời nói gạt người, Lý Nghị An khinh địch dễ dàng bị lừa gạt thật khiến người ta nghiến răng nghiến lợi.

Lý Nghị An ra trận lần đầu tiên thất bại hoàn toàn, Mã Tiểu Nhạc không nói hai lời lập tức đá văng.

Nhi từ Mã Tiểu Nhạc được trăm ngày, tại nhà hàng xem như không tệ đặt một bàn, Trần Hi là com áo cha mẹ của Mã Tiểu Nhạc tự nhiên là khách quý, thân là chủ bữa tiệc, Mã Tiểu Nhạc kính xong một vòng rượu sau đó ôm con trai cười khanh khách.

Trần Hi lập tức buông đũa đi treu đùa đứa con nuôi này, hắn cầm mấy ngón tay bé xíu của cục thịt mà lắc lắc, tiểu đầu đình thực nể tình mở cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách, tâm can Trần Hi như tan chảy, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu hỏi: “Tiểu Nhạc, vợ chú đâu?”

“Đang ở bàn bên ngoài tiếp chị em của cô ấy.” Mã Tiểu Nhạc cười híp mắt lắc lắc tiểu móng vuốt của nhi từ hai cái, toàn thân tỏa ra một mùi ba ba ngốc, dụ dỗ nhi từ của mình tập nói từ ‘ba nuôi’.

Trần Hi thật sự nhịn không được cho cậu ta cái nhìn xem thường, “Thằng bé bây giờ mà nói được tôi xem chú không bỏ chạy ra ngoài sao.”

Ngốc ba ba Mã Tiểu Nhạc cười há há, dùng sức捏o mặt thằng bé, “Sao lại chạy chứ, con em ba tháng có thể nói chuyện khẳng định là thiên tài, em cao hứng còn không kịp nữa là.”

Thật sự lười cùng ngốc ba ba này chấp nhặt, Trần Hi lấy từ trong túi áo ra một cái khóa trường mệnh bằng bạc đeo lên cổ con nuôi, Mã Tiểu Nhạc vừa thấy khăn trương ngăn lại: “Ai ai, Trần ca, vừa rồi đã thu hồng bao của anh giờ sao còn lấy thứ này a.”

Trần Hi một phen giữ tay cậu ta ra, không nói gì đeo lên cho thằng bé, “Chú thì biết cái gì, hồng bao là hồng bao, đó là vật các người phải thu, anh đây là mua riêng cho thằng bé, chúc con nuôi khỏe mạnh, trường mệnh trăm tuổi. Chú đừng bày bộ mặt mẹ kế ở đây, thứ này là bạc thì đáng bao nhiêu chứ.”

Mã Tiểu Nhạc cúi đầu, nhìn cái khóa trường mệnh tinh xảo nằm lẳng lẳng trên cổ nhi tử, do ngọn đèn chiếu vào mà phát ra quang ngân lấp lánh, Mã Tiểu Nhạc ngẩng đầu nhìn Trần Hi còn muốn nói cái gì đó, Trần Hi lập tức hiểu được vổ vổ vai cậu ta: “Được rồi, còn nói lời khách sáo nữa tôi trở mặt đó.”

Lúc này vợ Mã Tiểu Nhạc trở lại ôm hài tử, thấy trên cổ con có cái khóa trường mệnh đang lấp lánh thì lập tức cười hòa với Trần Hi, nói vài lời cảm kích, cuối cùng ôm đứa nhỏ ra khoe với đám ti muội.

Mã Tiểu Nhạc kính Trần Hi một chén, “Trần ca, hôm nay em cao hứng lắm, anh em ta không say không về.”

Trần Hi ha ha cười: “Chủ tất nhiên là cao hứng, cưới một người vợ tốt, sinh ra một đứa con đáng yêu, đúng là một cái kết viên mãn, anh mừng cho chú.”

“Đúng vậy, bản thân vui cũng muốn anh em vui lây mà.” Mã Tiểu Nhạc cầm lấy ly rượu trước làm vì kính, Trần Hi cũng làm theo một hơi uống cạn, “Trần ca, anh xem, ngay cả Lý Nghị An vừa lùn vừa ngốc còn có bạn gái, anh tính khi nào thì cho bọn em ra mắt chị dâu đây?”

Không đợi Trần Hi phản ứng, Mã Tiểu Nhạc lại nói tiếp: “Trần ca, em ăn ngay nói thật, trong đám anh em chúng ta thì anh có điều kiện tốt nhất. Tuy rằng chúng ta chỉ có một công ty nhỏ quanh năm suốt tháng kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng anh tốt xấu gì cũng là ông chủ, còn có diện mạo, đem một bộ quần áo tốt mặc lên, cả người tân trang hoàn toàn em dám đảm bảo không thua gì ngôi sao. Muốn dạng bạn gái nào mà chẳng được, nhưng mấy năm nay chả thấy động tĩnh gì là sao?”

Trần Hi đột nhiên trầm mặc, nắm ly rượu một ngum một ngum nuốt xuống, Mã Tiểu Nhạc nhìn hẩn vài lần, không giống bộ dáng sắp tức giận, ngược lại bị mình nói vậy không biết đáp lại như thế nào. Người cùng bàn đang nhậu nhẹt hăng say bỗng chốc thấy bầu không khí trầm mặc giữa hai người, khiến cho vài người chú ý, nghĩ nghĩ, Mã Tiểu Nhạc chầm chước nói: “Trần ca, như thế nào không trả lời? Là em nói sai cái gì?”

“Không.” Trần Hi cười yếu ớt, “Là anh nhớ lại chuyện cũ.”

“Vậy chuyện lúc nãy em nói anh cảm thấy thế nào? Nếu anh không có thời gian làm quen, kia không bằng em giới thiệu cho? Vợ em cũng có vài người bạn độc thân, coi như quen biết, đương nhiên nhân phẩm không tốt sẽ không giới thiệu cho anh, hôm nay cũng có mấy người đến đây, muốn hay không đợi sau này hẹn nhau ra xem mắt, anh xem ai vừa ý thì nói với nhà em một tiếng...”

“Tiểu Nhạc.” Trần Hi đánh gãy lời cậu ta, “Việc này không vội.”

“Sao lại không vội? Trần ca, anh sắp ba mươi rồi, tuy nói nam nhân càng già càng đáng giá nhưng cũng không chịu nổi thời gian chậm rãi bào mòn a, huống chi hiện tại anh không tìm được người tâm đầu ý hợp, còn phải làm quen kết hôn nữa, tính sơ qua cũng không còn bao nhiêu thời gian.” Nói đến đây, Trần Hi lơ đãng vuốt vuốt mũi, tựa hồ bàn cái đề tài này rất mệt mỏi, Mã Tiểu Nhạc thấy lại nhiều thêm một câu, “Em biết bị người khác nhắc tới chuyện này rất phiền chán, nhưng là Trần ca anh nghĩ đi, thời điểm mệt mỏi ai cho anh bờ vai để dựa vào, thời điểm bệnh tật ai chăm sóc trông nom, tuy nhắc đến chuyện này chẳng vui về gì nhưng là anh không thể cứ như vậy cả đời trông chờ vợ, anh có chắc anh chống đỡ được tất cả?”

Nghe xong mấy lời này, Trần Hi bỗng nhiên ngộ ra điều gì đó ngẩng đầu liếc cậu ta một cái, buồn cười vỗ vai cậu ta: “Được rồi được rồi, anh mấy ngày nay chẳng phải chỉ hút nhiều thuốc thôi sao, anh lập tức cái tà quy chánh cho chú xem” Nhưng mà người ngồi trước mặt hẩn không phải Lý Nghị An dễ dàng bị lừa gạt, chỉ thấy Mã Tiểu Nhạc nhìn hẩn chăm chăm, dùng khẩu khí ‘còn lâu mới tin’, nói: “Trần ca, anh không chỉ có điểm này khác thường đâu, anh còn hay ngẩn người, mỗi lần ăn cơm còn ít hơn so với trước kia, anh không phát hiện mấy ngày nay Lý Nghị An thay anh ăn phần cơm dư béo lên ba ký sao?”

Trần Hi đỡ trán không nói được gì. Mã Tiểu Nhạc quả nhiên không phải Lý Nghị An ngốc nghếch kia, cứ nghĩ rằng qua mặt được cậu ta là loại suy nghĩ mơ mộng hão huyền cỡ nào. Mã Tiểu Nhạc dùng một bộ ‘em rất hiểu anh’ rồi lấy thần sắc từng trải nói: “Trần ca, em hiểu anh khác với mấy người anh em còn lại, nhưng lúc này là lúc anh cần một người biết lạnh biết nóng để tâm sự, người này không anh em nào thay thế được, cho nên, sau bữa ăn này chúng ta gặp mặt một lần đi?”

Tiểu tử này thật đúng là chưa tới phút cuối sẽ không chịu buông tha, Trần Hi âm thầm đổ mồ hôi lạnh, một ngum nuốt vào chút rượu còn sót lại trong chén, ra vẻ đầy bình tĩnh nhưng trong lòng ả ả thương cảm, thương cảm pha lẫn phiền muộn, phiền muộn lại mang theo chút tiếc nuối.....Nói tóm lại, kỳ thật chính là nhàm chán và nói không nên lời. Quả nhiên người luôn luôn khôn khéo, thông minh như Mã Tiểu Nhạc thật khó đối phó. Nhưng người thông minh tất có thông minh trị. Trần Hi tiếp tục rót bia cho hai người. “Anh đã từng kết hôn.”

Nếu Trần Hi không nhanh tay có lẽ bị Mã Tiểu Nhạc đổ bia lên dừng quần đi. Sau khi trộn mắt há hốc nửa ngày, Mã Tiểu Nhạc mới lấy lại tinh thần: “Thật?” Trần Hi gật gật đầu, động tác tựa hồ có điểm trầm trọng.

“Thế tại sao anh phải.....phải.....”

Trần Hi có chút đăm chiêu, bộ dáng kinh nghiệm xương máu nói, “Hai chúng tôi không nên ở chung một chỗ.” Từ đó về sau Trần Hi không nói gì thêm, yên lặng uống rượu, yên lặng ăn cơm, người khác lại đây kính rượu liên tiếp, có người nói chuyện liên hồi, cùng bình thường không khác gì nhau, Mã Tiểu Nhạc không dám hỏi tiếp vì sợ chạm đến chuyện thương tâm không thể vãn hồi.

Bởi vậy đầu óc quá mức linh hoạt ngược lại cũng là nhược điểm, đó chính là suy nghĩ quá nhiều, từ một việc mà suy ra so với tốc độ thiên mã lướt gió đuổi còn không kịp, hơn nữa càng nghĩ càng cho là đúng, Trần Hi cố ý dựa vào điểm ấy rất cực thu phục xong con hồ ly gian trá nhất công ty.

Tuy giải quyết xong Mã Tiểu Nhạc nhưng hấn lại lâm vào tình trạng nôn nóng nói không nên lời, cố ý nói vậy nhằm đánh lạc hướng Mã Tiểu Nhạc, trên thực tế không phải hoàn toàn bịa đặt ra mà là che dấu sự thật đằng sau. Cho nên lời Trần Hi vừa nói là thật, vì mấy câu nói thật này mà Trần Hi phải cực lực quên đi chuyện cũ, cho nên hấn phiền muộn, một ly tiếp một ly, Mã Tiểu Nhạc một bên nhìn hấn mặt đầy hậm hực thì càng tin lời hấn nói lúc này, cảm thấy mình khơi dậy chuyện thương tâm của hấn mà lòng mang áy náy, một đoạn thời gian sau không hề nhắc chuyện này trước mặt hấn hay thúc giục hấn tìm bạn gái nữa.

Hôm sau là chủ nhật, Trần Hi theo một chuyến xe đi đến Lân thị, công ty bọn họ tại thành phố này thiết lập hai chi nhánh thử nghiệm. Bởi vì công ty của Trần Hi là một công ty nhỏ còn công ty bọn họ có quy mô lớn, vậy nên số đồ cần chuyển đi mười một nơi thì công ty khác chiếm tám nơi, tuy rằng một năm không lời được bao nhiêu nhưng so với các công ty khác sắp vỡ nợ tốt hơn nhiều lắm. Trần Hi dừng chân ở thành phố này đã sáu ngày, sau khi trở về đồng dạng chiếc xe chở đầy hàng hóa, quãng đường kéo dài hai mươi một giờ hấn cùng với phụ xe thay phiên nhau cầm lái, mặc dù đây không phải lần đầu hấn chạy đường dài nhưng khi tới nơi mới hơn tám giờ sáng mà mắt đã hoa cả lên, còn hai chân thì bủn rủn. Tại công ty dặn dò Mã Tiểu Nhạc vài câu, Trần Hi liền cả bữa sáng cũng chưa ăn gấp rút trở về nhà tắm rửa một trận thống khoái sau đó sẽ đi ngủ.

Hằng năm hấn chuyển hàng đi khắp cả nước, sau khi quen biết bọn Mã Tiểu Nhạc mới an tâm đôi chút, vì thế thông qua chiếc xe này rồi tích cóp từ từ mới mở ra được một công ty hậu cần, nương theo đó mà phát triển dần lên, tích lũy qua bao năm tháng mới được thành quả như hiện nay. Đối với công việc hiện tại, Trần Hi xem như hải lòng, không cần bốn ba phiếu bạt lại có thu nhập tương đối ổn định, thường thường có thể tìm bạn cũ họp mặt, xem như không quá tệ bạc với bản thân.

Ngủ một giấc hết biết trời chẳng gì, nửa mê nửa tỉnh nghe thấy tiếng gõ cửa, mi mắt nặng trĩu khẽ nhướng lên, hóa ra không phải ảo giác, vì thế kéo lê thân thể mệt mỏi lết về phía cửa.

Trần Hi vốn sống một mình, có lẽ người trong công ty đến tìm, lúc này ý thức mơ mơ màng màng khó có thể lý giải nhiều, vì thế trực tiếp mở cửa thôi, không đợi hấn nhìn rõ ai ở ngoài cửa liền bị đối phương cứng rắn lôi vô phòng.

Lảo đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống nền nhà, Trần Hi giờ phút này cho dù mê ngủ bao nhiêu đi nữa cũng bừng tỉnh, lui về phía sau vài bước mới đứng vững, giương mắt nhìn lên, mồ hôi lạnh theo sống lưng chảy xuống.

Vì cái gì mỗi lần... mỗi lần hấn muốn quên đi hết thảy, quên đi người này, y lại xuất hiện!

Đóng cửa chính lại, nam nhân cao lớn ngăn cản lối ra duy nhất, Trần Hi giống như bị ép vào tuyệt lộ cùng với con dã thú đang nhe răng trợn mắt, toàn thân nâng cao cảnh giác: “Cậu có ý gì, con mẹ nó tại sao lại xuất hiện nữa chứ!”

Viên Kiệt từ trên cao nhìn xuống như đang cười nhạo: “Gần ba trăm vạn chỉ một buổi tối là xong sao, cậu không thấy cậu rất si tâm vọng tưởng?”

“Viên Kiệt!”

Ngay từ đầu hấn đã nghĩ qua khi nhận lấy số tiền đó chẳng có gì tốt lành, nhưng sợ bị Mộ Dật Thần kiện hấn mới bắt đầu dĩ lấy ra dùng, một tháng nay hấn không có gặp y, sau đó Trần Hi bắt đầu hoài nghi có hay không y đã hoàn toàn biến mất, không chỉ bỗng dưng xuất hiện còn kích thích hấn, Trần Hi suýt chút nữa xông lên bóp chết đối phương.

Nếu là vài năm trước, phỏng chừng hấn thật sự xông lên đi, nhưng hiện tại hấn đã trải qua cái thời huyết khí phung cuồng kia rồi.

Hít sâu nhiều lần, hấn cố gắng bình ổn kích động trong lòng, tận lực bình tĩnh nói:

“Viên Kiệt, tiền tôi sẽ trả lại cậu không thiếu một xu, nhưng là hiện tại, mời cậu ngay lập tức lăn ra khỏi tầm mắt của tôi!”

Viên Kiệt đột nhiên cười ra tiếng, mang theo vài phần đùa cợt, liếc tà hấn: “Qua cầu rút ván, quả nhiên là chuyện Trần Hi hay làm. Bất quá hiện tại không phải do cậu định đoạt nữa...” Nam nhân cười lạnh, hạ giọng từng bước một tới gần, “Hai trăm chín mươi vạn, đủ cho tôi đây làm cái mông cậu đến mức thúi rửa!”

Không thể nhịn được nữa, mắt Trần Hi đỏ lên, con giun xéo lăm cũng oằn, nắm một vật hung hăng ném đi, Viên Kiệt khó khăn lắm mới tránh khỏi, cái điều khiển TV đập xuống nền nhà chia năm xẻ bảy.

Sống sót sau cú ném, Viên Kiệt tức giận đến ngực kịch liệt đập phồng, khẩu khí lạnh lùng: “Cũng không phải chưa từng làm qua, giả bộ cái gì trinh tiết liệt nữ, tôi đây bỏ tiền ra mua một lão nam nhân còn không ngại lãng phí, cậu có tư cách gì mà nổi giận?”

Trần Hi càng tức càng mất đi lý trí, hai mắt đỏ rực hướng y rống: “Viên Kiệt, cậu cút ngay cho tôi!”

Nam nhân không trả lời mà lại bước đến gần, “Sự việc xong xuôi cậu liền đuổi tôi đi?” Mặt y đầy khiêu khích nhìn hấn, đồng thời vừa đi vừa cời nút áo sơ mi, ý đồ rất rõ ràng, khiến Trần Hi không cam lòng nhưng lại bất lực.

Nam nhân này năm đó so với hắn có bao nhiêu yếu đuối mà bây giờ hoàn toàn trái ngược.

Tức giận thì tức giận, Trần Hi cũng không muốn dây dưa tiếp, hắn giờ phút này đã mệt đến độ không muốn so đo bất cứ chuyện gì, nếu đối phương không chịu đi, hắn đơn giản xoay người vào phòng nhắm mắt làm ngơ

Sợ hãi đối phương không dễ dàng buông tha cho, Trần Hi tiến vào phòng động tác cực nhanh, bất quá người kia so với hắn còn nhanh hơn. Trần Hi vừa bước vào y đã nới gót vào theo, hắn chưa kịp phản ứng đã bị y dùng lực đẩy ngã. Cả người bị đẩy về phía sau ngã lên giường làm cho hắn chống hông lên trời.

Tư thế thật thích hợp để vận động, quả nhiên Viên Kiệt nửa điểm không lãng phí lập tức đề lên đem hắn sát sao bao lấy, vật nổi lên giữa đống quần áo vào giữa hai chân hắn.

Trên người Trần Hi chỉ có mỗi chiếc quần tứ giác, thói quen thường ngày trong lúc này nguy hiểm vô cùng. Viên Kiệt dùng tay phải trực tiếp vói vào ống quần rộng thùng thình, gắng sức nheo nheo một bên hông nhô cao, nửa người dưới phồng theo động tác ra vào mà nặng nề đẩy tới đẩy lui.

Cách mấy tầng vải Trần Hi dễ dàng nhận thấy khó hạ nam nhân xảy ra biến hóa, thật sự không cam lòng mặc người ức hiếp, dùng hết toàn lực giãy dụa không ngừng, nhưng tư thế úp sấp quả là khó như lên trời, Viên Kiệt một tay đem hai tay hắn bắt chéo sau lưng khiến cho hắn triệt để mất đi khả năng chống cự.

Viên Kiệt vì sự giãy giụa của hắn nên có chút tức giận: “Mẹ, lấy tiền xong thì thành thật một chút.”

Trần Hi giận quá hóa cười, quay đầu ra sau mắng lại: “Đa thật tôi không mịn màng sợ là phục vụ đại gia ngài không tốt cho lắm!”

Viên Kiệt nghe xong chẳng những không tức giận ngược lại nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp phiêu đảng khắp phòng, cuối cùng khiến cho toàn thân người ta nổi da gà chui vào lỗ tai Trần Hi.

Bàn tay giữ chặt thắt lưng di chuyển xuống phía dưới xoa xoa cái hông trơn láng bỗng đánh lên ‘ba ba’.

“Yên tâm thân thể này của cậu so với thân thể hai mươi tuổi tất nhiên thua kém, nhưng tôi muốn ném xem hương vị lão nam nhân là như thế nào.”

Vừa nói xong nheo nheo cái hông đã đồ ừng, không nặng không nhẹ xoa xoa vài cái rồi hướng lên trên, cuối cùng dừng trên cổ hắn, đầu tiên là nhẹ nhàng niết niết tại hầu kết, khiến đối phương thật sự nhịn không được né tránh mới thu tay lại.

Y để thân nóng như sắt ở giữa khe hông, tay không an phận đốt lửa khắp nơi, Trần Hi nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, chỗ mẫn cảm đằng sau đường như xảy ra phản ứng, dưới sự trêu đùa thân thể nhiều năm cảm dục bắt đầu mềm nhũn.

Phía sau truyền đến tiếng dây lưng bị cởi bỏ, Trần Hi dùng lực nhắm mắt lại, bị ai hỏi: “Viên Kiệt, cậu rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng buông tha tôi.....”

“Ai biết được?” Nam nhân yên lặng vài giây rồi dùng thanh âm trầm thấp lên tiếng, thì thảo nói, “Có lẽ không buông tha đi.....” Sau đó đem dục vọng nóng bỏng chà sát bên ngoài.

Trần Hi kịch liệt hút khí: “Cậu đi chết đi.”

Viên Kiệt nở nụ cười, từ túi áo vest móc ra chai KY liền dùng răng mở nắp, nặn ra hơn phân nửa.

“Cậu vốn chẳng muốn gặp tôi mà, vì sao lại cố ý xuất hiện?”

Trần Hi cả người cứng đờ, mề mạp nói: “Tôi không có..... Tôi không nghĩ gặp lại cậu....” Là thật không nghĩ tới, cho nên ngày đó bỗng nhiên gặp lại, khiếp sợ qua đi chính là liều mạng trốn tránh.

“A, cậu không nghĩ gặp lại tôi à, tôi không đi tìm cậu, thế giới lớn như vậy, người nhiều như vậy, vẫn có thể gặp nhau..... Lão thiên gia muốn chứng minh cái gì đây?” Lấy tay lau đi chất lỏng chảy ra giữa đùi hắn, Trần Hi bởi vì cảm khái nên dời đi lực chú ý, cũng bởi vậy thân thể thả lỏng bỗng dưng bị ngón tay sáp nhập.

Đúng vậy, chứng minh cái gì?

Bị ngón tay tra tấn, Trần Hi dần dần nóng lên, người phía sau quá hiểu thân thể hắn, mỗi một động tác mỗi một thủ đoạn đều khiến hắn khó có thể chống đỡ, chỉ có thể vô lực ghé vào mép giường, không tự chủ thở ra khí tức nóng rực, tầm mắt dần trở nên mờ hồ.

Tiểu hài tử tâm tư không phức tạp, khi đó trở thành bạn tốt với Viên Kiệt một cách rất tự nhiên.

Cậu giúp tôi liền trả ơn cậu.

Trần Hi luôn muốn đem Viên Kiệt có tính cách hướng nội ra khỏi cái lồng do chính y tạo ra nhằm ngăn cách với thế giới bên ngoài, vì có cá tính âm trầm nên Viên Kiệt bị nhiều đứa trẻ khác tránh xa, nhưng vì Trần Hi luôn bên cạnh nên không biết phải làm thế nào.

Cũng mặc kệ Trần Hi cố gắng ra sao, Viên Kiệt tựa như người ngoài cuộc không thể dung nhập cùng bọn họ, bất luận là làm cái gì, gây sự hay chơi đùa cũng thế, lúc chia nhau đồ ăn lấy trộm được từ nhà thì Viên Kiệt giống như bóng ma đứng riêng một bên, dùng ánh mắt nhìn làm cho người ta không thoải mái.

Nhiều lần có người hướng Trần Hi đâm thọc rằng cần tẩy chay Viên Kiệt, nói y quái dị ra sao, trên người còn có mùi lạ thoát nhìn chẳng khác gì khất cái, nhưng Trần Hi chưa từng kể lại với đương sự, chỉ khuyên bảo Viên Kiệt nên thay đổi thái độ, chứ mỗi lần được chia đồ ăn xong thì nhân lúc không có ai kín đáo nhường lại toàn bộ cho Viên Kiệt.

Rồi đến một ngày, hoàn cảnh gia đình Viên Kiệt bị mấy thằng nhóc biết được, mặc dù Trần Hi muốn không chế nhưng hoàn toàn vô dụng, cuối cùng chuyện này truyền đến tai mẹ hắn, biết con mình cùng con kẻ nghiện ngập chơi chung, mẹ Trần đánh cái mông Trần Hi đến sưng đỏ, Trần Hi ngày thường nhu thuận ngược lại trở nên ngang ngược.

Khi đó Trần Hi không thể lý giải sự phức tạp trong thế giới người lớn, trong lòng hắn Viên Kiệt chỉ là một người bạn cùng lứa tuổi, chẳng qua là có ba ba nghiện hút thuốc phiện mà thôi.

Mông bị đánh đến sưng tấy, vừa khóc vừa chất vấn mẹ Trần: “Bởi vì ba ba của Kiệt hít thuốc phiện, cho nên cậu ấy không phải người tốt hay sao? Con vừa sinh ra lại không có ba ba, ngay lập tức bị bọn họ mắng mẹ có mệnh khác chồng, con là con của mẹ, chẳng phải con cũng khác chết ba ba?”

Cây thước vừa giơ lên cao dừng lại giữa không trung, tiếp theo rơi xuống đất lăn mấy vòng, mẹ Trần sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm con mình, cả người mềm nhũn lui về phía sau, dựa vào cạnh bàn mới dừng lại.

Mẹ Trần trải qua hai đời chồng, vị đầu tiên ra ngoài công tác nửa năm thì gặp tai nạn chết sớm, vị thứ hai khi bà mang thai Trần Hi được hai tháng, lúc đi làm bên ngoài gặp cướp, xui xẻo cho bọn cướp lấy sạch không nói còn kèm theo vài dao, chết trên giường bệnh.

Không đợi tang sự xong xuôi, tin đồn mẹ Trần khác chồng lan đi khắp nơi.

Bị nhà chồng đuổi ra khỏi cửa phải quay trở về nương nhờ nhà mẹ đẻ, thật vất vả sinh xong con trai, kết quả nhà mẹ đẻ cũng không muốn chứa chấp, liền mang Trần Hi lúc ấy mới ba tuổi rồi đi, người đàn bà góa chồng nuôi con trải qua bao gian khổ định cư ở cái thị trấn này, nhờ buôn bán quần áo nên có chút khởi sắc, nguyên tưởng rằng sinh hoạt sẽ tốt lên, hôm nay lại bị con mình đá kích gần như sụp đổ.

Cứ nghĩ con nít tuổi đó không biết gì, lại không ngờ những lời ấy bị con trai ghi tạc trong lòng.

Vừa nói xong hắn biết mình lỡ lời, một bên lau nước mắt một bên nói: “Mẹ mới không phải mệnh khác chồng, bọn họ đều là bại hoại mới mắng mẹ như vậy..... Mẹ, Tiểu Kiệt là đứa bé ngoan..... Nếu chúng ta cũng mắng cậu ấy, không để ý tới cậu ấy, chính chúng ta cũng là bại hoại...”

Hơn nửa ngày mẹ Trần mới khôi phục lại, cũng không nói gì mà vỗ về đầu hắn.

Từ đó mẹ Trần không còn phản đối Trần Hi đi tìm Viên Kiệt nữa, mà dặn dò cùng Viên Kiệt làm những gì phải kể lại cho bà nghe không thì không cho chơi cùng.

Lần đầu tiên Viên Kiệt ra mắt mẹ Trần, mẹ Trần nhìn đứa bé đó gầy nhỏ đáng thương, hốc mắt không khỏi đỏ lên còn cho Trần Hi thường đem Viên Kiệt về nhà chơi, khi đó mẹ Trần hay làm một bàn đồ ăn ngon đem ra chiêu đãi, bà còn lôi ra quần áo Trần Hi mặc không vừa cấp cho y mặc.

Bởi vì Trần Hi chơi cùng y cho nên bọn con nít trong xóm không còn xem hắn là đại ca nữa, thậm chí không ai nguyện ý chơi cùng, Trần Hi không quan tâm, ai bài xích hắn thì hắn đánh đồng họ với lũ bại hoại.

Thời điểm đó hắn với Viên Kiệt như hình với bóng, Trần Hi đi đâu y liền đi theo, tới khi Trần Hi phải đi học, Viên Kiệt cũng sẽ canh giữ ở cửa chính, chờ hơn nửa này. Trong lòng con mắt, khi Trần Hi xuất hiện, ánh mắt tối sầm nhất thời sáng lên, Trần Hi thích nhất là trông thấy ánh mắt này của y.

Viên Kiệt và Trần Hi cùng tuổi, nhưng ba ba y căn bản không xuất tiền cho y đến trường, mẹ Trần khi biết chuyện này cũng đành bất đắc dĩ. Trần Hi tự mình nghĩ cách, trước đem bài tập mà lão sư dặn về nhà làm giải quyết xong xuôi, lúc nhân nhả sẽ dạy lại cho Viên Kiệt.

Bắt đầu là cách đếm từ một tới ba. Từng giọt từng giọt bắt đầu tích lũy.

“Tiểu Hi, đến trường là học cái này sao?”

“Đúng vậy.”

“Vì cái gì lại học?”

“.....Chắc là, vì để người ta thông minh hơn đi.”

“Thông minh hơn?”

“Đúng a, thông minh để lợi hại hơn, làm cái gì cũng được, tỷ như kiếm nhiều tiền, tỷ như làm quan lớn, cho dù là gì đi nữa chính là sống không khổ cực như bây giờ.”

“Làm sao biết mình thông minh hơn?”

‘Là...Nếu cậu đi thi điểm số cao hơn người khác chính là thông minh hơn.’

‘Đi thi?’

‘A, cậu xem, chính là cái này, bài thi đó. Lão sư sẽ thường xuyên phát bài thi để kiểm tra chúng mình, thành tích mà hơn người khác chính là thông minh hơn, còn được người lớn khen nữa đó.’

‘Nhưng tớ không có...’

‘Không thành vấn đề, về sau hẳn có bài thi tớ cho cậu xem, chờ cậu làm xong tớ sẽ so điểm, được không?’

‘Ừ.’

Mẹ Trần lo lắng con mình tốn thời gian chỉ dạy cho Viên Kiệt sẽ ảnh hưởng kết quả học tập, nhưng có lẽ chỉ dạy như vậy lại vừa ôn thêm lần nữa, bà thấy thành tích con mình tiến bộ không ngừng, có lúc đạt hạng nhất toàn khối, liền ngầm đồng ý chuyện này.

Nhưng mẹ Trần không biết đâu, Trần Hi chưa hề học hành gì, mỗi ngày đi học về ném bài tập cho Viên Kiệt xử lý, bây giờ kiến thức của y không thua gì Trần Hi.

Không có Viên Kiệt khích lệ, Trần Hi bắt chước vẽ lại giấy khen, đổi lại danh tự:

“Bạn Viên Kiệt ở kỳ thi cuối kỳ lấy được thành tích đứng nhất toàn khối, do đó trao tặng giấy khen, nhằm khích lệ bạn Viên Kiệt có thể ở học kỳ tiếp theo lấy được thành tích tốt hơn.”

Chuẩn bị tốt, Trần Hi đem giấy này trao vào tay Viên Kiệt, Viên Kiệt nghiêm trang cầm lấy, sờ soạng qua lại.

Nếu có người lớn đi ngang khẳng định phì cười, cảm giác con nít bắt chước người lớn thật là khả ái, sau này trong lòng hai người vẫn không quên đoạn ký ức này.

Khi mùa hè năm thứ ba chấm dứt, xảy ra hai sự kiện: ba ba Viên Kiệt vì muốn có thuốc hít tiếp nên cướp bóc, đã thương người đi tù mười năm, một sự kiện khác là cảnh sát đem Viên Kiệt đưa cho mẹ hắn chăm sóc.

Trước khi liên lạc với mẹ Viên Kiệt, cảnh sát cho phép y ở tạm trong nhà Trần Hi.

Khi biết chuyện này mẹ Trần tỏ ra cao hứng: “Tốt quá, nào có mẹ nào không yêu con mình, Tiểu Kiệt đến đó khẳng định có thể đi học đàng hoàng.”

Trần Hi nghiêng đầu nhìn Tiểu Kiệt, nghĩ nghĩ, hỏi lại y: “Mẹ cậu ở đâu?”

“Tớ cũng không rõ nữa, bọn họ nói rất xa, phải ngồi xe lửa mười mấy giờ”

“Vậy à.” Trần Hi cái hiểu cái không gật gù đầu, thân mình ngồi thẳng, cố gắng tưởng tượng xem ngồi xe lửa mười mấy giờ là bao xa. Hắn chỉ ngồi ô tô về thăm bà ngoại, trải qua sáu giờ, một đường xóc nảy rất là buồn ngủ, lúc xuống xe hai chân như đi trên mây, mềm nhũn vô lực.

Sách nói xe lửa nhanh hơn ô tô, mười mấy giờ nhiều hơn mấy cái sáu giờ, khẳng định là rất xa rất xa.

Trần Hi dùng gót chân đá đá chân ghế, bỗng cảm thấy sức lực cạn rồi.

Hai người trầm mặc ngồi đó, bỗng nghe Tiểu Kiệt nói: “Tiểu Hi, tớ không muốn đến chỗ mẹ đâu.”

“Vì cái gì?”

Trần Hi mở to hai mắt nhìn y, Viên Kiệt cúi đầu không nói gì.

Trần Hi nghĩ y không muốn xa mình liền liền ngang an ủi: “Tiểu Kiệt, đến chỗ mẹ cậu đi, cậu sống với mẹ có thể đi học nha. Tuy rằng hai ta không thể ở chung tớ cũng luyến tiếc lắm, chẳng phải tớ đã chỉ cách viết thư cho cậu sao? Đến đó rồi cậu viết địa chỉ gửi cho tớ. Đừng sợ, tớ sẽ kêu mẹ đưa đi tìm cậu.”

Y lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn hắn, gật đầu thật mạnh.

“Chúng ta móc tay được không?”

“Được!”

Hai đứa trẻ ngón út câu ngón út, ngón tay cái hợp lại cùng một chỗ dùng lực ấn vào.

“Tiểu Hi, chúng ta ghé tay rồi, cậu nhất định không được quên tớ.”

“Được!”

Tiểu Viên Kiệt đi được một tháng, Trần Hi thu được một bức thư, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Tuy rằng xem xong rất lao lực, nhưng vừa thấy đây là thành quả do hấn dạy dỗ, Trần Hi mừng rỡ không thôi, Viên Kiệt quả nhiên viết thư cho hấn!

Bức thư rất ngắn, cách viết quy củ, đây là lão sư Trần Hi dạy cho.

Trước hỏi thăm, sau đó dùng “Tớ rất tốt” thay thế tình hình gần đây, tiếp đó lại nói mẹ y đã giúp y ghi danh đến trường, một tháng sau có thể bắt đầu đi học, sau đó y nói y sẽ cố gắng học tập, chúc Tiểu Hi luôn luôn khỏe mạnh.

Trần Hi cười híp mắt, xem lại lần nữa cuối cùng mới đề bút.

Tiểu Kiệt:

Cậu khỏe không, tớ gần đây rất tốt, chính là có điểm nhớ cậu. Tớ hỏi mẹ rồi, mẹ nói nơi đó rất xa, phải chờ tớ lớn lên mới đi được, Tiểu Kiệt, chỗ cậu xa vậy sao? Cậu có thể đến trường thì phải cố gắng học tập, ráng học để lấy được giấy khen đó. Chờ tớ lớn lên nhất định tìm cậu, cậu nhớ phải chờ đó.

Chúc cậu mỗi ngày đều vui vẻ, Trần Hi.

...

Thời điểm tinh dậy, trước mặt có một bóng dáng cao lớn đang mặc quần áo đưa lưng về phía hấn, trong khoảng thời gian ngắn hấn phân không rõ đâu là mộng đâu là thực, hay tất cả chỉ là ảo giác?

Trong mộng bọn họ chưa lớn lên, trong mộng nam hài kia gầy yếu thấp bé, không nói nhiều, chỉ dùng đôi mắt to đen láy nhìn hấn, nếu hấn nhìn lại, nam hài chắc chắn nhẹ nhàng mỉm cười, ngại ngùng hướng hấn cười.

Người kia đang mặc quần áo tựa hồ phát hiện ra cái gì, bỗng dừng xoay người, Trần Hi vẫn nằm đó, mặc dù đang ngủ nhưng mày nhẹ nhàng cau lại, tựa hồ đầy bụng tâm sự không thể nói ra.

Viên Kiệt nhìn một hồi lâu, y lại gần cúi người xuống, đầu ngón tay cách chân hấn một khoảng thì dừng lại, có ý đồ vuốt vuốt nếp nhăn đó nhưng đành buông tha.

Yên lặng ngồi ở bên giường, tay y di chuyển từ vùng giữa lông mày lên trán, ngón cái nhẹ nhàng vẽ lại nếp nhăn nơi khóe mắt, ước chừng vài giây sau tiếp tục đi xuống hai má, dừng hấn ở bên môi.

Không khí xung quanh tựa hồ có chút dịu dàng yên lặng, làm cho người ta nhìn không được nín thở trầm mặc.

Truyền đến tiếng đóng cửa, Trần Hi mới mở mắt ra, những chuyện nam nhân vừa làm khiến cho hấn vô cùng kinh ngạc, cuối cùng kéo chăn qua đầu trốn trong đó.

Gió buổi sáng thổi nhẹ vào cửa sổ còn đang mở, bức rèm khẽ lay động, trong phòng thật im lặng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Di động xoay tròn trên tay, nhiều lần muốn gọi đến dãy số đó, nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, ngỡ ngàng như thể mất hết cả buổi chiều, cuối cùng trước khi tan làm Mộ Dật Thần cầm lên văn kiện bước ra khỏi phòng.

“Tổng giám đốc, cần tôi giúp anh không?”

Cơ hồ vừa mở cửa, nữ trợ lý vội chạy lại ngay. Mộ Dật Thần phát tay cười nói: “Có vài số liệu muốn lên tầng trên hỏi lại, cô không cần giúp đâu.”

“Vâng!” Nữ trợ lý thức thời nhường đường, đứng tại chỗ dõi theo cậu ta.

Mộ Dật Thần đè nén tâm trạng chọn tầng kia, một lát sau đã đứng trước cửa phòng làm việc của chủ tịch, kiên nhẫn chờ thư ký thông báo xong mới đẩy cửa bước vào.

Kiểm tra số liệu là giả, muốn nhìn người kia mới là thật.

Chờ cậu ta báo cáo xong, Viên Kiệt nâng tay xem thời gian, cách thời gian tan tầm còn năm phút nữa, phát hiện Mộ Dật Thần sắp xếp xong không có ý định rời đi mới hỏi: “Dật Thần, cậu còn chuyện muốn nói à?”

Cậu ta vừa nghe xong thì buông văn kiện trên tay xuống, lại gần y nhẹ giọng hỏi: “Kiệt, đêm nay có thể đi ăn với em một bữa được không?” Bề ngoài là ăn cơm, nhưng theo lệ thường mục đích cuối cùng là an ủi lẫn nhau, từ năm năm trước trở thành tình nhân đến nay mỗi tháng ít nhất sẽ cùng nhau ra ngoài ba đến năm lần, cơm nước xong tìm cái địa điểm nào đó làm chút vận động trên giường, luôn không thay đổi.

Viên Kiệt nghe xong chỉ cười, dựa lưng vào ghế kéo dài khoảng cách giữa mình và cậu ta, “Xin lỗi, Dật Thần, tôi có chút việc nên không đáp ứng cậu được.”

Mộ Dật Thần thu lại nụ cười, nâng người lên hỏi: “Việc tư?”

Viên Kiệt dường như suy nghĩ gì đó, qua vài giây sau mới gật đầu, “Coi là vậy đi.”

Hai mắt híp lại, nghĩ đến cái gì đó, Mộ Dật Thần cười trêu chọc: “Từ một tháng trước anh đều nói là có việc, nếu đúng như em nghĩ thì chỉ có một việc, chẳng lẽ chủ tịch hội tâm chuyên ý muốn xây dựng gia đình hạnh phúc với người mới rồi?”

“Người mới?” Viên Kiệt cố gắng mở xé từ này, không khỏi buột miệng cười, “Tôi? Hơn tháng nay là có người mới?”

Mộ Dật Thần nhất thời không nói gì, sau đó Viên Kiệt đứng dậy đi lấy áo khoác, cậu ta mới phun ra một câu: “Thật vậy sao?”

Quét nhìn cậu ta một lượt, Viên Kiệt giải đáp thắc mắc, “Không phải.” Sau đó đi tới vỗ vỗ vai cậu, nói ra một câu làm cậu như rơi xuống đáy vực, “Dật Thần, cậu vẫn là thủ hạ đắc lực nhất của tôi.”

Viên Kiệt nói xong liền đi ra ngoài, lưu lại Mộ Dật Thần đứng tại chỗ mà mặt trắng bệch.

Mộ Dật Thần rốt cuộc không hiểu vấn đề xảy ra ở chỗ nào, cậu biết anh không thiếu tình nhân, nhưng không ai có thể vượt quá nửa năm, chỉ có cậu lưu lại bên anh lâu nhất. Bởi vậy cậu rất hiểu tính anh, biết anh chán ghét cái gì, thích cái gì, biết anh muốn tình nhân dạng gì, mới được anh đặc biệt ưu ái, thậm chí còn vì cậu mà không tới lui với vài vị tình nhân khác.

Cậu từng vì thế mà âm thầm vui sướng, nguyên tưởng rằng từ nay về sau cậu chính là tình nhân duy nhất của anh, nhưng hôm nay không dấu hiệu báo trước nào, cậu bị vứt bỏ.

Không, không phải không có bất cứ dấu hiệu nào, chính là một tháng này vài lần gọi cho anh đều bị anh lấy cớ không rảnh, trước đây chuyện như thế chưa từng xảy ra, cho nên cậu đứng ngồi không yên, thậm chí tự tìm cái cớ để được gặp anh, không nghĩ tới.....

Cậu cười thảm bại, lui về phía sau vài bước ngã ngồi lên sofa.

Năm năm, vứt bỏ tôn nghiêm đi yêu một người, năm năm, dài đằng đẳng, chỉ đổi lấy một câu ‘cậu vẫn là thủ hạ đắc lực nhất của tôi’.

Trả giá hết thảy, toàn bộ như công dã tràng.

Nguyên lai người cậu yêu đúng là một người băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hắn đang ngồi trong phòng hưởng thụ sự mát mẻ từ máy điều hòa sau khi vừa giao xong chuyển hàng, thấy Mã Tiểu Nhạc xem xét cái gì đó rất chăm chú, Trần Hi đi qua tìm hiểu.

“Trần ca, chúng ta có một khách hàng không chịu trả tiền, em gọi qua mấy lần đều không được.”

Trần Hi buông hóa đơn trong tay xuống: “Công ty Lục gia?”

Mã Tiểu Nhạc lui về phía sau nửa bước, mở ra ngăn kéo tìm biên lai đưa cho hắn xem.

“Họ nợ hơn bảy mươi hai vạn.”

Cẩn thận xem qua một lần, trầm ngâm giây lát, Trần Hi nói: “Hai ngày nữa khi rảnh anh sẽ qua đó giục họ trả vậy.”

Mã Tiểu Nhạc cảm thấy kỳ quái liền hỏi: “Trần ca, anh vội trả tiền cho ai?”

“A?”

“Anh không nên gấp gáp đòi tiền như vậy, ít nhất phải cho đối phương nửa tháng chuẩn bị, anh từng nói làm ăn buôn bán không dễ dàng, nên châm chước thì cần châm chước hay sao?” Mã Tiểu Nhạc ngưỡng mộ nhìn hắn, mắt kính lóe sáng, “Là vì số tiền bồi thường vụ tai nạn hai tháng trước đi, cho nên em nghĩ anh gấp rút gom tiền trả vị bằng hữu mà anh đã mượn.”

Trần Hi yên lặng nhìn Mã Tiểu Nhạc, cậu ta nói một câu thôi đã đoán đúng chín mươi phần trăm, người này thật sự rất tinh ý, ở công ty nhỏ như vậy mà có loại nhân tài này sao? Kỳ thật làm cảnh sát, luật sư hay trình thám lĩnh tình thích hợp với cậu hơn.

Mã Tiểu Nhạc hạ kính xuống, “Trần ca anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, anh xem em đi, trói gà còn không chặt thì làm cảnh sát cái gì chứ? Có xông lên thì chỉ nạp mạng vào tay cướp mà thôi.”

Trần Hi khoe miệng run rẩy, hẳn thật sự sai rồi, công việc ngoài trời không thích hợp với cậu đâu, người này nên đi làm đặc dị công năng có thuật đọc tâm mới đúng.

Trêu ghẹo tới đây thôi, Mã Tiểu Nhạc thản nhiên nói: “Trần ca, cho dù thu xong món tiền này cũng không đủ đi? Em nhớ rất rõ anh thiếu hơn hai trăm vạn.”

Trần Hi không nói gì.

Mã Tiểu Nhạc nhìn kỹ hẳn một cái, sau đó mở ví da ra, “Trần ca, chỗ em có hai mươi vạn, nếu xem em là anh em thì anh cầm số tiền này đi...”

Lời còn chưa dứt liền bị Trần Hi kiên quyết đẩy trở về, hẳn bình tĩnh nói: “Tiểu Nhạc, đừng dùng mấy lời này kích anh, dù thế nào anh cũng không lấy đâu, đây chính là số tiền chú mua sữa cho con. Anh tuyệt không lấy.”

“Trần ca...”

“Được rồi.” Trần Hi phát tay: “Anh sẽ trả từ từ, chỉ là họ đang cần gấp nên anh thấy ngại, chủ động gom trả sớm một chút, sáu mươi vạn nữa là đủ rồi. Lại nói bảy mươi vạn này chúng ta đang cần mà, tiền thuê kho hàng, tiền lương, phí điện nước, tiền xăng các thứ, anh không muốn vì việc tư mà làm ảnh hưởng tới công ty.”

Mã Tiểu Nhạc nhìn hẳn thật lâu.

“Tốt lắm, Trần ca, anh có chuyện gì khó xử thì nói với bọn em, đừng chỉ ôm trong lòng.”

“Được, anh sẽ không khách khí.”

Trần Hi liên tục vẫy tay, đáy lòng âm thầm thở phào một hơi, rất sợ lòi ra chuyện gì, dù sao Mã Tiểu Nhạc không giống người khác dễ dàng bị lừa gạt.

“Nóng quá! Nóng quá!”

Lý Nghị An đầu đầy mồ hôi đẩy cửa bước vào, nhất thời đánh vỡ bầu không khí trầm mặc, Lý Nghị An trời sinh là đầu đất nên hoàn toàn không nhìn ra giữa bọn họ có cái gì bất thường, một ngum đi tới, “Trần ca, Mã ca các anh đều ở đây à, em có chuyện muốn nói đây, ban nhạc của em chín giờ tối chủ nhật tuần sau có tiết mục tại sân vận động, hai người đến cổ vũ em nhé, kéo ai quen đi chung nữa, càng nhiều càng tốt, nhiều người cổ vũ mới vui a.”

Trần Hi vừa nghe hẳn nói, nhất thời vui vẻ: “Yêu, đúng nha, dùng đến sân vận động toàn là Đại Minh tinh không nha, ban nhạc các cậu rất nổi tiếng đi?”

“Nào có.” Lý Nghị An ngượng ngừng vò đầu cười cười, “Là do chính phủ mở hoạt động, cho phép các nhóm nhạc tự do ghi danh, cái này là tự do không có trả tiền đâu, mang tính cá nhân là nhiều, còn có diễn kịch nữa.”

“Có diễn kịch là tốt rồi.” Mã Tiểu Nhạc cười cười, ngồi thẳng người lại tiếp tục làm việc, “Chủ nhật tuần sau? Mười chín tháng này hử, tốt, đến lúc đó anh đây cùng chị dâu đi ủng hộ cậu. Nghị An này, cậu trong công ty có giọng hát tốt nhất a.”

Hiếm khi được Mã Tiểu Nhạc khen ngợi một câu, Lý Nghị An nhếch nhếch miệng, sau đó cười híp mắt, tiến lên vỗ vai Mã Tiểu Nhạc, “Mã ca, cảm ơn a.”

“Đi đi đi.” Mã Tiểu Nhạc đuổi như đuổi tà, “Một thân mồ hôi đừng dán lấy anh.”

“Há há há!” Lý Nghị An ngoan ngoãn tránh qua một bên, cầm lấy ly nước lạnh một hơi uống sạch, dùng mu bàn tay lau miệng, lại nói, “Trần ca, Mã ca, đảm bảo không làm cho mấy người thất vọng đâu, Mã ca anh gặp qua Dục Phiến đi?”

Mã Tiểu Nhạc suy nghĩ một lượt, ngẩng đầu nhìn cậu: “Dục Phiến, hình như là bạn gái thời trung học của cậu hả?”

Lý Nghị An không ngừng gật đầu: “Đúng, đúng, đúng!”

Đừng trách Lý Nghị An bốc đồng bất quá cậu ta chỉ mới hai mươi ba tuổi, nghe đâu bạn gái cậu ta cũng yêu âm nhạc, lúc đến KTV sau khi nghe Lý Nghị An hát xong, cơ hồ là xuất tất cả các chiêu thức tiếp cận. Trải qua một năm rưỡi theo đuổi, Lý Nghị An rốt cục bị cô làm cho cảm động, bắt đầu cùng cô kết giao.

Kỳ thật cô nàng Dục Phiến thập phần hồn nhiên, thoải mái, bình thường khó có nam nhân nào cự tuyệt cô, sở dĩ Lý Nghị An ngay từ đầu kiên quyết không đồng ý chỉ vì cảm giác đối phương còn quá nhỏ, sợ phạm tội dụ dỗ trẻ vị thành niên, đến nỗi sau khi đồng ý kết giao, hành động cử chỉ thật thuần khiết, nhiều lắm chỉ là nắm tay, nhiều hơn chút nữa là hôn, mà hôn thì như chuồn chuồn lướt nước, thậm chí cuối tuần gặp nhau tại KTV gần mười giờ đã giục cô mau về nhà.

Việc này Lý Nghị An cũng không gạt anh em, chẳng qua bởi vì có rất nhiều nguyên nhân không mang tiểu cô nương tới gặp bọn họ, bất quá Mã Tiểu Nhạc ngẫu nhiên gặp được, ấn tượng còn rất không sai.

Lý Nghị An cười phá lên giống như bắt được của quý, “Bài hát hôm đó bọn em trình bày sẽ do Dục Phiền tự sáng tác, em ấy rất lợi hại đi!”

Trần Hi ở một bên kinh ngạc, “Yêu, bạn gái cậu cũng biết sáng tác sao?”

Lý Nghị An lại ngồi cạnh hắn, vẻ mặt đắc ý, “Đừng xem thường em ấy mới mười bảy, phương diện âm nhạc rất chuyên nghiệp, chín tuổi là thiên tài về đàn dương cầm, hơn nữa còn là một nhà soạn nhạc, tuy nhạc đồng quê em nghe rất chóng tai, bắt quá.....Há há, dù sao em ấy đã viết được ba ca khúc, em muốn đứng trên sân khấu hát hết tất cả.”

Lý Nghị An chưa quen vị bạn gái này bao lâu, lúc này nghe cậu ta nói như vậy, Trần Hi cùng Mã Tiểu Nhạc như được mở mang tầm mắt.

“Nhìn cậu đắc ý kia, nếu xem cô ấy là bảo bối, vậy cậu giữ cho kỹ a, đừng cho ai cướp lấy.”

Lý Nghị An nghe vậy cười càng to.

Bắt quá hai người họ có chút lo lắng thay cậu, nếu đúng như cậu nói, cái cô Dục Phiền này hẳn là gia thế rất tốt, nếu Lý Nghị An ngày sau trở nên nổi tiếng thì dễ nói rồi, nếu như không thì cha mẹ đối phương có chịu chấp nhận một tiểu nhân vật như vậy không?

Bắt quá ý niệm này chỉ chợt lóe qua, dù sao tương lai còn rất dài, có vô số khả năng có thể xảy ra.

Buổi tối, Trần Hi mời mọi người một bữa cơm, dù sao còn hơn một mình một người ăn cơm.

Đêm nay Trần Hi cũng uống vài bôi, tất cả đều là bia, không đến độ say khướt, vốn tưởng đi một đoạn để tiêu thực, ngờ ngác qua vài trạm, đơn giản vẫn đi tiếp.

Lúc trở lại cô độc, không phải cảm giác thế giới từ bỏ chính mình, mà là chính mình từ bỏ thế giới, tóm lại xã hội này nếu không hợp nhau thì như ngọn đèn kia cứ đi tiếp, nhưng cảm giác âm áp ấy không có chỗ cho hắn, vướng víu, trôi buộc, một người trầm mặc.

Trần Hi tuy chưa uất ức đến cực này, cho dù không khí xung quanh có lạnh lẽo cũng không vì vậy mà biến mất.

Bắt quá có thể xem đây là thói quen, tựa như có người thích sự náo nhiệt, cô độc cũng có thể trở thành thói quen.

Nhưng mà có người lại thích đánh vỡ thói quen của người khác, không biết khi nào có một chiếc xe xuất hiện bên cạnh, cứ chậm chậm theo sau Trần Hi, chờ đến lúc hắn phát hiện thì chiếc xe đã sát ngay sau lưng.

Trần Hi không khỏi dừng lại, muốn nhìn người kia rốt cuộc có ý gì, vì thế chiếc xe cũng ngừng lại, cửa kính hạ xuống, diện mạo chủ xe lập tức hiện ra, Trần Hi nhủ thầm.

“Lên xe.”

Viên Kiệt nâng nâng cằm. Câu trả lời của Trần Hi chính là xoay người đi tiếp.

“Muốn về cũng tốt.” Người phía sau chậm rãi nói, “Có thể làm một ít vận động trên giường.”

Trần Hi xoay người lên xe, ngồi lên ghế sau.

“Đi nơi nào?”

Đối phương im lặng, Trần Hi tranh thủ chớp mắt.

Xe vững vàng tiến về phía trước, Trần Hi giữ vững tâm trạng “Ly đã mẹ không sợ nứt” yên tâm đánh một giấc.

Lúc tỉnh lại vì hắn ngủ trên xe mà cổ đau lợi hại, hắn ngay lập tức phát hiện khi mình mơ mơ màng màng đã đến một nơi xa lạ, trên xe không có người, bên ngoài là một mảng đen kịt, lấy di động ra xem thì thấy đã hai giờ sáng.

Vừa mở cửa xuống xe thì phát hiện có người đang đứng bên cạnh hút thuốc, tập trung nhìn vào chẳng phải Viên Kiệt thì là ai. Không đợi hắn mở miệng nói chuyện, đối phương ngay lập tức đưa qua một điếu thuốc, Trần Hi lắc đầu cự tuyệt: “Tôi không hút.”

Viên Kiệt hình như có chút ngoài ý muốn: “Tôi thấy trong phòng cậu có bao thuốc.”

Gió đêm lạnh lẽo, Trần Hi ăn mặc đơn bạc nhanh chóng rụng cổ lại, “Vừa cai rồi.” Hắn quét mắt nhìn xung quanh, địa phương đang đứng là rừng núi hoang vu, không xa đằng trước còn có một bóng dáng đen tuyền giống toà núi nhỏ. Quan sát xong Trần Hi không khỏi đùa cợt nói, “Sao đây, tính hủ thì diệt tích?”

Viên Kiệt ném điếu thuốc trên tay, dùng chân nghiền tắt, nghe xong chỉ liếc mắt một cái: “Anh còn chưa có ý niệm giết em trong đầu, bắt quá nếu có giết sẽ không vứt xác đi mà là tìm một chỗ rồi đông lạnh lại, như vậy em sẽ không chạy loạn nữa.”

Đêm hôm khuya khoắt, nam nhân vẻ mặt nghiêm trang nói loại sự tình này làm cho hắn rợn cả người, tóm lại không dễ chịu gì cho cam. Trần Hi khỏe miệng co rút, hắn lùi lại cách xa y cỡ một mét rồi mới dựa người vào xe, gió đêm mát lạnh thỉnh thoảng quét qua, gió rừng mang theo mùi cỏ xanh cùng

bùn đất xộc thẳng lên mũi, quanh năm suốt tháng ở trong thành thị hít toàn khói bụi được dịp thanh lọc cơ thể.

Nhưng tâm vẫn từng khắc đề phòng.

Không biết nam nhân này dẫn hắn đến đây rồi cuộc muốn làm cái gì, hắn không sợ chết, thường thì làm cho người ta thòi thòi khắc khắc bất an mới đáng sợ thôi.

Người bên kia cười nói, “Cậu đứng xa như vậy là sợ tôi sao?”

Đối với lời khiêu khích Trần Hi chỉ dùng khoe mắt lạnh nhạt liếc y một cái, sau đó hít sâu, ngẩng đầu lên quan sát bầu trời đen kịt. Trải qua hai phút suy nghĩ cẩn thận, cứ để mặc y bài bố chỉ bằng tính toán thời cơ chủ động tấn công, miễn cho lặp lại nhiều lần luôn luôn rơi vào thế hạ phong.

Trần Hi bị y khiêu khích mà mặt đầy bình tĩnh nằm ngoài dự kiến của Viên Kiệt, dù sao cũng khác so với trong ấn tượng, Trần Hi chính là luôn luôn hiểu được thời thế, trải qua năm tháng rèn luyện, hắn chỉ là so với trước càng hiểu sự nhẫn nại.

Một mảnh yên tĩnh, thời điểm tưởng rằng hắn sẽ không nói nữa, liền nghe hắn bình tĩnh hỏi, “Cậu đã kết hôn?”

Viên Kiệt ngốc lảng, theo bản năng nâng tay trái lên nhìn nhìn ngón áp út đeo nhẫn.

Y không khỏi nhét tay vào túi quần, Viên Kiệt nhìn về phía Trần Hi, hơi nhếch lên khoe miệng: “Cậu để ý?”

Trần Hi chậm rãi hạ mi mắt, lẳng lặng nói: “Để ý cái gì, tôi chẳng phải.từng kết hôn sao.” Trong đầu hắn chợt lóe lên những hình ảnh vào ngày cưới.

“Cậu đang nghĩ tôi vì trả thù nên mới làm vậy?”

“Không.” Trần Hi nhìn chằm chằm vào đôi giày, “Cậu không phải loại người chuyên làm những việc nhảm chán.”

Y cười ra tiếng, sau đó lại một trận trầm mặc, bỗng nhiên nghe y nói: “Cho cậu xem cái này.”

Dứt lời y mở cửa xe bước vào, mở đèn lên, Viên Kiệt vươn tay trái nhìn chiếc nhẫn bạc, tùy tay tháo xuống.

Trần Hi nhìn nơi được ánh đèn xe chiếu lên, mới phát hiện ở đây không hoàn toàn là một nơi hoang vu mà còn có tòa biệt thự, cùng mấy tòa biệt thự khác không có gì bất đồng, tại sao Viên Kiệt lại dẫn hắn đến đây?

Tòa nhà này hẳn là của Viên Kiệt đi? Bất quá tại sao xây nhà ở nơi rừng núi hoang vu không bóng người, phỏng chừng có người lạc đường nhìn thấy chỉ sợ cứ nghĩ đây là nhà ma rồi hoảng sợ tới mức xoay người bỏ chạy thôi.

Viên Kiệt đóng cửa xe lại, cả người nhất thời chìm trong ngọn đèn bạch sắc, y nghiêng người nhìn về phía Trần Hi, vươn tay ra, “Vào thôi, vào xem thử.”

Trần Hi không khỏi đứng thẳng người, buồn cười nói: “Thăm hiểm quỷ ốc?” nhớ lại trước đây bọn họ cũng hay chơi trò này, kích thích đến nghiện luôn, thoát nhìn Viên Kiệt gầy yếu thấp bé ngoài ý muốn nhưng rất cường hãn, hai người xông vô tòa nhà bị vứt bỏ, Trần Hi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, ngược lại Viên Kiệt vẫn như thường gắt gao cầm tay hắn dẫn hắn rồi đi.

Nghe hắn nói như vậy, y tựa hồ nhớ tới cái gì, thần sắc nhất thời nhu hòa, “Chưa bật đèn xác thực giống lắm.” Y khó có được lúc nhẫn nại giải thích, “Bất quá lúc mở đèn lại hoàn toàn khác.”

Trần Hi đứng tại chỗ không nhúc nhích, hắn biết Viên Kiệt dẫn hắn đến đây khẳng định có tính toán, lười cùng y vòng vo liền nói thẳng: “Viên Kiệt, cậu rồi cuộc muốn làm gì?”

Y nhú mày, “Cậu sợ?”

Trần Hi giận tái mặt, “Viên Kiệt, cậu đừng kích tôi nữa, tôi chỉ muốn hỏi rõ cậu có ý đồ gì thôi?”

Viên Kiệt nhìn thẳng hắn, “Nếu cậu không sợ, đi theo tôi sẽ rõ.”

Chống lại ánh mắt nhìn thẳng của y, Trần Hi bất đắc dĩ chậm chạp đi theo.

Khi bước lên xe hắn cũng muốn nhân lần này làm rõ ràng mọi chuyện, như vậy lương tâm sẽ thanh thản hơn chăng?

Nương theo ánh sáng, bọn họ cứ như vậy một trước một sau đi tới. Đứng trước cổng chính, Viên Kiệt dùng chìa khóa mở ra đại môn đóng chặt, đẩy cửa bước vào trước, y nhìn về phía Trần Hi, đột nhiên hỏi: “Cậu còn nhớ đã từng nói gì không?”

“Nói cái gì?” Trần Hi theo bản năng nhìn về phía y.

Viên Kiệt một phen đẩy cửa ra, đứng ở bên ngoài vỗ nhẹ một cái, nhất thời đèn bên trong sáng rực lên, y đi vào, một bên nói: “Mua một căn nhà trên núi chỉ có hai ta.”

Trần Hi ở bên ngoài sùng sốt lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, trong lòng ngũ vị tạp trần, yết hầu khô khốc: “Cậu còn nhớ?” Chỉ là một lời nói đùa, ngay cả bản thân nếu không nhắc chưa chắc đã nhớ, y cứ nhiên vẫn nhớ?

Sở dĩ nói vậy là do một lần đi du lịch, trong lúc ngồi ở trên xe vô ý thấy tòa biệt thự xa hoa sang trọng ngự trên núi nhât thời sinh lòng hâm mộ, khi đó đang lúc chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt không thể đưa ra ánh sáng, Trần Hi không khỏi một phen chí khí: Khi tôi kiếm đủ tiền, mua một ngọn núi còn lớn hơn, xây một cái biệt thự còn xa hoa hơn nữa—

“Căn biệt thự này dùng âm thanh để bật đèn, hơn nữa trung đình rất rộng, có một cái ao nhỏ dường đủ loại cá, bên cạnh trồng rất nhiều loài cây, phía sau là bể bơi, có sân bóng rổ, chung quanh trồng đủ loại cây ăn quả, mùa nào cũng ra trái chín.”

Viên Kiệt dẫn hần xuyên qua tiền sảnh, liền thấy một trung đình diện tích rất lớn, có hồ nước trang trí hòn giả sơn, cây cối um tùm, bên trên ngọn đèn màu vàng chiếu xuống thật âm áp tựa như mộng ảo mỹ lệ.

Chớp mắt Trần Hi đột nhiên cay xè, quay mặt qua chỗ khác không dám nhìn người nọ.

Viên Kiệt nhìn chằm chằm trung gian có chút đăm chiêu.

“Cậu còn nói, nơi đó là độc nhất vô nhị, là thiên đường của chúng ta.”

Cho nên y mới nhớ rõ. Mặc kệ qua bao nhiêu năm, mặc kệ trải qua bao nhiêu sự, rốt cục có cơ hội sở hữu mảnh đất như ý, không hiểu sao bất chấp sự phản đối của nhiều người xây ở đây một căn biệt thự. Lúc trước nếu xây thì chỉ xây thành chuồng ngựa, sân gôn hoặc chỗ ăn chơi gì đó, ít nhất so với hiện tại tốt hơn nhiều.

Lòng người vốn khó dò.

“Khi xây xong, không nghĩ sẽ đến đây.”

Viên Kiệt không khỏi tự giễu cười.

“Bất quá chỉ là tâm huyết dâng trào, giờ nghĩ lại mới biết, chính mình bị ai cỡ nào.”

Mỗi một câu nói của y hung hăng đâm sâu vào trái tim làm cho hần đau đến chết lặng, chỉ thất thần nhìn chằm chằm cảnh đẹp trước mắt, mệt mỏi vô hạn bỗng ủa tới.

“Tôi phải về.”

Hần vô thức xoay người chạy đi, không dám đứng ở đây thêm một phút nào nữa, rất sợ không khống chế được chính mình.

“Không được đi!”

Viên Kiệt từ sớm đã có chuẩn bị, nhanh tay giữ chặt hần dùng lực kéo về, lực nắm đầu ngón tay thật lớn như muốn khảm thật sâu vào trong thân thể hần.

“Tôi không muốn phạm phải sai lầm, bất luận dùng loại thủ đoạn gì sẽ không để cậu biến mất một lần nào nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Mùa hè của năm năm sau hần gặp lại Viên Kiệt, lúc ấy Trần Hi đang dựa đầu vào bàn ngủ say, Nhất Dương ngồi chung bàn chọt chọt hần liên tục, mộng đẹp tan tành, Trần Hi bực bội rút quyển từ điển Hán Ngữ thuộc loại dày nhất ra đánh trả, thời khắc nguy cấp, cậu ta khẩn trương xin hần khoan dung cho: “Lão sư đến!” Tay cậu bạn nhanh chóng chặn lại quyển từ điển đang bay tới, khẩn trương bổ sung thêm câu, “Còn dẫn theo học sinh mới chuyển trường!”

Cũng tại lúc này, hần đột nhiên bừng tỉnh, lớp học sắp nổ tung lên rồi, nguyên lai lúc mơ màng màng còn tưởng đang trong giờ ra chơi nên mới ồm ồm đến thế, hóa ra là vì lão sư mang theo học sinh chuyển trường, nam sinh huyết sáo, nữ sinh hưng phấn, cả lớp lâm vào phấn chấn cao độ.

Học sinh chuyển trường vừa thấy liền biết so với cái đám lớn lên tại thị trấn nhỏ như bọn họ hoàn toàn bất đồng, tóc qua cắt tia thật phiêu dật, tóc mái thật dài che đi đôi mắt to trong suốt, đôi môi hồng nhạt ngự dưới chiếc mũi cao thẳng, lúc cười thân nhiên lại mang nhiều tươi đẹp, y mặc một chiếc áo sơ mi trắng tay ngắn phối với quần jeans, cả người mang theo hơi thở mùa xuân xán lạn âm áp, như mình tỉnh trong TV bước ra, dễ dàng hấp dẫn tầm mắt chúng nhân.

Trần Hi vừa thấy liền giật mình, mãi đến lúc người đó đứng trên bục giảng nhìn hần, hần mới luống cuống buông quyển từ điển trong tay ra.

Từ khi cùng Viên Kiệt nói lời từ biệt, Trần Hi khó có thể nhận ra y.

Thật sự biến hóa quá lớn, chẳng những cao hơn trước kia, ngay cả diện mạo thoát thai hoá cốt đến mức như chưa từng tồn tại bộ dạng yếu ớt.

Nếu không phải lão sư giới thiệu tên y là Viên Kiệt, nếu không phải y đi tới bên hắt gọi Tiểu Hi, có lẽ Trần Hi vẫn chưa thể tin được, ngay hôm trước trong thư y viết sẽ cho hắt một cái kính hỷ thì hôm nay lại đứng trước mặt hắt—

Trong lòng Trần Hi xuất hiện sự sợ hãi.

Năm năm này hai hài tử cơ hồ trao đổi mỗi tuần một phong thư, mặc kệ khoảng cách địa lý. Trần Hi đã cất giữ ba chồng thư thật to từ Viên Kiệt, hắt định ninh rằng ít nhất tốt nghiệp sơ trung xong chỉ có thể liên lạc qua thư với y, cũng chưa tưởng tượng qua mới nhận được thư của y chưa bao lâu đã chạm mặt nhau.

Tâm tình Trần Hi bây giờ kích động khó có thể nói nên lời, mặc dù nhờ tính cách sang sảng thẳng thắn Trần Hi rất dễ kết bạn, cũng có không thiếu bạn bè xưng huynh gọi đệ, mà muốn tìm một người cho hắt có cảm giác đặc biệt như Viên Kiệt thật hiếm.

Viên Kiệt thay đổi quá nhiều khiến Trần Hi vì y cao hứng đồng thời sâu trong nội tâm lại có điểm gút mắc không nói nên lời. Ngay từ đầu có chút khiếp sợ xen lẫn xa lạ, đối với người bạn chơi từ thời thơ ấu này Trần Hi thường hay nhu loạn đầu tóc y sau đó nói như thế mới có phong cách, Viên Kiệt thể nhưng không chú ý hay tức giận, ngược lại mị mắt cười, ngoan ngoãn để cho hắt làm xằng làm bậy.

Khoảng cách cùng thời gian tạo ra chút xa lạ giữa hai người, Trần Hi nhìn như thô lỗ không biết nặng nhẹ nhưng khi ở trước mặt Viên Kiệt thì nay hoàn toàn tiêu thất.

“Viên Kiệt, cậu chuyển tới đây học mà mẹ cậu không nói gì sao?”

“Có thể nói gì chứ, tớ chủ động rời đi bà ấy vui còn không kịp nữa là.”

Hai người tuy rằng đã lâu không gặp nhưng do thường xuyên trao đổi qua thư từ, Viên Kiệt ở đó phát sinh chuyện gì Trần Hi vẫn là biết một hai điều.

Trước khi Viên Kiệt tới mẹ y đã tái giá, hơn nữa có chung một đứa con, chồng bà buôn bán vừa có điểm khởi sắc, coi như giàu có, so với ba Viên Kiệt như trời với đất. Mà chồng bà hoàn toàn không biết bà từng có một đứa con riêng, cho nên khi cảnh sát liên hệ bà liền giấu chồng mượn một căn phòng bên ngoài cho y ở, hơn nữa vùng tiền mượn một bảo mẫu chăm sóc y, thu xếp xong thì nhanh chân rời đi. Hơn một tháng mới xuất hiện một, hai lần, thanh toán tiền lương với bảo mẫu và giao phí sinh hoạt cho y.

Cuộc sống như vậy cứ liên tục cho đến mùa hè năm mười bốn tuổi, y chủ động yêu cầu chuyển trường mới chấm dứt tình trạng này, kỳ thật chuyện vùng trộm thuê phòng cho y ở đã bay tới tai chồng bà, nên bà lo lắng mọi chuyện bại lộ nhưng không biết phải mở lời muốn cho y rời đi như thế nào, bà nợ đứa con này nhiều lắm lại không thể dùng tiền mà bù đắp cho được.

Biết thế Viên Kiệt chủ động muốn chuyển trường, đối với thành phố đã ở năm năm này không chút lưu luyến, mẹ y chẳng biết nói gì chỉ bụng mặt khóc.

Cho dù áy náy thì như thế nào? Là người ai chẳng ích kỷ, ngay cả con ruột cũng không cam nguyện vì y lo lắng sinh hoạt hằng ngày.

Cho nên Viên Kiệt trở lại, trở lại nơi có Trần Hi sinh sống, mang theo toàn bộ phí nuôi dưỡng cuối cùng.

Biết chuyện này, Trần Hi sững sờ một lúc lâu mới hỏi: “Nói như vậy, cậu cùng mẹ cậu đoạn tuyệt quan hệ?”

Viên Kiệt bày ra nụ cười hiu quạnh, “Tớ là mối họa cần biến mất, bà ấy hắt là chờ đợi điều này đi!”

Trần Hi hào hùng kéo y ôm vào trong lòng mà trấn an, giống như an ủi con cún con mèo, vuốt vuốt đầu y, “Không có việc gì, có tớ ở đây, chớ sợ chớ sợ, mặc kệ phát sinh chuyện gì ca cũng sẽ không vứt bỏ đệ đâu.” ý vào việc Viên Kiệt sinh trẻ hơn mình ba tháng, Trần Hi tự nhiên như ruồi mà xưng mình là ‘ca’.

Viên Kiệt thuận thế vươn hai tay vòng qua eo hắt, đem mặt vui vào trước ngực hắt, rầu rĩ nói: “Tiểu Hi, sau này cậu sẽ ngừng quan tâm đến tớ nữa sao?”

“Nói ngốc cái gì đó.” Trần Hi dùng lực nhu loạn tóc y, “Sẽ không, yên tâm đi.”

Ở đây Viên Kiệt lại thuê một phòng nhỏ ở tạm, trừ ba lô chứa đầy quần áo ra thì cái gì cũng không có, Trần Hi đi vào nhìn nhìn, gấp rút chạy đi mua mền mới gối mới, gọi điện đặt thức ăn bên ngoài cho hai người, mọi thứ được sắp xếp hoàn hảo, Viên Kiệt nhanh tay giành trả tiền.

Hôm nay Trần Hi thấy Viên Kiệt chi rất nhiều tiền, có lẽ gia cảnh mẹ y không tệ, cùng mẹ mình chịu khổ từ nhỏ Trần Hi đối chuyện tiền bạc tương đối miễn cảm, số tiền Viên Kiệt đang nắm trong tay đối với Trần Hi mà nói là con số trên trời, tâm tình bỗng ngỡ ngàng dần dịu xuống, Trần Hi cẩn thận nghĩ lại, phát hiện nếu Viên Kiệt tiêu xài tiết kiệm có thể cầm cự cho đến hết cao trung (cấp ba).

Nhà mà Viên Kiệt lúc trước cùng ba y ở chính là nhà cho thuê, hiện tại trở về tất nhiên phải thuê phòng mới, mỗi tháng trừ việc phải đóng tiền phòng còn có các phí linh tinh đi kèm như điện ga nước, sau đó học phí từng học kỳ, hoạt động ban đội, chi phí ăn mặc đi lại, nếu không có thu nhập thêm thì dù tiền nhiều bao nhiêu cũng miệng ăn núi lở.

Bởi vì sớm đem Viên Kiệt trở thành người một nhà, Trần Hi sẽ không đứng im nhìn y lâm vào tuyệt cảnh, vì thế hấn vò đầu bứt tai, cố gắng suy nghĩ rốt cục nghĩ ra biện pháp kiếm tiền, tận dụng thời điểm sau giờ học hấn sẽ cùng Viên Kiệt đến chợ đêm mở sạp bán quần áo.

Loại chuyện này mẹ hấn đã làm qua, khi đó bà chỉ có gần sáu trăm đồng, mắt thấy hai mẹ con sắp lâm vào khốn cảnh, bà cắn răng đeo đũa con mới ba tuổi ngồi xe đồ lên thành phố lớn gần nhất rồi tiêu tốn bốn trăm đồng mua trang sức, sau khi trở về tiểu trấn mua thêm tám bát nhựa nữa thì trái đồ trang sức lên đó bày bán.

Khi đó Trần Hi từ rất sớm đã đi theo mẹ bày bán rồi tới muộn mới về nhà, nên cần làm gì hấn đều nắm rõ, năm năm tuổi hấn còn học được cách cùng người mua hàng trả giá, kéo dài cho đến lúc mẹ hấn sang lại được một mặt tiền giá thấp tình cảnh này mới chấm dứt.

Mặc dù mấy năm nay sống khá nhàn hạ nhưng Trần Hi vẫn giúp mẹ, ngẫu nhiên tự mình còn chạy đi nhập hàng mới, biết mặt hàng nào bán có lời, mặt hàng nào được người ta ưa chuộng, nơi nào bán ra giá thấp.

Viên Kiệt đối với quyết định của Trần Hi không có dị nghị nào, huống chi lần này Trần Hi vì chuyện của y còn hao tâm tổn trí, bởi vậy Viên Kiệt cảm động còn không kịp nào lại không chịu?

Chuyện này Trần Hi cũng chỉ nói qua loa với mẹ hấn, bởi vậy mẹ hấn chỉ biết hấn đang chiều cổ Viên Kiệt mà cụ thể là chuyện gì bà cũng chẳng biết được.

Cuối tuần hai người họ đạp xe lên thành phố mua một bao quần áo cùng ít đồ trang sức, sau khi tan học sẽ đến chợ đêm bày bán. Ngay từ đầu Viên Kiệt rất là ngượng ngùng, đứng một bên luống cuống tay chân, Trần Hi da mặt đã dày sẵn nên nhiều lần làm mẫu cho y xem, có lẽ rất ít trẻ em mười bốn tuổi đứng bán, còn bày trên vỉa hè, ngay từ đầu người vây xem chỉ mang tâm tình hiếu kỳ, cuối cùng do Trần Hi quá nhiệt tình nên không ít người nhào vô ủng hộ.

Có trả giá sẽ có hồi báo.

Trần Hi cũng không sót ruột bắt Viên Kiệt lập tức thích ứng mà là toàn lực tự mình bày bố, sau khi tiếp xong một nhóm người, Trần Hi cười lên khoe tron hàm răng trắng sáng, đem tiền lời đến trước mặt Viên Kiệt như hiến vật quý, nhét vào túi đeo bên hông Viên Kiệt, dặn y cất cho an toàn. Chiếc túi này là lúc đi nhập hàng hấn mua riêng cho y, ông chủ thì phải ra dáng ông chủ, ông chủ nào mà chả có cái túi như vậy, chuyên dùng đựng tiền, càng to thì hi vọng kiếm càng nhiều tiền, về sau chúng ta cùng nhau cố gắng đem chiếc túi này nhồi thật đầy.

Ban đầu Trần Hi vẫn luôn muốn cho y đeo chiếc túi ấy, tin tưởng tràn trề vỗ vỗ ngực, câu khai trương mà ai ai cũng nói là: “Hôm nay chúng ta nhất định có một khởi đầu thật tốt đẹp!”

Khi Trần Hi đem khoản tiền đầu tiên bọn họ kiếm được nhét vào tay y, Viên Kiệt cảm nhận được độ ấm trên đó, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Trần Hi đã chạy đi tiếp một đợt khách mới, sau một lúc lâu y mới chậm rãi đi qua, tại lúc một khách hàng hỏi giá y bắt chước bộ dáng ngày thường của Trần Hi mà tranh giành.

Trần Hi một bên giới thiệu quần áo của bọn họ với khách, một bên dùng khước mắt liếc nhìn Viên Kiệt đang nói lắp, trước mặt khách hàng cố bày ra bộ mặt tươi cười.

Mỗi buổi tối đều đặn dọn ra, khi đó tiền khá dễ kiếm nhờ một phần hai người rất nhiệt tình, đồ của họ cũng xem như dễ nhìn, bởi vậy một tuần sau hai người họ đã lấy lại vốn, không đến mười ngày lại chạy lên thành phố nhập hàng, tiền lời một tháng kiếm được còn cao hơn cả cán bộ tri thức.

Bảy ngàn hai trăm sáu mươi đồng, đây là tiền lời Viên Kiệt kiếm được từ khi bắt đầu đến giờ.

Y muốn chia phân nửa cho Trần Hi nhưng Trần Hi cứng rắn đẩy trở về, còn nói y nên giữ đi, hấn không thiếu tiền, chừng nào hấn hết tiền sẽ đi tìm y. Vì thế Viên Kiệt đem mấy lời này ghi tạc vào tận đáy lòng.

Mặc kệ phong ba bão táp hai người họ vẫn đều đặn bày bán, làm mẹ sao lại không lo lắng, nhiều lần ép hỏi, Trần Hi mới thành thật khai báo trong khoảng thời gian này đã làm gì, mẹ Trần biết hoàn cảnh Viên Kiệt ra sao, tuy rằng đồng tình nhưng đau lòng hơn là con mình ngày ngày chạy ngược chạy xuôi, bà một người làm ăn tự nhiên rõ ràng việc buôn bán gian khổ, đừng nhìn chỗ bày bán không cần giao tiền thuê mặt bằng thì sẽ sung sướng gì, gió lùa mưa quất chả có gì che chắn, nếu có người đến đuổi bắt đắc dĩ phải dời đi, vận khí đen gặp cảnh sát tuần tra thì càng khổ hơn.

Vì thế bà tận tình khuyên bảo khuyên con mình giúp y đến đây là đủ, đừng có mỗi ngày chạy theo y hỗ trợ, mệt nhọc không nói ảnh hưởng đến việc học tập thì sao đây?

Trần Hi ngược lại an ủi mẹ, nói rằng muốn học hỏi thêm kinh nghiệm, khuyên bà nên yên tâm, hấn cùng Viên Kiệt đều hiểu rõ tầm quan trọng của chuyện học hành.

Mẹ Trần không khuyên nữa, con cái lớn rồi tự có chủ kiến của riêng mình, nể mặt thành tích học kỳ này của hấn không thật lùi, bà miễn cưỡng cho phép hấn giúp đỡ Viên Kiệt.

Trần Hi nhanh chóng vỗ ngực đảm bảo làm cho bà yên lòng rất nhiều.

Trần Hi đầu óc linh hoạt, chỉ cần tốn chút tâm tư việc học sẽ đi vào quỹ đạo, hơn nữa chuyện học tập của Viên Kiệt không đứng nhất thì cũng đứng nhì, hai người giúp đỡ lẫn nhau mặc kệ là chuyện học hay sinh hoạt, hài hòa đến nỗi khiến người ta phải ganh tị, mẹ Trần thấy vậy lại càng mặc kệ chúng

Còn trẻ chẳng sợ năm tháng lặng lẽ trôi qua trong im lặng mà trở thành quá khứ, hai thiếu niên chỉ đơn thuần xem nhau như anh em bỗng một ngày quan hệ đơn thuần đó lại có thể biến chất—

Thiếu niên mười lăm tuổi tràn đầy tò mò về vấn đề giới tính, ngày đó Trần Hi bị bạn học lừa gạt đem về cái VCD, còn nói là thứ tốt muốn chia sẻ với y, sau đó thần bí hề hề bỏ vào máy phát mua từ chợ đồ cũ, hai người ở trong phòng chen chúc trên chiếc giường đơn, muốn nhìn xem A phiến (phim cấp 3) rốt cục là cái thứ gì.

Chiều đến đoạn kịch tính, trên chiếc giường lớn, một nam một nữ nhục thể lỏa lồ, môi lưỡi giao triền, vuốt ve lẫn nhau, hai nơi tư mật hiển hiện rõ ràng, sau đó sáp nhập, rên rỉ, luật động một cách nguyên thủy, hai người mặt mày đỏ bừng.

Trần Hi chuyển tầm mắt sang nơi khác, xấu hổ đến nỗi chẳng dám nhìn thẳng màn hình TV, khi đó không biết tại sao linh quang vừa động, Trần Hi nhào qua cười xấu xa đem y đặt ở dưới thân, thừa dịp y chưa kịp phản ứng một phen sờ lên nơi tư mật đã sớm nổi lên phản ứng.

Cả người Viên Kiệt thoáng run rẩy, mặt nóng lợi hại sau đó kịch liệt phản kháng đứng dậy.

Khi đó vóc dáng Viên Kiệt rất cao, nhục bông thì ngược lại chẳng dài bao nhiêu, gầy gầy như cây nhỏ, khí lực so với Trần Hi chẳng thua là bao, huống hồ vùng dậy chỉ sợ lộng thương cả hai, nên nhẫn nhịn cuối cùng không thể tránh thoát (ZET: thì ra Trần Hi dụ dỗ con nhà người ta =”).

Trần Hi chẳng quan tâm mấy chuyện còn con như vậy, trong lòng mang ý xấu liên tiếp cười: “Tiểu Kiệt, sáng nay có cương chưa? Để tớ sờ thử xem? Tư vị như thế nào?”

“Đừng làm loạn, Tiểu Hi.....” bộ vị mẫn cảm tỏa ra nhiệt độ như lửa bị tay người nào đó nắm chặt, Viên Kiệt cắn chặt môi kiềm nén không được đành run rẩy, mặt đỏ ửng nói không nên lời.

Trần Hi nhìn chăm chăm người kia, chỉ cảm thấy ngực như bị cái gì đó cào nhẹ qua, mà xui quýt khiến kéo kéo tay y để lên nhục bông của chính mình.

“Sợ cái gì, cậu cũng sờ của tớ thử xem, chúng ta đều giống nhau.....” Trần Hi cúi người xuống, ghé vào lỗ tai y phả nhiệt khí, “Tiểu Kiệt, tớ giúp cậu, cậu phải giúp lại chứ?”

Viên Kiệt trước giờ không hề cự tuyệt yêu cầu nào từ Trần Hi, cho dù là loại chuyện này đi nữa, Trần Hi động thủ trước, lấy tay tiến vào quần lót của y, cẩn thận vuốt ve nơi đang tỏa ra nhiệt độ như lửa đốt, chần chờ một lát Viên Kiệt cũng bắt đầu động thủ.....

Tự nhiên như vậy, phảng phất đây là cái chuyện bình thường cỡ nào, sau khi phát tiết một mối ngứa lẫn trên giường thờ dốc, tầm mắt như trước giăng co không rời, Trần Hi kim lòng không đậu nghiêng người hạ lên y một nụ hôn.

Có một số việc, mặc kệ tiếp nhận hay không, sớm hay muộn rồi sẽ phát sinh.

Tình cảm bạn bè và tình yêu chỉ cách nhau một lần ranh mỏng manh, từ đôi bạn thân như hình với bóng trực tiếp chuyển sang đôi bạn tình lữ, chẳng cần thay đổi cho khác với trước kia, mà chỉ là tại nơi không có ai, bọn họ ôm nhau, thân mật, hôn môi, căn phòng của Viên Kiệt chính là thiên đường của hai người.

Tuy nhiên bọn họ chân chính làm đến bước cuối cùng là vào kỳ nghỉ đông năm mười bảy tuổi.

Chả có kinh nghiệm gì, không thể như lúc nam nữ làm tình, hai cái thiếu niên chỉ ở chỗ tối nhiệt liệt bất quá là cho nhau những cái vuốt ve an ủi cùng môi lưỡi giao triền, bọn họ không biết nam nam ở chung như vợ chồng còn có thể làm những cái gì.

Một ngày nào đó Trần Hi tại một tiệm bán sách cũ nhìn bộ tiểu thuyết kia không dời mắt, nội dung khiến Trần Hi chuyên chú đọc, đây là một cố sự về tình yêu, hai nhân vật chính cũng là nam nhân cùng nam nhân, là thanh mai trúc mã, kim lòng không đậu rơi vào trầm luân, lên lút lui tới, bùng nổ đến kinh thiên động địa, thống khổ rồi phân phân hợp hợp, cuối cùng một người phải kết hôn sinh con, còn người kia trốn ra nước ngoài, chỉ để lại một câu đòi này kiếp này không hề gặp lại, câu chuyện khiến người ta thờ dài, cực kỳ bi ai, người rồi đi đó vĩnh viễn không biết ở nơi đâu, người bị gia đình ép kết hôn sau khi sinh con ra bỏ mặc đứa con mới sinh từ trên lầu nhảy xuống, trước khi chết chỉ lưu lại lời hứa: ‘Kiếp sau anh sẽ đi tìm em!’.

Kết cục bi thảm, khi đó Trần Hi đối chuyện này hiểu chẳng sâu xa, chân chính khiến hắn để ý là mấy cảnh khi làm tình giữa hai nhân vật, tác giả miêu tả chân thật lại mờ mịt khiến hắn hiểu được nguyên lai nam nhân cùng nam nhân còn có thể như thế.

Liên giống như Adam và Eva vừa ăn trái cấm, hết thấy dục niệm của nhân loại bày ra trắng trợn, người đơn thuần không thể đơn thuần tiếp nữa.

Từ khi Trần Hi biết loại chuyện này, mỗi lần thấy Viên Kiệt là mỗi lần tâm như bị mèo cào từng phát từng phát, vừa nhột vừa tê, hận không thể trực tiếp nhào qua làm thử một lần.

Giữa hai người không có cái gì gọi là bí mật, không bao lâu Viên Kiệt lại được Trần Hi đem quyển sách ấy nâng niu như bảo bối mà dâng lên, y nhìn kỹ từng trang một, xem xong mặt đỏ tai hồng, sau một lúc lâu dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía hắn, áp ứng nói: “thử không?”

Trần Hi trả lời chính là trực tiếp nhào qua.

Khi đó Viên Kiệt theo bản năng chống cự lại, nhưng đối phương là Trần Hi, cố dằn lại cảm xúc để cơ thể được thả lỏng.

Trên sách viết sơ lược thôi, hai thiếu niên này lại dùng súng thật đạn thật, quá trình gian khổ cùng kết quả thảm thiết có thể đoán trước, không biết mở rộng cũng không có sử dụng thuốc bôi trơn, cứng rắn chen vào kết quả chỉ là lùi không được tiến càng không xong, Trần Hi sắc mặt thất kinh, Viên Kiệt giờ phút này mặt trắng như tờ giấy, cả người không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, mắt thấy đau đến nỗi chỉ muốn chết cho xong.

Ai gặp tình cảnh này làm sao cương tiếp cho nổi, Trần Hi chờ phân thân nhuyển xuống rồi chậm chậm rút ra, vừa thấy hạ thân Viên Kiệt tâm nhất thời trầm xuống, trực giác xong hết rồi.

Bọn họ lần đầu tiên chính là loạn như vậy, hạ thân Viên Kiệt bị xé rách có chút nghiêm trọng, rướm máu, ngay lúc đó Trần Hi gấp đến độ ôm lấy y muốn đưa đi bệnh viện chữa trị, Viên Kiệt chịu đựng đau nhức cắn hằn lại, sau đó sai hần ra tiệm thuốc hỏi có thuốc trị phương diện này hay không, Trần Hi chẳng dám chậm trễ mặc xong quần áo tông cửa chạy đi.

Đến tiệm thuốc mở miệng hỏi mới biết có bao nhiêu xấu hổ, ấp úng, che che lấp lấp miêu tả nửa ngày mới được người đứng bán đưa cho tuýp thuốc mỡ chạy trở về, thật đúng là đánh bậy đánh bạ, thoa thuốc trị thương một tuần Viên Kiệt mới tốt lên đôi chút.

Đau lòng nhất chính là Viên Kiệt chưa bao giờ trách hần, sự tình lần này khiến Trần Hi có được giáo huấn, quan trọng hơn trong lòng hần vẫn còn sợ hãi, mỗi lần thấy Viên Kiệt cảm giác áy náy càng mạnh, sau đó loại chuyện này hần chẳng còn hứng thú nữa cũng không dám nhắc tới trước mặt y.

Những ngày kể đó Viên Kiệt vẫn như trước, ngầm đem chuyện này suy xét, khẳng định bọn họ thiếu bước nào đó.

Nửa năm sau, Viên Kiệt rốt cục biết rõ, kể cho hần nghe: “Tiểu Hi, làm chuyện này phải dùng dầu bôi trơn khuếch trương trước bằng không sẽ bị thương.” nói xong lôi một xấp tài liệu ra, “Đây này, tư liệu đã chỉ rõ ràng cần làm những tư thế gì để cả hai cùng cảm thấy thoải mái.”

Trần Hi tròn mắt há hốc mồm một lúc lâu, tiếp nhận tư liệu y đưa, khó tin hỏi: “Cậu lấy ở đâu vậy?”

Viên Kiệt cười bí ẩn, “Hiếm lắm đó, cố gắng sẽ tìm được thôi.” Y đem dầu bôi trơn đưa cho Trần Hi, “Tiểu Hi, có cái này an tâm rồi nhé, chúng ta tiếp tục chuyện lần trước đi.”

Trần Hi niết cái chai trong tay, y nhìn hần nửa ngày không nói gì, y ngày thường rất ít nói, nhưng bỗng nhiên nổi tiếng là do bề ngoài thanh tú, chẳng giống loại cố ý đi tìm hiểu phương diện này, còn chuẩn bị dầu bôi trơn?

Nhưng mà nói không cảm động chính là gạt người, hần tin không chỉ có chính mình, ngày đó Viên Kiệt cũng nảy sinh bóng ma, dù sao chỗ đó đau khiến cả người run rẩy là y, gần một ngày không thể xuống giường là y, hai, ba ngày đi đường chỉ có thể chậm rãi cử động cũng là y, Trần Hi một bên nhìn thấy rất là khó chịu, nhưng y một câu oán hận cũng không có, ngược lại tỏ ra hoàn toàn bình thường. Toàn tâm toàn ý cùng Trần Hi chẳng có nửa điểm nghi ngờ, làm sao Trần Hi không đau lòng cho được.

Tuy rằng người ngoài nhìn vào cho là Trần Hi dựa dẫm Viên Kiệt, Viên Kiệt đối Trần Hi chẳng thể nói rõ.

Khi nhỏ Viên Kiệt không để ai khi dễ Trần Hi, liễu lĩnh vung gây gộc xông lên trước. Trần Hi tại ngôi nhà hoang sợ tới mức chân mềm nhũn, sợ hãi siết chặt tay y, y liền dẫn hần rời khỏi nơi đó. Mặc kệ có đồ ăn gì ngon, Viên Kiệt lưu lại chia sẻ cùng Trần Hi. Mỗi khi Trần Hi bị thương, vẫn là Viên Kiệt cẩn thận chiếu cố hần. Nhớ rõ có một lần Trần Hi cảm lạnh phát sốt, mẹ Trần đứng lúc ra ngoài đi lấy hàng không ở nhà, là Viên Kiệt mời bác sĩ đến, lo lắng canh giữ thẳng đến lúc mẹ hần trở về. Năm năm chia lìa, Viên Kiệt chưa từng chậm trễ việc gửi thư đi, mỗi một hàng chữ đều là tưởng niệm. Lại có lần toàn ban đi cắm trại, Trần Hi ham chơi nhất thời vô ý sảy chân, là Viên Kiệt công hần một đường xuống núi, mệt đến nỗi đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc cũng không chịu thả hần xuống; Hơn nữa chỉ cần là Trần Hi thích ăn, Viên Kiệt nấu cho hần ăn đến mức khen không dứt; Hơn nữa những chuyện Trần Hi kỳ vọng, Viên Kiệt sẽ không để hần thất vọng.....

Có nhiều lúc khi yêu một người không phải vì đối phương tốt đến đâu, mà là người đó đối xử với bạn tốt bao nhiêu.

Có đứa ngốc đến vậy quan tâm hần, Trần Hi như thế nào không biết quý trọng cho được.

Trần Hi nắm chặt cái chai nửa ngày không nói gì, dưới ánh mắt nghi hoặc của Viên Kiệt hần rốt cục mở miệng nói: “Ngu ngốc, ngồi ở đó làm gì, nhanh đi tắm a.”

Viên Kiệt bùng tỉnh đại ngộ, xoay người mở tủ lấy áo cùng quần lót đi vào WC, mà Trần Hi thừa dịp này cúi đầu nghiên cứu tư liệu cùng cách hướng dẫn sử dụng dầu bôi trơn.

Trần Hi đang mặc cái quần tứ giác rộng thùng thình ra lệnh cho Viên Kiệt nằm lên trên giường, chờ y làm xong, Trần Hi kéo chiếc ghế lại cạnh giường rồi ngồi xuống, kéo quần xuống dưới đầu gối, nâng nửa người lên, đổ dầu lên lòng bàn tay, dùng ngón trỏ và ngón giữa tự bôi vào u huyệt của chính mình.

Viên Kiệt có chút khó hiểu, đang muốn đứng lên lại bị Trần Hi trừng hai mắt đành ngoan ngoãn nằm trở xuống.

Viên Kiệt nhìn người kia dùng hết sức chà xát u huyệt đóng chặt mới nói: “Tiểu Hi, cậu đừng khuếch trương nữa, tớ sợ cậu bị đau.....”

Trần Hi cho y cái bạch nhãn, “Cậu thì không chắc?”

“Nhưng là.....” hết thảy đều dựa vào tư liệu có ai đảm bảo mọi việc diễn ra suông sẽ?

Đương nhiên Trần Hi hiểu liền đánh gãy lời y, nói: “Mặc kệ thế nào cậu một lần tớ một lần, hơn nữa dựa theo trình tự hần là không việc gì.....” nói xong Trần Hi cảm thấy động khẩu không sai biệt lắm thử dứt vô một ngón tay, có lẽ mới nảy làm tương đối cẩn thận, không lâu sau ba ngón tay vùi sâu trong u

huyết, Trần Hi bị dọa nhất thời im lặng, vài giây trôi qua quý dị hô lên, “Cậu xem, thật sự không đau nha, nhưng có điểm là lạ”

Trần Hi chẳng thể miêu tả cảm giác lúc này ra sao, Viên Kiệt lập tức nắm hai chân hấn nâng lên, cố gắng nhìn thật rõ, chả thèm kiềm nén nuốt nuốt nước bọt.

“Tiểu..... Tiểu Hi.....”

“Hả?”

Hắn đang chuyên chú cảm nhận tình trạng bị ngón tay chọc vào rốt cuộc là loại cảm giác gì thì nghe y kêu nên giương mắt nhìn lên, tư thế này phải cố hết sức mới làm được, hốc mắt hơi phồng hồng liếc y một cái phong tình vô hạn, hạ phúc Viên Kiệt đột nhiên căng thẳng.

“Tớ.....Tớ giúp cậu.....” Viên Kiệt dùng lực nuốt nuốt nước bọt, sốt sáng đề nghị nhưng không vỗ đập nhào qua ngay.

Trần Hi nhìn kỹ y, nhìn không được nở nụ cười, “Được đó, lần này cậu hấn là nghiên cứu kỹ hơn tớ đi, lại càng thích hợp động thủ.”

Viên Kiệt không muốn kiềm chế nữa, Trần Hi lệnh một tiếng y liền hành động, nhìn y lỏa thể tay chân luống cuống phải mất ba bốn giây, Trần Hi chờ đợi trong im lặng, nhẹ nhàng đem tay đặt lên đùi y, ý đồ trấn an rất rõ ràng.

“Kế tiếp phải làm gì nhỉ?”

Thấy y thất thần, Trần Hi có cảm giác buồn cười, nghe hấn nói như vậy Viên Kiệt mới tỉnh ngộ, nặn một ít dầu vào lòng bàn tay, dùng ngón tay trét lấy, bắt đầu chọc vào, vừa cẩn thận quan sát thần sắc Trần Hi, thấy hấn không có nửa điểm đau đớn mới thông thả đi vào càng sâu.

“Đừng...”

Ngón tay đã vào hơn phân nửa, Trần Hi khẽ nhủ mày, Viên Kiệt khăn trương dừng lại sốt ruột hỏi: “Đau?”

Trần Hi khẽ lắc đầu, “Người khác chọc vào có cảm giác rất khác so với tự mình động thủ...”

Viên Kiệt lại hỏi: “Khó chịu chỗ nào?”

Thấy bộ dáng ủy khuất của y, Trần Hi nhìn cười, hai tay vòng qua vai hấn, “Được rồi, nên làm cái gì thì làm đi, thấy khó chịu nhất định tớ sẽ nói, cứ làm rồi dừng kiểu này một năm cũng không xong quá.”

Viên Kiệt cười khô, đem mặt vùi vào vai hấn, hít vào hương vị xà phòng trên người Trần Hi, dục vọng nổi lên mạnh mẽ, nghiêng người hôn lên mép môi hấn, Trần Hi bị y hôn có cảm giác ngựa ngửa, tức giận né tránh, “Cậu làm gì đó, mau dừng lại, nhột quá đi mất.”

Viên Kiệt đang liếm vùng da nơi cổ của hấn lập tức dừng lại, khí tức nóng bỏng phả vào da thịt, y nhỏ giọng nói: “Tiểu Hi, tớ thích cậu!”

Trần Hi nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng, ôm y thật mạnh, ghé vào lỗ tai y nói: “Tớ cũng thích cậu lắm!”

Cả hai có chút thẹn thùng cùng xấu hổ, Viên Kiệt cảm thấy khuếch trương đã đủ mới an tâm cầm lấy phần thân sớm ngẩng cao đầu nhẹ nhàng xâm nhập, bụng có cảm giác ngoại vật xâm nhập nên tự động bài xích đẩy ra, không có cảm giác đau đớn hay rướm máu, Trần Hi chìm đắm trong bể dục đầy nhu tình do Viên Kiệt tạo ra mà đạt đến cao trào.

Lần đầu tiên làm tình một cách thống khoái, xúc cảm mỹ mãn càng thêm rõ ràng, hai thiếu niên sóng vai nằm trên giường, nhìn nhau nở nụ cười, Trần Hi vô đầu y, Viên Kiệt tùy ý để hấn nhu loạn, cười ha hả, hai tay đỡ lấy eo hấn ngăn không cho ngã xuống đất.

Căn phòng tràn đầy nhu tình ấm áp, không ai nói ai một lời nhưng trong lòng thiên ngôn vạn ngữ.

Những ngày tháng hạnh phúc trôi qua thật mau, mùa hè nóng bức báo hiệu kỳ thi quan trọng sắp đến, đó là thi tốt nghiệp cao trung, thời gian khẩn trương kèm theo khắc nghiệt, ngày thường Trần Hi luôn tỏ ra tự tin không khỏi có chút áp lực, nhằm ngăn chặn những tác động từ bên ngoài, Viên Kiệt ở nhờ gia đình Trần Hi khoảng thời gian này.

Mẹ Trần khó có được những lúc chú trọng việc ăn uống cho hai người như lúc này, biết rõ hai người sắp trải qua thời khắc trọng yếu, mỗi ngày chuẩn bị một bàn đồ ăn thật phong phú làm cho hai người có thể yên tâm học bài.

Có câu ‘Trời không phụ người có lòng’, hai người đều nhờ kiến thức cơ bản vững chắc, cuối cùng đạt thành tích xuất sắc, song song thi đậu vào trường đại học tốt nhất cả nước, khi mẹ Trần biết được chuyện này kích động đến mức rơi nước mắt, bà khen hấn không hề thua kém ai.

Tin tức Trần Hi thi đậu trường đại học nổi tiếng lan truyền rất nhanh, nói rằng hấn làm rạng rỡ tổ tông, còn chủ động tìm tới nhà khuyên mẹ hấn nên nhận tổ quy tông, tốt nhất là về nhà báai cha hấn, cha hấn dưới cửu tuyền mà biết được hấn rất vui mừng.

Bà vui đến nỗi khóc khản cả giọng, những năm chịu khổ, oán hận cùng bị thương đem mọi thứ khóc cho trôi ra hết, tựa hồ trời rớt cục cũng cho bà một cái công đạo, từ khi chồng chết đến nay chưa có cơ hội báai té lần nào, lần này quyết mang Trần Hi về cúng báai người cha chết đã lâu.

Chuyến đi này hai mẹ con không mang theo Viên Kiệt, Trần Hi chỉ đạo y xử lý một ít công việc lật vật. Bày bán hơn nửa năm có chút tích lũy nên chả

muốn duy trì nữa, vừa vặn lúc đó mới mở một khu thương mại, Trần Hi liền nhờ mẹ hắn giúp y báo danh, thuê được một gian hàng nhỏ, xung quanh đều là bán quần áo, bởi vì ban ngày phải đến trường nên thuê người hỗ trợ, trừ tiền nhân công và các phí linh tinh khác, một tháng thu vào nhất định đủ chi phí cho việc học đại học.

Tuy cửa hàng mới mở sinh ý đặc biệt tốt, nhưng y phải đi nơi khác học tập, một năm trở về ít nhất chỉ hai đến ba lần, bởi vậy bắt buộc phải nhường lại cho kẻ khác. Vừa rao thôi đã có mấy người liên hệ, do bây giờ đang là thời gian rảnh rỗi cho nên đem mọi chuyện xử lý thật tốt, thu hồi vốn lại đầy đủ, mang tâm trạng thoải mái chuẩn bị lên đường.

Trải qua cuộc thi đầy cam go, chừng nửa năm rồi hắn và y không quan hệ, Trần Hi có chút tâm dương khó nhin, còn Viên Kiệt ngẫu nhiên ở nơi không người cố ý vuốt ve Trần Hi, còn tưởng rằng sau khi chấm dứt hai người sẽ dùng một tháng này hảo hảo phát tiết, đột nhiên xuất hiện chuyện không ngờ tới.

Quê nhà ư? Tất nhiên phải về, không chỉ mẹ hắn có điểm tiếc nuối mà có cả Trần Hi, đứa con chưa bao giờ gặp mặt ba ruột.

Viên Kiệt hiểu rõ, không có một câu oán hận đi tiễn hai mẹ con, tại nơi vắng vẻ hắn kéo y hung hăng hôn thật sâu, “Yên tâm, đến lúc học đại học tớ với cậu ở chung phòng.”

Trần Hi cùng mẹ hắn bước lên xe lửa, Viên Kiệt đứng tại chỗ nhìn đoàn xe lửa biến mất trong tầm mắt.

Trần Hi đi lần này thẳng đến trước khai giảng một tuần mới trở về, tổng cộng hai mươi ba ngày, thông qua điện thoại Trần Hi không khỏi hướng Viên Kiệt tỏ khở, nào là người đầu mà đông muốn chết, mọi người vây xem mẹ con hắn, còn cho hắn thấy được ảnh chụp của ba hắn, trông rất trẻ, chụp vào thời điểm làm ăn phát đạt nhất, thoát nhìn rất có tinh thần, sức sống tràn trề giống y như hắn vậy. Viên Kiệt cũng nói cho hắn biết bên y xử lý không tệ lắm, phí chuyển nhượng được bao nhiêu, hợp đồng khi nào thì ký, vân vân.

Trước đó hắn từng nói với y đã thuê theo giá chuẩn, thấp hơn liền không đồng ý chuyển nhượng, không nghĩ tới y đàm phán làm sao so với dự tính cao hơn gấp đôi, khiến hắn thật sự kinh ngạc, khen to Viên Kiệt trở giỏi hơn thầy, so với hắn, y có đầu óc kinh doanh hơn nhiều lắm.

Đương nhiên, sở dĩ yên tâm để cho Viên Kiệt một mình xử lý cũng là hắn tin nhiệm năng lực của y, mấy năm nay cùng nhau buôn bán, Viên Kiệt tiến bộ cực nhanh khiến Trần Hi nhìn y với cặp mắt khác xưa, ngay cả mẹ hắn cũng khen Viên Kiệt trời sinh có năng khiếu buôn bán.

Bởi vì Trần Hi còn phải về nhà chuẩn bị việc đến trường, mấy người họ hàng mới bằng lòng thả người, sau khi trở về sẽ cố thu thập chu toàn chuẩn bị lên đường.

Việc này Viên Kiệt đã xử lý thỏa đáng từ sớm, biết hắn trở về còn lại đây hỗ trợ, năm sáu ngày nữa đến trường báo danh rồi, cho nên bọn họ chỉ dư có hai ngày.

Mẹ Trần không giúp được gì nên để hai người tự thu thập, cầm túi ra ngoài mua đồ ăn, làm mấy món ngon tiễn biệt con trai.

Khi bà xuất môn, hai người không nhìn được nữa, chậm rãi ve vãn nhau, dù sao đây là nhà Trần Hi nên có chút cố kỵ, không có làm đến cuối cùng, chỉ là dùng tay giúp đỡ phương giải quyết.

Sau khi phát tiết có chút vô lực, Trần Hi chẳng chút cố kỵ mặc kệ phía dưới quang lửa ngồi lên đùi Viên Kiệt, Viên Kiệt ngồi trên ghế thờ phỉ phò, Trần Hi nhìn y mà trong lòng ngứa ngáy, nhìn không được dùng đầu lưỡi tinh tế liếm lên gò má đang ửng hồng của y, một đường liếm xuống đôi môi, miệng lưỡi giao triền một hồi, tiếp đó cười thỏa mãn.

Hai ngày sau kéo theo bao lớn bao nhỏ ra nhà ga xe lửa, mẹ Trần đi tiễn mà trong người có dấu hiệu bị bệnh, thời điểm tới nơi đã là chạng vạng, hai người trước đi tìm phòng, hôm sau mới đến trường báo danh.

Tìm được phòng trọ, tắm rửa một phen, bọn họ tìm quán cơm nhét cho đầy bụng. Bởi vì đáp ứng mẹ hắn hễ tới nơi thì gọi cho bà, bởi vậy cơm nước xong Trần Hi tìm buổi điện thoại đi vào nhanh chóng thông báo cả hai đã đến nơi an toàn.

Năm phút sau hắn đi ra mà trong lòng nôn nóng, Viên Kiệt thấy sắc mặt hắn không tốt nên hỏi: “Làm sao?”

“Mẹ tớ bệnh rồi, nghe qua thực nghiêm trọng phải nằm viện, bởi vì biết tớ gọi về mà cố chờ ở nhà.”

Y nghe xong liền hỏi tiếp: “Dì cần nằm viện?”

Trần Hi cau mày lắc lắc đầu, “Hôm nay không cần nằm viện, ngày mai có đi hay không còn phải xem tình huống thế nào đã.” Cảm mạo cần phải nằm viện, Trần Hi không khỏi trách cứ bản thân đôi mắt thân có chút lơ là, chỉ lo làm sao ở chung với Viên Kiệt, nào nghĩ đến mẹ hắn ở nhà một mình một người chả ai chăm sóc?

“Cậu tính về sao?”

Trần Hi chần chừ giây lát, nặng nề lắc đầu, “Mẹ nói không cần lo lắng, chỉ là vấn đề nhỏ thôi, chẳng qua muốn khỏi bệnh phải chậm một chút, còn có ngày mai phải làm thủ tục nhập học nữa.”

Hắn nói càng ngày càng nhỏ, mẹ hắn nói hắn không cần lo lắng, mà hắn làm sao yên tâm cho được? Sau khi trở về Trần Hi ngủ không yên giấc, lăn qua lộn lại một buổi tối, rạng sáng thì lê tấm thân mệt mỏi lết xuống giường.

Hắn bên này trần trọc, Viên Kiệt như thế nào ngủ ngon cho được, cơ hồ là khi hắn rời giường đồng thời y cũng đứng lên cùng hắn.

“Trần Hi?”

“Không được.” Trần Hi ngồi ở bên giường, dùng lực xoa xoa mặt, “Tớ thật sự không yên lòng, phải về nhìn một cái mới yên tâm.”

Viên Kiệt trầm mặc.

Trần Hi rốt cục chọn trở về, Viên Kiệt lưu lại thay hắn đăng ký, Trần Hi đáp ứng y nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì năm ngày sau sẽ trở lại. Lúc hai người đứng ở nhà ga chợt có cơn gió lạnh thổi qua khiến ai nấy không kiềm được rung mình một cái.

Vội vàng trở về nhưng mẹ Trần Hi không ở nhà, hỏi hàng xóm mới biết bà đang ngoài tiệm.

Hàng xóm đầu tiên là ngạc nhiên vì hắn mới đi đã trở về, lập tức nghi hoặc nói: “Mẹ con đâu bị gì đâu, sáng nay đi thấy bà ấy đứng bán ngoài tiệm mà, đi còn cùng mẹ con chào hỏi đây này.”

Trần Hi vạn phần khó hiểu đi ra tiệm, vừa vào cửa liền thấy bà mặt mày hớn hờ nói chuyện phiếm với khách hàng, thấy con mình đứng bên ngoài mà mặt không chút khác thường, chỉ nói một câu khi khác gặp lại với vị khách đó.

Trần Hi ngồi trong phòng nghỉ, thấy thấy bà đi ra đi vào nhìn sơ ngang vẫn khỏe mạnh lắm. Thình thoảng truyền đến tiếng nói chuyện pha lẫn thanh âm cười đùa vui vẻ của bà, Trần Hi rất khó hiểu.

Rốt cục chờ hết nỗi hắn khẩn trương nói: “Mẹ, sao lại gât con? Mẹ có biết là con lo lắng lắm không, nguyên đêm ngủ không được mới mua vé lập tức trở về, chỉ sợ mẹ xảy ra chuyện gì, vì gấp trở về ngay cả thủ tục cũng chưa làm xong!”

Bà im lặng chẳng nói gì, chỉ lo thu thập này nọ, làm xong mọi việc mới chậm rãi nói: “Nơi này không thích hợp, chúng ta về nhà rồi nói.”

Vì một câu không mặn không nhạt này, Trần Hi kiềm nén phiền muộn một đường đi về nhà.

Vừa đóng cửa bà quay sang tát hắn một cái. Trần Hi bất ngờ không kịp phòng bị, bà lại dùng toàn lực cho nên lỗ tai vang lên ong ong.

Tim đập loạn nhịp ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân, hai mắt bà phiếm hồng, Trần Hi khó hiểu hỏi: “Mẹ, tại sao?”

“Mày còn hỏi ngược lại mẹ à!” Vừa mới nãy chẳng khác gì bình thường đột nhiên bạo phát, cơ hồ là rít gào, “Mày còn mặt mũi hỏi lại mẹ mày sao! Sao tôi lại sinh ra một đứa con như vậy cơ chứ, còn làm cái chuyện bán thiu kia nữa!”

Nói xong bà chạy quanh tìm cái gì đó, rất nhanh từ phòng bếp cầm ra cây cán bột, trực tiếp nện lên người hắn.

Hiếm khi thấy bà lộ ra thần sắc bị phẫn đến vậy, Trần Hi cứ nghĩ mình đang nằm mộng, thẳng tới khi bị đánh cho tỉnh, cũng không tránh đi, chỉ bắt lực kêu to: “Mẹ muốn đánh con thì ít nhất phải có lý do chứ?”

“Mày tưởng mẹ không biết gì à?” Bà một bên đánh hắn, một bên khóc lóc, “Mẹ mày thấy hết, được chưa?” Cầm cây lăn bột chia vào phòng hắn, “Ngày đó mẹ mày để quên bóp tiền quay về lấy thì nhìn thấy, thật ghê tởm! Mẹ đã làm sai cái gì mới sinh ra một đứa con hư đốn như mày hả?”

Trần Hi hai chân mềm nhũn, ngã quỵ xuống mặt đất, mặc kệ mẹ hắn nện cơn lên người hắn.

“Mày tưởng rằng cùng thằng bé kia như hình với bóng? Nói đi là đi không quan tâm mẹ mày sao? Vậy sao còn trở về? Mẹ là bị bệnh, bị mày làm cho bệnh đó, nếu không sợ người ta biết, mẹ chịu toàn bộ sức lực này làm cái gì hả! Mẹ chỉ muốn thử xem trong lòng mày còn có người mẹ này hay không! Năm đó nếu nhìn đã biết thằng bé kia chẳng tốt lành gì, sao mày lại giúp nó, nó là lang sói bắt cóc con tao rồi! Nó giống như ba nó vậy, toàn đem tai họa đến cho người khác, con tôi.Con tôi cũng bị nó làm hỏng rồi...”

“Mẹ!”

Trần Hi nhắm mắt lại, dùng toàn bộ sức lực mới kêu lên được một tiếng này, bà thoảng sững sốt, hai mắt sưng đỏ nhìn hắn quỳ ngang eo mình, gương mặt giống hệt người chồng đã chết, cây còn rơi trên mặt đất. Bà giống như bị rút đi toàn bộ khí lực, ngồi rạp dưới đất khóc không nên lời.

Trần Hi bồi vùi mẫu thân trong nhà hai ngày, chẳng rời nhà nửa bước, phảng phất tất cả đều không trọng yếu, phảng phất tất cả đều không tồn tại, rõ ràng nhà có hai người nhưng trầm lặng đáng sợ.

Có rất nhiều chuyện không cách nào giải thích, tựa như Trần Hi, không nói lên được tại sao cùng một chỗ với y, thậm chí nguyện ý sống chung, chẳng quan tâm ánh mắt kẻ khác nhìn vào, mẹ hắn phản đối, cũng ôm ý nghĩ khiến bà chấp nhận, còn chuyện buông tha thậm chí còn không có tồn tại ý niệm này trong đầu.

Trần Hi muốn giải thích, nhưng hắn đợi một ngày, bà chỉ là trầm mặc, ngày hôm sau, bà vẫn là trầm mặc, hai ngày này bà như người mất hồn.

Ngày thứ ba, Trần Hi đứng ngồi không yên, muốn viết một phong thư thật dài lưu lại cho bà, xóa rồi viết, viết rồi lại xóa, cuối cùng chỉ nói, mẹ, con yêu mẹ, phần tình cảm này không ai thay thế được, mặc kệ quá khứ hay hiện tại hoặc tương lai; Mà Viên Kiệt, con cũng không biết làm sao liền cùng hắn

một chỗ, nhưng con muốn cùng một chỗ với y. Cho dù gặp chuyện gì, hai đứa sẽ cùng nhau vượt qua. Nếu thất bại, thế giới lớn như vậy sẽ có chỗ nào đó dành riêng cho hai đứa. Mẹ, bọn con đã lớn hết cả rồi, không phải là con nít, xin mẹ hãy cho hai đứa con một cơ hội, cho tụi con có một thứ gì đó để kiên trì, đừng chưa bắt đầu đã buông tay, bọn con nhất định sẽ hồi hận cả một đời, mẹ ơi, con xin mẹ.

Bức thư hân dưng tâm viết cuối cùng mẹ hẳn sẽ chẳng đọc được, sáng sớm sau khi chuẩn bị hành lý hoàn tất, đang định đẩy cửa đi ra, sau lưng truyền đến giọng nói yếu ớt, “Tiểu Hi, con bỏ mẹ đi sao?”

Cước bộ ngừng một lát, Trần Hi quay người lại thì thấy, ba lô đeo trên vai rơi xuống đất, vì mẹ của hắn đang cầm con dao gọt trái cây kề ngay cổ —

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Híp mắt lại ngắm nhìn ánh nắng có phần chói lóa đang chiếu xuống, Trần Hi nhất thời có chút hoảng hốt, căn phòng này ban đêm dường như có quỹ ảnh lay động khác hẳn vẻ hào nhoáng vào ban ngày.

Phía sau có người đang ngồi, đem hình bóng của hắn in sâu vào mắt, mũi người thấy một mùi hương bay tới, cúi đầu thì thấy một ly trà sữa ấm áp đập vào mắt.

“Uống.” Y kê ngay lỗ tai hắn mà nhẹ nhàng nói, tay đem cái ly đến gần miệng hắn, Trần Hi quay đầu ra chỗ khác.

Người cầm cái ly cũng không ép buộc, rút tay về, vài giây sau Trần Hi nghe thấy tiếng uống nước, liền bị một lực đạo mạnh mẽ áp chế, khuôn mặt bị lật qua, môi bị khóa trụ, cưỡng chế mang theo chất lỏng truyền vào miệng.

Khi hồi phục tinh thần lại Trần Hi không thể không kháng nghị: “Viên Kiệt, đừng náo loạn!”

Y mỉm cười lại, trong mắt lưu động một tia lãnh quang, ngăn chặn ý đồ kháng cự của hắn, uy cho đến khi xong ly trà sữa.

Trần Hi bị khóa ngồi trên người Viên Kiệt, sáng đan bên dưới vị sự gầy gầy của hắn mà ướt một mảng.

Sau khi chà lau sạch sẽ, hai mắt Viên Kiệt biểu hiện sự căm giận, môi mấp máy, tay giữ chặt cằm hắn từ trên cao nhìn xuống nói: “Đối với tình nhân tự nhiên là tôi sẽ đối xử dịu dàng, nhưng đối với nam kỹ dùng tiền mua được, nhất là loại hèn nhát.....” Viên Kiệt ánh mắt bỗng nhiên lãnh liệt, “Cho dù trao đi bao nhiêu tình cảm kết cục chỉ là sự phản bội!”

Trần Hi ngực cứng lại.

“Sáu năm!” Tay giữ cằm hắn bỗng dưng buộc chặt, khiến hắn ăn đau, “Cậu chỉ cho tôi một phong thư duy nhất hai chữ [Chờ tớ], tôi liền chờ cậu những sáu năm!”

Trần Hi nhất thời không nói được gì.

Năm ấy mẹ hắn lấy tính mạng ra bức bách hắn, Trần Hi không thể không đáp ứng đoạn tuyệt lui tới với Viên Kiệt, kỳ thật hắn vốn không cam lòng, tưởng rằng đợi qua một thời gian sẽ khuyên mẹ. Ai ngờ bà chẳng tiếc bán đi cửa tiệm mang hắn rời đi. Mà lúc đó hắn chỉ kịp viết hai chữ “Chờ tớ” rồi vụng trộm giao cho hàng xóm chuyển cho Viên Kiệt.

Ai mà nghĩ rằng sau khi nhắc lại đúng thật là quá châm chọc.

“Sáu năm..... A.....” Viên Kiệt cười lạnh, “Hiện tại nghĩ lại sáu năm kia thật đáng chê cười, sao lúc ấy lại ngốc đến như vậy! Kiên nhẫn chờ chưa từng hoài nghi qua một lần.”

Trần Hi không dám nhìn thẳng y, tầm mắt vừa dời đi, tầm chân bọc quanh người bị người gỡ ra, theo bản năng giữ chặt lại, kết quả vẫn là phí công.

“Viên Kiệt!”

Y không muốn nghe hắn nói lập tức chặn lại: “Bây giờ tôi không muốn nghe cậu nói gì cả, nếu cậu áy náy thì hãy ngoan ngoãn một chút, chờ tôi chơi chán sẽ thả cậu đi.”

Trần Hi bị bịt miệng chẳng thể nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt bất lực nhìn lại.

Thật chua xót, gần mười năm không gặp, không chỉ là tương mạo, còn có tính cách so với trước trở nên tàn khốc hơn. Có lẽ có rất nhiều nguyên nhân, mà hắn, hắn là nguyên nhân trực tiếp.

Tựa hồ nhìn ra sự bi thương nơi hân, Viên Kiệt tạm thời dừng lại động tác.

Y tách hai chân hân ra. Thân thể trần trụi lộ rõ dưới ánh đèn.

Trần Hi xấu hổ đến phát run, sâu trong thâm tâm cũng chẳng muốn kháng cự, dùng lực nhắm mắt lại, bày ra tư thái muốn làm gì thì làm.

Người phía trên đè ép xuống, cái lưỡi ẩm áp vờn quanh tai hân, một ngum hàm trụ rồi khẽ cắn.

‘Mở mắt ra nhìn tôi!’

Trầm mặc vài giây, Trần Hi mở mắt ra, chống lại là gương mặt người ấy kề ngay gang tấc, ngực bỗng nhiên chấn động, hạ thân đột ngột bị nhồi đầy.

“Đừng!”

Trần Hi theo bản năng đẩy ra, vừa vuron lên lại lập tức bị đè áp trở về, “Đừng lộn xộn!” Viên Kiệt hít sâu một hơi, giọng điệu phá lệ lãnh ngạnh, Trần Hi nhin không được bắn ra, cuối cùng buông tha giây dụa.

“Cứ như vậy thật tốt.” Viên Kiệt cười nhạt, nâng eo hân lên, tìm được tư thế thoải mái bừa bãi đòi lấy.

Trần Hi có chút thờ không nổi, ngay từ đầu còn có thể nhẫn, sau chịu hết nổi vận vẹo tìm chút thoải mái, lúc nhúc nhích, không biết bị y định đến nơi nào, Trần Hi như bị điện giật, thờ dốc vì kinh ngạc, cả người kéo căng gắt gao hút chặt.

Không đợi hân hồi phục tinh thần, chỉ nghe Viên Kiệt cười trầm thấp một tiếng, càn tăng thêm lực đạo, chuẩn xác đánh vào tuyến tiền liệt.

Không thể khống chế kích thích cực hạn lan tỏa chạy khắp người, cảm giác tiêu hồn thực cốt này hân khó có thể chống cự, kết quả là kim lòng không đậu tùy y bài bố, phát ra một loạt thanh âm dâm loạn, tần suất va chạm ngày càng nhanh, tứ chi giao triền.

Ánh mặt trời làm người ta chói mắt, mồ hôi đầm đìa.

Một giọt mồ hôi từ trán Viên Kiệt rớt lên mắt Trần Hi, theo bản năng hân nháy mắt, giọt nước theo khóe mắt chảy xuống, không biết là mồ hôi hay nước mắt.

Hạ thân trướng đắc lợi hại, Trần Hi tùy theo bản năng cử động hạ thân ma xát chiếc bụng rắn chắc của Viên Kiệt, nhưng này xa xa vẫn không đủ, Trần Hi vừa định rời đi bả vai y lấy tay an ủi lại khiến Viên Kiệt cường ngạnh ngăn lại, “Không cho lộn xộn.”

Nhu cầu giải quyết dục vọng bị chặn lại, Trần Hi oán hận trừng mắt người phía trên, cái liếc mắt này càng giống tán tỉnh hơn, hầu kết Viên Kiệt bất động lên xuống.

Y cúi người, nắm chặt eo hân, “Ôm chặt tôi.” Thanh âm phá lệ ám muội, không đợi Trần Hi có hành động, y liền cúi đầu cắn lên môi hân, hung mãnh khai mở khớp hàm luôn vào sâu bên trong, lập lại dây dưa như muốn đem linh hồn Trần Hi hút ra.

Bị đoạt đi hô hấp trong chốc lát, hân liều lĩnh bắt lấy thân thể Viên Kiệt, giống như vớ được bè gỗ cứu mạng.

Y vô tình đẩy hân ra, ánh nắng chiếu lên mặt sàn gỗ, sau lưng truyền đến cảm giác ẩm áp khiến Trần Hi trải qua một trận hoa mắt.

“Đừng!”

Địa phương bị người làm lơ này giờ được một bàn tay nắm lấy, kích thích cuồng liệt khiến Trần Hi bắn mạnh. Da đầu hân run lên vì y bắt đầu chuyển động hạ thể, đầu óc loạn thành một đoàn, thân thể theo bản năng căng cứng, phát ra ồ ồ thờ dốc, từng đợt nói tiếp, lần sau so với lần trước càng thêm mãnh liệt, cuối cùng đạo phòng tuyến cuối cùng trong hân cũng sập đổ.....

Con phát tiết qua đi chỉ còn lại sự mệt mỏi, Trần Hi tê liệt ngã xuống mặt đất, ánh nắng chói lóa chiếu vào mắt, khiến cho hân không thể không nhắm mắt lại, cố gắng bình phục hô hấp hỗn loạn.

Ngay sau đó, khi vừa mở mắt ra liền bị Viên Kiệt lôi dậy ngồi lên đùi y, dương vật cứng rắn càn chôn sâu vào bên trong.

Một bàn tay đặt lên lưng hân, y chôn đầu trước ngực hân, con đầu từ nhũ tiêm truyền đến, Trần Hi muốn tránh cũng không thoát.

Viên Kiệt một đường hướng lên trên cán được môi dưới của hân, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Trần Hi đang nháu mày mới bắt đầu cử động thân thể.

Từ trên nhìn xuống, Trần Hi có thể nhìn rõ sáu múi cơ bụng của Viên Kiệt, hít vào thở ra, có thể ngửi được hương vị nam nhân của người này, hạ thân đột nhiên bị định mạnh vào, trái tim cũng sắp từ trong lồng ngực vọt ra ngoài, dùng lực quán lấy người kia, cắn răng thừa nhận sự tiến công cùng xâm nhập.

Nguyên thủy, lại điên cuồng, cứ như vậy hãm sâu vào không thể tự kiềm chế.

Tại căn phòng trồng trái xa hoa này, Viên Kiệt tìm mọi cách khiến Trần Hi không thể rời đi, y đoạt lấy di động của hân, từ sáng đến tối chỉ cần hân tỉnh liền bị y ép khô, khiến hân lực bất tòng tâm.

Dù ngày hay đêm, hôn thiên địa ám, dâm loạn đến nỗi khiến cho người ta chẳng thể suy nghĩ được gì, Trần Hi chẳng muốn tỉnh lại, nhưng mà mỗi lần mở mắt ra, có khi ngoài cửa sổ là ban ngày, có khi là đêm tối, hắn vẫn ở trong căn phòng này, còn có hai tay y ôm chặt hắn không buông.

Trần Hi vừa động, nam nhân lập tức tỉnh dậy, thu lại hai tay vòng quanh người hắn, khàn giọng hỏi: “Sao vậy? Đói bụng à?”

Mấy ngày nay trôi qua một cách vô tri vô giác, căn bản chẳng biết mình đã ăn gì uống gì, hai người đang đắp chung cái chăn nằm trên giường, Viên Kiệt đưa dai dùng miệng uy thức ăn cho hắn. Để tránh cho nam nhân này lại giờ thủ đoạn, Trần Hi thuận theo ý y, thật vất vả ăn xong cơm, đem cái đĩa để qua một bên, hắn lại bị y kéo qua làm đến mê man.

Lúc tỉnh lại chính là bây giờ, nhìn chăm chăm cửa sổ sát đất ngoại trừ bóng đêm ra chẳng còn gì khác, bỗng nghĩ một sự kiện, đang nghĩ nên làm như thế nào để xác nhận, thân thể vừa động Viên Kiệt liền tỉnh, vừa lúc trực tiếp hỏi y: “Hôm nay ngày mấy?”

Y vui vào vai hắn cắn mút một lát mới ngừng lại, nhìn đồng hồ điện tử ngay đầu giường, “Ngày mười tám.”

Trần Hi an tâm vui mặt vào gối mềm mại, thì thào: “Chính là ngày mai.” Hắn đã ở đây sáu ngày rồi a.

Viên Kiệt đem cằm tựa lên bờ vai hắn, tay y khẽ vuốt tóc mai của hắn, “Ngày mai có việc?”

“Ngày mai có chương trình ca nhạc diễn ra ở sân vận động.”

Viên Kiệt từ chối cho ý kiến mà ‘Ồ’ một tiếng.

“Viên Kiệt, tôi muốn đi.” Trần Hi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của y, ngừng vài giây, nhỏ giọng bỏ thêm câu, “Viên Kiệt, đáp ứng tôi, được không?”

Đã nhiều ngày trôi qua như vậy, Trần Hi lần đầu tiên tỏ ra yếu thế, mặc dù trong quá khứ hắn cũng rất ít khi dùng thái độ này cầu xin y.

“Được!”

Y im lặng một lúc lâu mới trả lời hắn, mang theo vô tận mê mang cùng bất đắc dĩ, tựa hồ cũng không biết vì sao chính mình lại đồng ý.

Dù loại cản trở ngăn Trần Hi rời khỏi gian phòng này, nhưng Viên Kiệt lại đồng ý, Trần Hi bỗng dưng cảm lấy hai tay y để lên hai má, hai tay y khẽ run, che dấu, trốn tránh, lại tham luyện hấp thu.

Ngày hôm sau Trần Hi lấy lại di động, vừa mở lên, hơn mười cuộc gọi đến cùng tin nhắn, hắn mở từng tin ra xem xét.

Của Mã Tiểu Nhạc năm tin nhắn, cái thứ nhất hỏi hắn đang ở đâu, đại khái khi nào thì trở về, sau đó hỏi là gọi điện sao không có tín hiệu, cũng để lại tình huống công ty mấy ngày nay.

Lý Nghị An cũng có ba tin, đều là hỏi hắn khi nào thì trở về, có thể tới buổi biểu diễn của cậu ta không các thứ linh tinh.

Tiểu tử này nhiều năm lẫn lộn trong KTV, đây là lần đầu trình diễn trên sân khấu, tự nhiên cậu ta rất coi trọng, ngay cả Mã Tiểu Nhạc cũng cố ý an bài công việc sao cho cậu ta có thời gian để luyện giọng.

Mã Tiểu Nhạc, Lý Nghị An đều là anh em chí cốt của hắn, hiện tại anh em khó được có cơ hội lên sân khấu biểu diễn, Trần Hi như thế nào lại không đi cổ vũ. Hiện nay nhóm nhạc mọc lên như nấm, này có lẽ là cơ hội duy nhất cho Lý Nghị An một lần đứng trên sân khấu.

Trần Hi xem xong tin nhắn, tự hỏi Viên Kiệt khi giữ điện thoại hắn có biết hay không, nếu biết mới có thể nhắn lại cho bọn họ, trong lúc suy nghĩ Viên Kiệt đã đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống.

“Có người gọi đến.” Viên Kiệt đem ly để trước mặt Trần Hi, “Đều là người tên Mã Tiểu Nhạc, tôi đành gửi cho hắn một tin nhắn, nói rằng trong nhà cậu có chuyện phải về một chuyến, không cụ thể ngày trở về, sau đó trực tiếp tắt nguồn.” Viên Kiệt pha cho hắn một ly sữa, nói xong liền uống một ngụm.

Trần Hi nghe xong, gọi ngay cho Mã Tiểu Nhạc. “Tiểu Nhạc, là anh, ừ, đã trở về. Mấy ngày nay không có chuyện gì chứ? Không thì tốt rồi. Được, chuyện của Nghị An anh nhớ mà, tối sẽ đi, chú nói với cậu ấy cứ yên tâm. Thời gian nhớ kỹ, ừ, sẽ không đến muộn. Tốt lắm, cứ như vậy, gặp lại sau!”

Lúc ngắt cuộc gọi toàn bộ thế giới bỗng nhiên an tĩnh lại, Trần Hi nhìn chăm chăm di động sừng sốt một trận, cảm lấy cái ly ở trên bàn uống một ngụm, dòng sữa ấm áp chạy qua cổ họng, ngón cái vuốt nhẹ miệng ly, hờ hững nói: “Tôi sớm qua cái thời uống sữa rồi.”

Viên Kiệt không nói gì, chỉ là mỉm cười, cho thêm một muỗng đường vào ly cà phê, khéo mắt mang theo một tia thất lạc không dễ phát hiện.

Trần Hi ăn cơm chiều với Viên Kiệt mới tiến vào nội thành, mặc dù không có đại minh tinh nào, nhưng chính phủ thập phần coi trọng buổi biểu diễn này, không chỉ miễn phí vé vào cửa còn dốc sức tuyên truyền, cộng thêm một số ca sĩ chưa có danh tiếng kéo theo từng đám fan của riêng họ, bởi vậy đêm nay phàn là con đường dẫn đến sân vận động trở nên chật như nêm cối.

Chiếc xe của bọn hắn tự nhiên cũng đang trên đường, Trần Hi ngồi trong xe bị Lý Nghị An khùng bỏ qua điện thoại.

“Kẹt xe rồi! Đến mà, đến mà! Buổi biểu diễn còn chưa bắt đầu thì sợ cái gì. Được được được, khi nào tới anh gọi cho cậu? Được, thăng quý này sao

giờ dong dài quá vậy!”

Không chờ cậu ta nói tiếp liền ngắt máy, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Viên Kiệt như cười như không.

Đôi mắt đỏ nhìn chằm chằm khiến Trần Hi khiếp sợ cực kỳ, nhìn không được liền giải thích: “Cậu ta chính là như vậy, đỉnh đặc, bụng dạ ngay thẳng.”

Viên Kiệt cười cười không nói lời nào. Cửa xe đã bị khóa, hắn không thể mở cửa chạy trốn, Trần Hi đơn giản nhắm mắt làm ngơ.

Vừa đến nơi xem như đứng giờ, bất quá tìm chỗ đậu xe thật khó, vẫn là Viên Kiệt nhanh tay lẹ mắt thừa dịp chiếc xe kia chậm chậm vào chỗ, nhấn mạnh chân ga vòng một cái, dùng đuôi xe ngăn lại, chớp mắt chiếc xe vững vàng nhét vào chỗ trống.

Tay lái cao siêu đến thế là cùng, khiến người ta nhìn mà kinh ngạc, bao gồm Trần Hi, thẳng đến khi hắn bị Viên Kiệt lôi đi xa, cái người bị y cướp bãi đậu vẫn còn tròn mắt há hốc mồm chẳng nói được gì.

Cửa số 6 của sân vận động Lý Nghị An hẹn bọn họ ở chỗ này, khi hắn đến nơi, Lý Nghị An đang mời mắt chờ mong, vừa thấy hắn lập tức mắt phát ra lục quang nhào lên phía trước, “Ài u Trần ca, mấy ngày nay anh ở nơi nào, mỗi ngày gặp thì không thấy gì, này liên tục vài ngày không gặp mới biết được anh là cỡ nào quan trọng với em a!”

Trần Hi một phát chụp được cái ót cậu ta: “Mấy ngày nay bị Mã Tiểu Nhạc ăn hiếp đi?”

Hai mắt Lý Nghị An chưa xốt, sổng chết ôm eo Trần Hi không buông tay, “Trần ca, nếu một ngày nào đó anh đột nhiên biến mất, nhớ rõ nhất định phải đem em theo a!”

“Cậu to như vậy đem theo làm gì?” Lý Nghị An bên này quậy tung bùng, tầm mắt Trần Hi rơi xuống một người phía sau cậu ta, nghĩ nghĩ, nắm cổ áo kéo cậu ta ra mới hỏi, “Nghị An, cô bé này là ai, giới thiệu coi.”

Lý Nghị An đột nhiên nhớ ra, nhanh chóng đứng thẳng đem cô gái đó kéo đến trước mặt Trần Hi, ngại ngại nói: “Trần ca, đây là Dục Phiên, Dục Phiên, đây là người mà anh thường hay nhắc tới Trần ca.”

Cô gái có mái tóc dài đến eo giương to đôi mắt mỉm cười nhìn hắn, khẽ nghiêng người chào: “Trần đại ca, chào anh.”

“Ài nha, chào em” Trần Hi bị cô gái nhỏ này làm cho ngây người, lúc trước nghe nói cô dũng cảm theo đuổi Lý Nghị An, còn tưởng rằng cô là người nhiệt tình như lửa, không ngờ hôm nay vừa thấy lại là loại hình văn tĩnh.

Nhìn sơ qua Lý Nghị An và cô đứng nói xứng hay không xứng, Trần Hi cảm giác cô gái này mắt nhìn người có chút vấn đề. Trần Hi không ghét bỏ anh em, nhưng thật sự là cô gái này không cùng một tầng lớp bình dân với bọn hắn. Tướng mạo như châu ngọc không đề cập tới, chỉ là tư thái kia bất luận đứng ở chỗ nào đều khiến cho người ta cảm giác tri thức lẳng đọng chông chênh, đến tột cùng thế gia to cỡ nào mới nuôi dưỡng được một người như vậy.

Chẳng trách ánh mắt tình tường của Mã Tiểu Nhạc sau khi gặp cô gái này lại đánh giá cao như vậy, xác thực không sai, chỉ là càng như vậy, Trần Hi càng vì anh em mà lo lắng thay. Nhưng hôm nay đã đến nước này, Trần Hi cười cười có lẽ rồi bảo cậu ta bồi cô ấy cho tốt.

Lý Nghị An nhích lại gần nhưng không rời đi, nhìn người phía sau hắn, hạ giọng hỏi: “Trần ca, anh đến với ai đó?”

Trần Hi nghiêng đầu nhìn Viên Kiệt, nói: “Bạn học cũ ấy mà, ở bãi đỗ xe gặp nhau nên đi chung đến đây!”

“À!”

“Chuẩn bị xong hết chưa mà đứng ở đây hoài vậy?”

Lý Nghị An gãi đầu cười, “Vừa bắt đầu thôi, còn chưa tới lượt, đi thôi Trần ca, em mang anh đến chỗ đám người kia, Mã ca và vợ anh ấy chờ nãy giờ cũng lâu rồi.”

Nói xong liền kéo bạn gái đi trước dẫn đường, Trần Hi đi một bước, phát hiện người phía sau không đi theo liền dừng lại hỏi: “Sao thế?”

Viên Kiệt có chút dăm chiêu nhìn bóng lưng hai người đi trước, một lúc lâu mới nói: “Có chút quen mắt...”

Trần Hi khó hiểu, “Ài?”

Y cúi đầu, lắc đầu nói “Có thể là tôi nhớ lầm, đi thôi.”

Nghe nói Viên Kiệt là bạn học cũ của Trần Hi nên đám người không để ý lắm. Bọn họ ngồi ở vị trí tương đối yên lặng, tầm nhìn cũng không sai. Đoàn người lần lượt ngồi xuống, vợ Mã Tiểu Nhạc chuẩn bị một đồng hồ ăn vặt, phân đều cho bọn họ.

“Thằng cu nhà chú đâu?” Trần Hi mở ra một bao khoai tây chiên, hỏi Mã Tiểu Nhạc đang ngồi ở bên trái.

“Gửi cho cha mẹ vợ rồi, nơi này không tiện mang con đến.” Mã Tiểu Nhạc đang uống lon soda mà vợ vừa đưa.

Đem khoai tây chiên đưa tới trước mặt Viên Kiệt đang ngồi ở bên phải, Trần Hi hỏi vọng qua Lý Nghị An, “Chùng nào biểu diễn?”

“Tụi em xếp thứ 17, chờ người thứ 10 lên rồi đi cũng chẳng muộn.” Lý Nghị An mở ra một bịch bánh cá nhỏ chua cay nhét vào tay bạn gái.

“Không cần hóa trang hay thay quần áo sao?”

Lý Nghị An lại cầm lấy một bịch khác ra, nghe hắn hỏi lập tức khur một tiếng, “Hóa trang? Đó là chuyện dành cho bọn con gái!”

Đang muốn đem con cá nhỏ bỏ vào miệng lại bị một cái tay ngăn lại, “Chưa biểu diễn mà ăn mấy thứ này không sợ lạc giọng sao?”

Trần Hi nhướn mày, nhìn cô gái nhỏ đó bày ra bộ dáng giáo huấn cậu ta, cô nói xong Lý Nghị An ngoan ngoãn vâng một tiếng không dám ăn bậy này nọ, Trần Hi muốn cười, thật sự là một vật khác một vật.

Đem một miếng khoai tây chiên nhét vào miệng, Trần Hi vừa nhìn qua, Viên Kiệt cũng lấy một miếng bỏ vào miệng, nhìn hắn gật gật đầu, nghiêm trang nói: “Ăn rất ngon!”

Trần Hi cười cười lại đem khoai tây chiên bỏ vào miệng, ngồi thẳng dậy.

Trên sân khấu đã qua ba lượt ca sĩ.

Thời gian nói mau không mau, nói chậm không chậm, đến lúc bọn Lý Nghị An lên đài.

Thừa dịp vợ Mã Tiểu Nhạc lôi máy chụp ra chụp lại khoảnh khắc này.

“Ồ, đúng là chuẩn bị thật chu đáo nha!”

Vợ Mã Tiểu Nhạc cười tủm tỉm, “Tất nhiên rồi, nhưng cái này thì tính là gì, xem cái đám fan kia kia.” Vừa nói vừa chỉ sang bên kia, Trần Hi nhướn người lên, người ngồi đầy trên khán đài cùng với ánh sáng huỳnh quang lay động, không thiếu bảng khẩu hiệu ghi tên ca sĩ được giơ lên cao, thật là náo nhiệt.

Trần Hi cẩn thận nhìn chung quanh, quay lại nói: “Không có tấm bảng nào ghi tên nhóm Nghị An!”

Mã Tiểu Nhạc gật đầu, “Nhóm họ chỉ biểu diễn ở một vài điểm ca hát, cũng không tham gia hoạt động gì liên quan đến âm nhạc nên đâu có ai biết, lần này biểu diễn cũng chỉ kêu người quen đến cổ vũ.”

Trần Hi sáng tỏ gật gật đầu. Nếu không ai hậu thuẫn chị sợ có nước hát rong mà thôi. Lần này chính phủ đã làm một chuyện tốt đi, chỉ cần người có bản lĩnh, được sàng lọc, có thể trước mặt công chúng ca hát, còn có thể thông qua TV tiến hành tuyên truyền, hơn nữa loại thời điểm này cũng có vài công ty giải trí theo dõi, biết đâu chừng được nhìn trúng thì sao.

Mã Tiểu Nhạc nói: “Lần này chính phủ có ý đồ gì đây!”

Trần Hi cũng là hiểu được, “Chẳng ai muốn làm ăn lỗ vốn, tất nhiên có mục đích.”

“Đúng là vậy!” Viên Kiệt mặc đồ hưu nhân tựa tay lên ghế vịn, thân hình hơi hướng về Trần Hi, chậm rãi ăn khoai tây chiên, y nghe bọn họ đối thoại, có thể đoán ra đại khái, “Hiện tại quốc gia đối việc bảo vệ môi trường rất xem trọng, công nghiệp xây dựng ít được chú trọng, liền đem ý niệm nâng cấp bộ mặt thành phố đánh lên phương diện này. Kỳ thật phí tuyên truyền và những thứ linh tinh khác họ chẳng bỏ ra một phân tiền nào, tất cả đều do các công ty tư nhân cung cấp, chính phủ có quyền, nhóm thương nhân có tiền, một bên muốn tăng hình tượng thành phố, một bên danh tiếng công ty được quảng bá rộng rãi, hợp tác với nhau nhất tiền song điều.”

Mã Tiểu Nhạc nghe xong lại quan tâm hỏi, “Viên tiên sinh biết được không ít chuyện, xem tư thái này, nói vậy sự nghiệp rất thành công đi?”

Viên Kiệt hướng cậu ta cười nói, “Sống tạm mà thôi.”

Trần Hi nhớ lại Viên Kiệt đi xe Maybach* (ZET: cũng là mấy xế hạng sang trên TG thôi, xuất xứ từ Đức), cân nhắc lại cái biệt thự giam mình mấy ngày, đánh cái rùng mình. Cái này gọi là sống tạm, kia bọn họ gọi cái gì? Giãy dụa trong đói chết như dân chạy nạn?

Quần chúng lại hò hét, ánh huỳnh quang trong tay chuyển động liên tục, sự hào hứng ngày càng dâng trào. Trần Hi cũng hươ hươ cây huỳnh quang trong tay, kỳ thật hắn hoàn toàn không hiểu khán đài bỗng nhiên hưng phấn lên là do cái gì.

Rốt cục đến phiên Lý Nghị An bọn họ lên biểu diễn, MC vừa giới thiệu xong, ngọn đèn nhất thời tối sầm lại, nhóm nhạc Lý Nghị An lập tức xông ra.

Trần Hi có chút đắm chiêu, “Hôm nay mới biết tên nhóm nhạc cậu ta!”

Mã Tiểu Nhạc mặt cũng đầy đắm chiêu, “Em cũng thế, bắt quá tên này ai đặt không biết, như vậy...”

Viên Kiệt tổng kết, “Ngây thơ.”

Đánh Bay Vương Tử Cứu Công Chúa.

Chẳng ăn nhập gì với nhau.

Đây là đang thuyết minh bọn họ kỳ thật là tiểu quái thú?

Ngây thơ thì cũng phải đúng trọng tâm a!

MC vừa giới thiệu xong, đương trường im lặng một lúc cũng bắt đầu hò hét cổ vũ.

Tóm lại, kết quả xem như không sai, sao cũng được. Vỗ tay!

Khiến người khiếp sợ không chỉ có cái tên mà là khi âm nhạc vang lên, Lý Nghị An cất tiếng ca.

Giọng ca thật cuốn hút.

Lý Nghị An vẫn là Lý Nghị An, nhưng khi cậu ta cất tiếng ca, tựa hồ trở nên có chút không giống, nhập tâm vào bài hát, so với ngày thường phá lệ sức quyến rũ.

“Năm tháng còn trẻ sống vô tri, phóng túng chẳng cố kỵ, thống khoái khóc, thống khoái cười, thống khoái yêu thương, thống khoái đau khổ, khi nào nghĩ tới người đi trà lạnh, chỉ còn hoang vắng tiêu điều, càng tịch tịch. Ngoảnh đầu nhìn lại, ánh sáng rực rỡ luôn chỉ tồn tại trong giấy lát, đã khóc cười, trải qua yêu hận, hết thảy chậm rãi lắng đọng, rốt cục còn lại gì...”

Thế giới tựa hồ im lặng, không khí ngưng trệ, trừ bỏ người đang xướng ca, còn có nam nhân bên cạnh lặng lẽ nhìn hân.

Trần Hi yết hầu một trận chua xót, dùng lực rút tầm mắt về, khi nhìn lại bọn Lý Nghị An đã đi xuống —

Tay nắm chặt cây huỳnh quang bắt đầu ẩm ướt, tầm mắt không dám nhìn về phía Viên Kiệt.

Mười một giờ kết thúc, đám người dần dần rời khỏi sân vận động, Trần Hi chỉ qua loa đối Viên Kiệt nói một câu đi trước liền cùng bọn Mã Tiểu Nhạc rời đi, được một quãng khá xa quay đầu lại thì phát hiện Viên Kiệt còn ngồi tại chỗ cũ, hai chân muốn bước tiếp lại trở nên khó khăn.

Nhìn không được lại quay lại, đứng ở bên cạnh y, nửa ngày không nói gì, mới phun ra một câu, “Đêm đã khuya, cậu nên trở về.”

Viên Kiệt không nhúc nhích, ánh mắt đắm chiều nhìn về phía xa xa, nhuốm vài phần cô tịch.

Trần Hi một trận do dự, nhưng vẫn xoay người —

“Chúng ta cứ như vậy sao?”

Trần Hi đưa lưng về phía y, hai tay nắm thành quyền, dùng lực nhắm mắt lại, “Còn có thể như thế nào..... Chúng ta đều đã..... Huống chi, cậu đã là người có gia đình, cứ như vậy đi.”

Cần dùng rất nhiều sức lực âm thanh mới không run rẩy, lại cần dùng bao nhiêu dũng khí mới dám nhắc chân bước đi.

Không nói hẹn gặp lại, là vì thật sự sợ hãi phải gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Công đoạn marketing về sản phẩm mới đã chuẩn bị ở kỳ trước, hình thức là quảng cáo trên TV, treo áp-phích, qua truyền thông tuyên truyền, còn có kế hoạch trên mạng, nói tóm lại chi phí nằm trong dự tính, chủ tịch xem qua đi, nếu không có vấn đề gì tôi lập tức an bài, một tuần sau sẽ triển khai hoàn toàn..... Chủ tịch?”

Mộ Dật Thần nói nửa ngày thì phát hiện Viên Kiệt có chút đắm chiều nhìn mặt bàn, như đi vào cõi thần tiên?

“Hử?” bị cậu gọi, Viên Kiệt mới tỉnh lại, “À.” Tiếp nhận tư liệu từ cậu, “Đã biết, tôi sẽ đem về xem, ngày mai cho cậu câu trả lời thỏa đáng”

Nói xong thấy cậu vẫn bất động, lại ngẩng đầu nhìn: “Còn có việc?”

Mộ Dật Thần thoáng lắc đầu, “Tôi đây đi xuống trước.”

“Đi đi.”

Viên Kiệt tay cầm bút nhẹ nhàng huy huy.

Mộ Dật Thần đi hai bước lại ngoái đầu nhìn y vùi đầu vào công việc, bộ dáng gọi cảm đến đòi mạng, cước bộ ngừng lại.

“Kiệt, có thể nói cho tôi biết, người ấy là ai không?”

Viên Kiệt dừng lại công việc ký tên, ngẩng đầu nhìn, mặt không chút thay đổi hướng đến Mộ Dật Thần, mày nhíu lại, hai tay khoanh trước ngực.

“Dật Thần, cậu là người thông minh.” Viên Kiệt thanh âm trầm thấp, “Đừng nên ôm ảo tưởng không thực tế.”

Hai chân cậu nhuyển đi, sau một lúc lâu, sắc mặt tái nhợt rời khỏi văn phòng chủ tịch. Bỏ lại câu:

“Tôi đã biết, chủ tịch.”

Cánh cửa khép lại, cũng không biết người bên trong có nghe rõ hay không.

Thang máy đình một tiếng, Mộ Dật Thần nhíu mày, nghiêng người qua bên cạnh, ánh mắt như kim châm dừng trên người.

“Tiện!”

Mộ Dật Thần nghe câu chửi mắng lệt vô lỗ tai, lạnh lùng cười bước đi.

Cùng Viên Kiệt một chỗ lâu như vậy, nữ nhân này trong tối hay ngoài sáng đều sẵn sàng khiêu khích cậu, nếu cậu là đèn cạn dầu đã sớm bị cô ta nghiền thành tro. Cuộc hôn nhân này chỉ có cái vỏ bề ngoài, sợ là Viên Kiệt đối cậu còn tốt hơn cô ta, chờ một ngày nào đó sẽ sớm bị đá đi thôi.

“Kiệt.”

Đối với nữ nhân đột ngột xuất hiện này, Viên Kiệt tuy rằng không nói gì nhưng hiển nhiên có chút không vui, dùng ánh mắt sắc như dao nhìn cô.

Khuôn mặt tươi cười của đối phương hơi cứng lại, khẩn trương nói: “Em có hỏi qua thư ký của anh, cô ta nói trong phòng không có ai.”

Viên Kiệt buông cây bút trong tay, tựa vào lưng ghế nâng cằm hỏi, “Cô có chuyện gì?”

Vừa nghe lời này, nữ nhân nhanh chóng bày ra nụ cười đáng thương cùng ủy khuất, “Một tháng nay anh không về nhà, anh có biết hay không em...”

“Đừng nói lời vô nghĩa.”

Mặt cô cứng đờ, lập tức trầm tĩnh lại, tựa hồ sớm đã quen Viên Kiệt như vậy, đưa ra tám thiệp mời, “Em đến đây là muốn đưa cho anh cái này, là lễ mừng thọ, họ mời vợ chồng chúng ta đến dự. Kiệt, em biết anh sẽ không đi, nhưng đây là nhân vật đứng nhất nhì ở chốn quan trường, khá có lực ảnh hưởng, đối với sự nghiệp của anh chỉ có lợi mà thôi.”

Tiếp nhận thiệp mời, y không có trực tiếp trả lời, chỉ hỏi: “Còn việc gì sao?”

Nữ nhân cao ngạo liên tiếp chịu đã kích, nụ cười hoàn mỹ phút chốc vỡ tan, cuối cùng lại ngoái đầu đoán của mọi người vẫn duy trì nụ cười, nói: “Trong nhà vừa thuê một đầu bếp từ Quảng Đông, tay nghề tuyệt hảo, ai đã ăn đều khen không dứt lời, em sẽ chuẩn bị một bàn thức ăn, chỉ chờ anh trở về nếm thử.”

Viên Kiệt kiên nhẫn đợi cô ta nói xong, “Còn gì nữa?”

“Kiệt!”

“Lần này đến đây cũng vừa lúc, đỡ tốn thời gian tôi tìm cô.” Viên Kiệt kéo ra ngăn tủ bên trái lấy ra một túi hồ sơ, ném đến trước mặt cô ta: “Xem cái này đi!”

Nghi hoặc mở ra, vừa thấy tiêu đề liền tròn mắt, nhanh chóng lướt qua, sắc mặt trắng bệch, khó có thể tin tưởng mắt nhìn Viên Kiệt, “Anh muốn ly hôn với em?”

Viên Kiệt kiên định gật đầu.

“Dựa vào cái gì!” cô sắp mất bình tĩnh, tay nắm chặt túi hồ sơ mơ hồ run rẩy, “Em làm sai cái gì?”

Viên Kiệt tựa vào lưng ghế, thờ ơ nhìn, “Cô đã quên mục đích ban đầu chúng ta kết hôn?”

Cô ta nhất thời nghẹn lời. Không sai, cô không quên, chỉ là cô lựa chọn quên đi. Cuộc hôn nhân vì lợi ích hai bên đều có lợi.

Cô nhìn chằm chằm y, không tin hỏi: “Đã qua bảy năm rồi, anh chẳng có chút tình cảm gì với em sao?”

“Tình cảm?” Viên Kiệt thản nhiên hỏi, “Tôi không muốn đầu tư cho mặt hàng chẳng có giá trị gì.”

Sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, hồ hấp gian nan đứng lên, dồn sức nói, “Ly hôn? Ha ha!” Không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt cô ta lại dịu xuống, lấy tay chậm rãi xoa bụng, ôn nhu nói, “Kiệt, em có thai rồi, anh không muốn đứa bé này sao?”

Viên Kiệt kinh ngạc nhú mày, nhìn cô ý vị thâm trường, cô nghĩ chuyện này có thể đã động y, liền nghe y nói: “Con của ai?”

“Viên Kiệt!” Cô chẳng thể nhịn được nữa, “Anh đây là vũ nhục em sao?”

Viên Kiệt nhấp nhẹ môi, cười đến lạnh nhạt, “Theo tôi nghĩ, nếu đứa nhỏ này là của tôi, chỉ sợ cô đã muốn náo động lên cho cả thế giới biết rồi, chứ đâu để bây giờ mới nói.”

“Em nghĩ tối nay mới nói với anh!” Cô cực lực biện giải.

Nhìn cô mạnh mẽ, y không muốn lãng phí thời gian, nhu nhu trán nói: “Được rồi, nếu đã có con với nam nhân khác, ly hôn đi, như vậy tôi sẽ thành toàn cho hai người.”

“Viên Kiệt!”

Viên Kiệt dùng tay ra hiệu cô ta đừng nói tiếp, “Cô biết không? Vu Tĩnh, trước khi kết hôn, tôi đã phẫu thuật cắt ống dẫn tinh rồi, cho nên đứa nhỏ này không có khả năng là của tôi.”

Vu Tĩnh lùi lại mấy bước, rất lâu mới lấy lại tinh thần, sắc mặt khó coi nửa ngày chẳng nói nên lời, cuối cùng hít sâu một hơi, “Được, Viên Kiệt, anh được lắm! Ly hôn thì ly hôn, anh cho tôi là cái gì, Vu Tĩnh này sắc đẹp hay tiền bạc đều chẳng thiếu, muốn nam nhân dạng gì mà chẳng có! Anh chờ đi, tôi sẽ không bỏ qua đâu, nếu năm đó nhà tôi không giúp đỡ, anh cho là một sinh viên nghèo như anh được như bây giờ? Tôi sẽ cho anh phải hối hận!”

Vu Tĩnh đóng sập cửa lại, Viên Kiệt vẫn ngồi tại chỗ, nhìn tờ giấy ly hôn trước mặt từ chối cho ý kiến, cảm ra di động: “Trợ lý Dịch sao? Giúp tôi liên hệ luật sư riêng!”

Ngồi chờ chết không phải chuyện Viên Kiệt hay làm.

...

Trong công ty hậu cần là như thế, lái xe nhiều năm như vậy, Trần Hi tìm dụng cụ chuẩn bị sửa chữa chiếc xe, sau phải nhờ Mã Tiểu Nhạc tới hỗ trợ.

Mồ hôi đầy đầu, Mã Tiểu Nhạc thừa dịp hẩn nghi tay quăng qua một chai nước khoáng, dùng miệng mở nắp, một ngụm nước lạnh len vào lục phủ ngũ tạng, Trần Hi thoải mái không nhịn được thở dài một hơi.

“Tiểu Nhạc lại đây lau mồ hôi giúp anh, dính dính thật khó chịu.” Hai tay Trần Hi dính đầy dầu nhờn, thực bản lại không chịu rửa sạch, chỉ có thể tìm người hỗ trợ.

Mã Tiểu Nhạc cầm khăn mặt cẩn thận lau khô giúp hẩn.

“Trần ca, người tối hôm qua thật là bạn học cũ?”

“Đúng a!” Trần Hi xoay người bắt đầu dùng Tua-Vít vặn vẹo ốc, “Là bạn thời tiểu học, hoàn cảnh không khác gì anh, nhưng sau này gặp lại rất có tiền đồ!” Trần Hi xoay người mất rử xuống, Mã Tiểu Nhạc nhìn không thấy vẻ mặt của hẩn, giọng điệu không khác bình thường là mấy.

“Ai, bạn học của em thì thăm hơn nhiều, cũng có người bắt chước em mở công ty hậu cần nhưng vẫn vậy!”

Mã Tiểu Nhạc tựa vào thân xe, đóng nắp chai nước khoáng lại, nói: “Mỗi người mỗi mệnh, lại bảo tiền quyết định tất cả, lòng vương bạn cho dù có trong tay bạc triệu chưa chắc đã thoải mái, còn biết miễn nguyện thì cho dù ở chó cũng khoan khoái dễ chịu.”

Trần Hi đang loay hoay giữa một bầy ốc vít nghe thế liền đồng ý “Ừ” một tiếng.

Bận bịu hơn một giờ mới sửa xong cái xe, vừa định lấy xà phòng để rửa tay thì di động vang lên, đành nhờ Mã Tiểu Nhạc giúp hẩn. Cầm lên nói: “Chỉ hiện dãy số.”

“Ừm, nhấn nghe đi.” Chuyện này rất bình thường, nói không chừng là mời làm ăn.

Mã Tiểu Nhạc kẻ điện thoại ngay tai hẩn, “Alo, tôi là Trần Hi, vị nào tìm nha?” Nửa ngày chẳng ai đáp lại, Trần Hi liền uy vài tiếng, “Này, uy? Treo à?”

Đang nghĩ cúp máy, bỗng truyền đến một thanh âm trầm thấp, [Là tôi!] Trần Hi ngẩn ra, người kia nói tiếp, [Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, tôi đã ly hôn.]

Mã Tiểu Nhạc nhìn thần sắc Trần Hi xảy ra biến hóa, rút điện thoại nghe, bên kia đã cúp máy, “Trần ca, ai gọi vậy, nói cái gì?”

Trần Hi nhìn cậu ta, định nói cái gì, di động của hẩn lại vang lên, Mã Tiểu Nhạc vừa thấy, nói: “Là một người tên Lâm Như Huệ.”

Một giọt mồ hôi trên trán chảy xuống, Trần Hi tùy ý dùng cánh tay xoa xoa, nói: “Tiếp đi.”

Mã Tiểu Nhạc lại ấn nút nghe một lần nữa đặt bên tai hắn, nghe hắn nói: “Như Huệ, làm sao? Ồ, phải không? Quá tốt, thật sự chúc mừng em. Như vậy a, được, được, anh nhất định trở về, kia có thể a, sẽ không, như thế nào lại thế, anh khẳng định trở về, cam đoan trở về, yên tâm đi. Ai, cũng đúng, anh đã lâu không về thăm mẹ rồi, đúng là nên trở về một chuyến, ừ, được, bye bye.”

Nhấn kết thúc cuộc gọi, Mã Tiểu Nhạc liền hỏi: “Trần ca, vậy là anh muốn về quê?”

Trần Hi thờ phào một hơi, gật gật đầu.

Một tuần sau Trần Hi gặp người gọi cho hắn, là Lâm Như Huệ, lần này về chính là tham dự tiệc đầy tháng con gái cô. Thấy hắn đến, cô ôm con gái đứng kế bên chồng mình tiếp đón, hai mắt sáng ngời.

Hai người tìm một góc hẻo lánh ở quán ăn nói chuyện phiếm, Trần Hi nắm lấy bàn tay trắng nõn lại non mềm của bé gái, không kiềm được bày ra nụ cười ấm áp.

“Anh tới đây thật sự là quá tốt, chúng ta đã năm sáu năm không gặp nhau. Tuy rằng có liên lạc qua điện thoại, nhưng xảy ra nhiều chuyện nên liên lạc ngày càng thưa dần, em nghĩ nếu không nhờ con bé này chắc chúng ta khó có thể gặp nhau đi.”

“Sẽ không, cho dù xa cách mấy chỉ cần em gọi anh sẽ thu xếp.”

Trần Hi đang ôm con gái của cô, tự tay đem khóa trường thọ đeo vào, ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại trêu đùa cục cưng đến khi chịu cười mới trả lại cho mẹ nó.

Nhìn Lâm Như Huệ ẵm con trên tay mà mặt trần đầy từ ái cùng yêu thương, cả người phát ra quang mang rực rỡ. Trần Hi cười tủm tỉm đem ngón trỏ đặt trước miệng cục cưng, chờ cục cưng sắp ngậm vào thì lập tức rút lại, lập lại hành động đó nhiều lần đến cả Lâm Như Huệ không nhịn được cười vì cái tính trẻ con của hắn.

“A, anh tính ở đây mấy ngày?”

“Ba hoặc bốn ngày, anh muốn đi thăm mẹ nữa!”

Lâm Như Huệ gật gật đầu, “Nên thăm a.” Nói rồi nhẹ tay chọc cục cưng cười khanh khách, “Bảo bối, mau nhìn Trần thúc thúc đẹp trai này, thúc tặng cho con cái khóa băng bạc rất đẹp nha, có thể phát ra tiếng nhạc nữa, thực thích đúng không?”

Nhìn Lâm Như Huệ tươi cười hạnh phúc, Trần Hi nói: “Lâu như vậy rồi cuộc em đã được đền bù như mong muốn, sinh ra một đứa con rất khá ái.”

Lâm Như Huệ nhẹ giọng nói: “Trần Hi, em còn chưa nói cho anh đi, kỳ thật con gái em là thụ tinh nhân tạo.” Cô ngẩng đầu liếc Trần Hi, “Anh cũng biết, kết hôn nhiều năm như vậy em vẫn không có con, kiểm tra nói thân thể em có vấn đề không thể thụ thai bình thường được, chồng em buồn lắm nhưng không hề làm khó em, nhìn anh ấy chịu áp lực từ cha mẹ, em càng đau lòng, mất thấy đã qua ba mươi nếu không sinh sau này càng khó khăn hơn, cho nên chúng em mới bắt đầu chọn phương pháp này.”

Trần Hi nghe cô nói xong, lại cẩn thận nhìn cục cưng trong lòng, cuối cùng cười cười, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn.

“Em bây giờ thật hạnh phúc, anh an tâm rồi.”

“Vậy còn anh?”

Trần Hi ngẩn ra, sau một lúc lâu cúi đầu thản nhiên nói: “Còn có thể như thế nào, vẫn như trước kia thôi.”

Nhìn hắn âm thầm, Lâm Như Huệ muốn nói cái gì lại thôi.

Trần Hi chân trước mới bước lên xe lửa, sau lưng Viên Kiệt đã biết chuyện này.

Cố ý an bài người mật báo ở công ty hắn, Viên Kiệt nghe đối phương báo cáo xong, sắc mặt trầm xuống, ném điện thoại ra xa.

“Vợ trước.”

Ánh chiều tà dần dần biến mất, Viên Kiệt thản nhiên phun ra hai chữ, cả người vùi sâu vào ghế nhắm mắt lại, về mặt âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Lâm Như Huệ không nghĩ tới Viên Kiệt sẽ gọi cho mình chứ đừng nghĩ đến chuyện sẽ gặp lại y. Cô thậm chí còn tưởng mình nghe lầm, đến khi đối phương cúp máy cô vẫn khó có thể tin.

Cuối cùng cô vẫn đáp ứng lời mời của y, đi vào một gian phòng khá yên tĩnh trong quán trà. Lúc vào cửa, Viên Kiệt đang ngồi dựa vào bệ cửa sổ bình tĩnh mà đậm đặc châm trà, ánh mặt trời bao phủ làm y càng chói chang, rực rỡ. Diện mạo không có nhiều thay đổi, khiến Lâm Như Huệ hốt mắt nóng lên.

Không sai, là y, Viên Kiệt.

Lâm Như Huệ ở trước mặt y đứng khá lâu, im lặng không tiếng động nói: “Viên Kiệt, đã lâu không gặp!”

Châm trà xong chậm rãi đặt bình trà trở về chỗ cũ, Viên Kiệt từ chối cho ý kiến “Ừ” một tiếng, thậm chí còn không ngẩng đầu nhìn cô một cái, càng đừng nói đến chuyện mời cô ngồi xuống.

Lâm Như Huệ chẳng chút để ý, Viên Kiệt không lo mình đi đã là tốt lắm rồi, cô biết Viên Kiệt không muốn nhìn thấy mình, dù sao trong lòng y cô chỉ là một nữ nhân từng cướp đi Trần Hi từ tay y.

Cô ngồi xuống phía đối diện mới mở miệng nói: “Mười năm trôi qua, không ngờ tới chúng ta còn có thể gặp lại.”

Nói xong đợi một hồi, nhìn đối phương chỉ là tay nắm chặt ly trà mặt không biểu lộ cảm xúc, mang theo một chút cô đơn cười cười, nói tiếp, “Anh hẹn tôi ra đây là vì Trần Hi? Giữa chúng ta trừ bỏ Trần Hi thì chẳng có điểm gì liên quan đến nhau.”

“Cô vẫn là một nữ nhân thông minh.”

Viên Kiệt rốt cục nói được một câu, khiến Lâm Như Huệ không ngừng cười khò.

“Tôi đoán trong lòng anh nghĩ có một chuyện ngu xuẩn mà tôi đã từng làm, đó chính là gả cho Trần Hi, đúng không?”

Viên Kiệt hạ tầm mắt, không nói lời nào, ánh mặt trời âm áp vô pháp xua tan sự lạnh lẽo trên người y. Y không trực tiếp trả lời vấn đề này, nghĩ nghĩ nói: “Trần Hi không nghe máy lúc tôi gọi đến, hẳn là cô sẽ biết cậu ấy ở đâu?”

“Biết chứ, nhưng không nói cho anh đâu!”

Viên Kiệt thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cô, ánh mắt sắc như dao đâm nhìn thẳng Lâm Như Huệ, y chưa kịp nói điều gì bởi bàn đã lại đây đưa menu.

“Trà Hoa Quế, cảm ơn!”

Nhìn bồi bàn đi xa, Lâm Như Huệ cười nói: “Đây là loại trà tôi thích nhất!”

“Điều kiện là gì? Nói.”

“Đợi trà mang lên xong tôi sẽ nói.”

Viên Kiệt lạnh lùng liếc cô một cái, tiếp tục uống trà của mình.

Lâm Như Huệ học bộ dáng của y chậm rãi nhấp ấm trà thủy tinh cấp chính mình châm trà, sau đó một ngụm tiếp một ngụm. Phải chăng đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của Viên Kiệt, Lâm Như Huệ thoát nhìn bày ra bộ dáng nhàn nhã, im lặng ngồi đó.

Lâm Như Huệ chuyển mắt nhìn chằm chằm nam nhân đối diện, nơi khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn, Lâm Như Huệ nhìn không được nở nụ cười: “Viên Kiệt này, tôi từng thích anh đó, hẳn là cực thích mới đúng, hề thấy bóng dáng anh thôi cũng có thể cao hứng nửa ngày, nghĩ mọi biện pháp bắt chuyện với anh, nhưng nào dám, vụng trộm nhìn ngắm, đầy ảo tưởng trong vô vọng.”

Lúc cao trung là thế, Lâm Như Huệ cười nhẹ, mang theo điểm lưu luyến, mang theo điểm tiếc nuối, lại có điểm nói không nên lời.

Viên Kiệt lộ chút mất kiên nhẫn.

Lâm Như Huệ hiểu ý: “Đợi tôi nói xong cái đã!”

Viên Kiệt tức khắc mày nhíu chặt, sắc mặt cũng càng hờ hững.

“Anh yên tâm, tôi nói mau lắm! Có một số chuyện hẳn là anh biết rõ, nhưng dựa theo tính cách của Trần Hi có một số chuyện tuyệt sẽ không nói cho anh biết.”

Viên Kiệt trầm mặc một lát, buông ly trà xuống, “Nói đi.”

Lâm Như Huệ thở dài nhẹ nhõm, thần sắc có chút phức tạp.

“Ba năm trung học, tôi mến anh đủ ba năm, vào năm sắp tốt nghiệp, tôi rốt cục nhận không được, ít nhất phải cho anh biết có một nữ sinh luôn thích anh.”

Lâm Như Huệ vỗ về cái chén trong tay, thần nhiên cười: “Viết xong một lá thư tình cũng mất mấy ngày, tôi không có trực tiếp giao cho anh, vì không đủ dũng khí. Cho nên tôi tìm người bạn thân nhất với anh, Trần Hi, trong lớp anh ấy luôn tỏ ra sáng sủa ôn hòa, tựa hồ chỉ cần có việc nhờ anh ấy sẽ không bao giờ cự tuyệt.”

“Hai người như hình với bóng!” Lâm Như Huệ lại cười, “Tôi theo dõi từ lâu mới thấy hai người tách ra, vội vã chạy qua, trực tiếp đem phong thư giao cho Trần Hi, quả nhiên Trần Hi đã đáp ứng”

“Không qua bao lâu, Trần Hi hẹn tôi ra, cầm phong thư kia trả lại. Nói với tôi rằng, thực xin lỗi, phong thư này anh ấy không thể đưa cho anh.”

Khi đó tôi kinh ngạc vô cùng, Lâm Như Huệ nắm ly trà thật chặt, “Còn nói, ‘xin lỗi tôi vì đã đọc, cậu viết rất chân tình, nhưng tôi không muốn Viên Kiệt nảy sinh hứng thú với người khác, cho nên, thực xin lỗi.’”

“Ngay trước mặt tôi, Trần Hi chính tay đem nó xé đi.”

Lâm Như Huệ bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn thấy Viên Kiệt trong mắt chợt lóe một tia khiếp sợ, cô cười đến đương nhiên, “Anh không nghĩ tới hả, tôi cũng thế thôi, lúc ấy thật sự là trợn mắt há mồm, không thể tưởng được Trần Hi lại làm chuyện quá phận đến vậy, tôi còn chưa kịp chỉ trích thì anh ấy quyết đoán nói, ‘Cậu đừng mơ tưởng nữa, Viên Kiệt là của tôi.’ (ZET: đuổi quá bà con ơi ~ thật là tai họa khi đọc trước, giờ chả muốn edit ~)

Dù hồi ức tốt đẹp như hoa mới nở cũng bị thời gian làm hoen ố đi.

Thanh âm Lâm Như Huệ thực bình tĩnh, thần nhiên kể lại.

“Tôi một bên gạt lệ một bên hỏi, cậu không sợ tôi nói ra ngoài sao? Anh ấy nói rằng tốt nghiệp xong hai người sẽ rời khỏi nơi này!”

“Nghe xong những lời này tôi mới biết được, khẳng định hai người đã sớm an bài đường lui mới có thể lựa chọn con đường bị mọi người chỉ trích.”

Viên Kiệt ở đối diện tựa hồ lâm vào trầm tư, Lâm Như Huệ ngừng lại trong chốc lát để suy nghĩ, một lát sau mới nói tiếp: “Dần dần tôi nghĩ thoáng lại, thêm khi đó cũng hiểu được phần nào hành động của Trần Hi, rồi không hiểu sao tôi với anh ấy lại trở thành bạn bè.” cũng thật buồn cười, Lâm Như Huệ cười càng tươi.

“Tốt nghiệp xong không nghĩ rằng sẽ gặp lại anh, nhưng một năm kia tôi nhận được điện thoại Trần Hi gọi tôi.”

“Anh ấy xin tôi... giả làm bạn gái. Sau mới biết, do mẹ anh ấy biết chuyện, bà bắt buộc Trần Hi rời xa anh, cũng là lúc ấy bà ấy phát hiện mình bị bệnh rất nặng, ép buộc anh ấy tìm bạn gái, Trần Hi rơi vào đường cùng nên đã nghĩ đến tôi.”

“Anh ấy sợ phiền toái nên mới nhờ đến tôi. Mẹ anh ấy nhìn thấy tôi thì vui lắm. Vì tiền viện phí anh ấy chạy đôn chạy đáo khắp nơi, làm đủ mọi nghề, bởi vậy tôi chỉ gặp anh ấy ở bệnh viện thôi”

“Bệnh tình bà ấy giằng co suốt ba năm, dù có tiền cũng không thể trị khỏi. Vậy nên bà hối thúc tôi và anh ấy kết hôn...”

“Lừa gạt bà ấy nhiều năm như vậy tôi và anh ấy cũng sắp không chịu nổi, đến bước này chẳng thể quay đầu được nữa nên cả hai quyết định giả bộ kết hôn.”

“Vi là giả bộ cho nên cũng không đến cục dân chính đăng ký!” nói đến đây Lâm Như Huệ không rõ cười cười, “Tôi giấu gia đình chuyện này, Trần Hi biết được nên rất áy náy còn cảm thấy có lỗi với tôi nữa.”

“Đám cưới ngày đó...” Lâm Như Huệ nhìn Viên Kiệt nói: “Anh xuất hiện!”

Nhìn thấy hai người kia mặc lễ phục mà sắc mặt y trắng bệch, lòng thì rối bời.

Người yêu mắt tích đã lâu nay lại cưới một người phụ nữ.

Đầu óc y ngừng trệ mất một lúc.

“Trần Hi!” Nụ cười chú rề hơi cứng lại, mẹ chú rề nhìn y với khuôn mặt lạnh lùng.

Viên Kiệt nhắm hai mắt lại như đang hồi tưởng cái gì, ngực kịch liệt đập phồng.

“Viên Kiệt, lúc trước tôi chỉ là trẻ người non dạ, nhưng hiện tại tôi nghĩ thông rồi, tôi rất hối hận nên không thể duy trì mối quan hệ sai lầm này. Hiện tại tôi đã phát hiện, cùng phụ nữ kết hôn có bao nhiêu hạnh phúc, ít nhất là hạnh phúc hơn khi ở chung với cậu. Hơn nữa trừ bỏ tình yêu cậu còn có thể cho tôi cái gì, cậu chỉ có hai bàn tay trắng, cậu muốn tôi và cậu cùng một chỗ sống những ngày tháng bị bạn bè xa lánh!?”

Khi đó Trần Hi xác thực nói rất nhiều, nhưng chỉ có những lời này là Viên Kiệt vô pháp quên đi, thỉnh thoảng nhớ lại như tra tấn âm ỉ đau nhức, khiến y vết thương chồng chất xoay người rồi đi.

Nhìn y như vậy, Lâm Như Huệ hiểu được có một số việc không cần nói ra, còn có người so với cô còn muốn ghi lòng tạc dạ.

“Lúc anh bỏ về Trần Hi vẫn luôn tỏ ra vui vẻ nhưng mấy ai biết được trong lòng tan nát cỡ nào.” Lâm Như Huệ lại cười khổ một tiếng.

“Tuy kết hôn xong hai người ở chung nhưng từ đầu tới cuối Trần Hi chỉ ngủ trên sà, ở trước mặt dì Trần mới tỏ ra thân mật, sau lưng cho dù một ngón tay của tôi cũng không đụng vào. Nhớ rõ có một buổi tối, hai người đều khó ngủ, lẩn qua lộn lại, tôi liền hỏi, [Sau này anh với Viên Kiệt tính như thế nào?]. Khi đó anh ấy suy nghĩ rất lâu, tôi tưởng rằng đã ngủ rồi, kết quả nghe anh ấy nói, [Tôi sẽ đi tìm cậu ấy rồi giải thích tất cả, cậu ấy nhất định sẽ tha thứ cho tôi].

Nói xong Lâm Như Huệ hốc mắt đỏ hoe.

“Nói thật, khi đó tôi liền hiểu rõ mọi thứ. Rốt cuộc là sâu như thế nào mới khiến Trần Hi chưa từng nghĩ tới buông tha cho, rốt cuộc tin nhiệm đến mức nào mới khiến anh ấy nói ra những lời như vậy.”

Lau nhanh khóe mắt, cô lại nói: “Một tháng sau bệnh tình dì Trần biến xấu. Liên tục hôn mê, hai chúng tôi thủ một ngày một đêm, buổi chiều ngày hôm sau, lúc tôi đi WC, trở về thì nghe thấy tiếng nói chuyện cho nên dừng lại, nghe tiếng mới biết dì Trần tỉnh lại—”

Sắc mặt xanh trắng nằm ở trên giường, dì vô lực nhìn chằm chằm Trần Hi, thở gấp nói: [Tiểu Hi, con quỳ xuống.]

Mẫu thân vừa tỉnh thì nghe bà nói vậy, Trần Hi tự nhiên là mặt đầy khó hiểu: [Mẹ?]

Gặp nhi tử không có làm theo, mẹ Trần giọng điệu trở nên tàn nhẫn, [Quỳ xuống!]

[Mẹ, vừa mới tỉnh để con đi tìm bác sĩ?]

[Lỗi tai bị điếc à? Mẹ kêu con quỳ xuống!]

[.....] Trần Hi lo lắng chậm rãi quỳ xuống.

[Được rồi, bây giờ thề với mẹ, sau khi mẹ chết, không được đi tìm và không liên lạc với Viên Kiệt!]

Trần Hi đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin, [Mẹ?]

[Dám cãi lời?]

[Mẹ, Con không thể.....]

Thấy hấn như thế, mẹ Trần rất tức giận, lớn tiếng mắng: [Tao biết ngay mà, sau khi tao chết mày nhất định đi tìm nó, giờ thì mau hứa đi.]

[Mẹ, con xin mẹ.....] Trần Hi mặt cắt không còn giọt máu.

[Mày mà không hứa thì cho dù xuống hoàng tuyền mẹ mày cũng không tha thứ cho mày!] mắng xong mẹ Trần yếu ớt nằm trở về.

[Mẹ!] Trần Hi bị dọa một phen, [Mẹ, mẹ đừng như vậy, con hứa...con hứa mà...]

Mẹ Trần dịu dàng cầm tay hấn [Vây.....Vây con thề đi...]

Hai mắt Trần Hi đầm lệ, mẹ hấn nhìn hấn chăm chú, bắt đầu đọc lời thề [..... Con xin thề, đời này không bao giờ đi tìm và có bất cứ liên hệ gì với Viên Kiệt.]

[Tốt...tốt lắm...con ngoan của mẹ!] mẹ Trần mỉm cười hài lòng chậm rãi nhắm mắt lại ngủ mãi mãi—

[Mẹ ---]

“Lúc đó tôi lập tức đi vào thì thấy Trần Hi khóc trong vô lực!”

“Sau tang sự mỗi người một nơi, hai người chúng tôi chỉ liên lạc qua điện thoại. Không bao lâu sau tôi được một người đàn ông yêu thương hết mực cầu hôn, chả có gì phải từ chối, đời người ngắn lắm không nên tiếp tục lãng phí nữa...Anh nói gì đi?”

Người đối diện đang chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Thời điểm ra về Lâm Như Huệ chỉ để lại một câu, “Nếu anh còn yêu Trần Hi, anh có thể đi tìm ở mộ dì Trần, địa chỉ tại đây.”

“Tôi hiện tại thực hạnh phúc, cho nên tôi hy vọng Trần Hi cũng có thể hạnh phúc.”

Nói xong, Lâm Như Huệ đứng dậy rời đi, không hề có chút quyến luyến.

Trần Hi mỗi lần trở về hấn sẽ bồi ở đây vài giờ, cũng không phải có rất nhiều lời muốn nói, ngược lại là không biết nên nói cái gì, nhưng chỉ có ngồi ở chỗ này, hấn tựa hồ mới có chút dừng khí sống tiếp.

Vuốt nhẹ danh tự trên bia, Trần Hi hoang mang nói: “Mẹ, con lại gặp cậu ấy rồi, mẹ có giận con không? Nhưng con không phải cố ý đi tìm.” Trần Hi một mội tựa vào bia mộ, “Hiện tại nên làm cái gì bây giờ. Hiện tại Viên Kiệt không muốn buông tha cho con. Cậu ấy thay đổi, thay đổi thật nhiều, ngay từ đầu thiếu chút nữa con chẳng nhận ra. Rất bá đạo.” Trần Hi tựa hồ nở nụ cười, “Hình như sự nghiệp rất thành công. Có tiền đồ hơn con rồi. .”

Trần Hi nhắm mắt lại, không hề mở miệng, mặt tiêu tụy đi thật nhiều.

Không biết qua bao lâu, cảm giác có người đến gần, mở mắt ra nhìn, Trần Hi sững sốt.

“Viên Kiệt?”

Hấn tưởng rằng đang nằm mộng, đợi người kia ngồi xuống trước mặt, hấn liền lấy tay sờ mặt.

“Ừ, là anh!” (TN: đối xưng hô... nói da gà 100 lần)

Trần Hi bỗng nhiên xúc động muốn khóc, thô lỗ kéo tay Viên Kiệt ra, “Đừng đối tốt với tôi như vậy!”

Y hỏi ngược lại: “Anh không tốt với em thì tốt với ai đây?”

“Tôi đang nằm mơ sao?”

Đối với ánh mắt hoang mang nhìn mình, Viên Kiệt cười cười, trực tiếp quỳ gối trước mộ mẹ hấn.

“Viên Kiệt?”

Hấn cảm thấy mọi chuyện thực mơ hồ.

“Cậu đang làm cái gì thế?”

Trần Hi khiếp sợ ngăn cản động tác dập đầu không ngừng trước mộ phần của y, trên trán đã xuất hiện vết máu.

“Viên Kiệt, cậu điên rồi sao? Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Trần Hi trừng mắt nhìn y, dùng tay áo lau sạch vết máu.

“Đừng tự hành hạ bản thân chứ!”

“Sai rồi!” Y hưởng thụ sự quan tâm từ hấn, “Anh đang xin đi tha thứ, anh muốn sống chung với con dì, một đời.”

Nghe vậy, Trần Hi kinh ngạc nhìn y.

Y kéo tay hấn song song với mình, Viên Kiệt trịnh trọng nói: “Dì Trần, con biết dì hận con cướp Trần Hi đi, nhưng là con cũng không có biện pháp, con từng thử qua, trừ bỏ cậu ấy con chẳng thể yêu ai. Vì con thương Trần Hi thật lòng.”

“Dì Trần, dì muốn hận thì hận đi, con vẫn cướp Trần Hi đi, cậu ấy không có tìm con, tất cả là do con quá quýt lấy. Dì à, con quỳ tại đây muốn nói với dì rằng, con sẽ cùng Trần Hi sống đến răng long đầu bạc. Đợi đến khi hai người chúng con xuống hoàng tuyền, con sẽ quỳ gối trước dì xin đi tha thứ một lần nữa!”

Trần Hi ngốc lăng lăng, nhìn gương mặt đầy chân thành cùng tha thiết, nghe y nói hết tất cả, không kiềm được rót nước mắt.

Có một người có thể đem lời sâu tận đáy lòng nói ra, mỗi một câu đều chạm đến nơi mềm mại nhất của hấn, khiến hấn ủy khuất, khiến hấn đau đớn, khiến hấn chua xót, khiến hấn khó có thể giữ bình tĩnh được nữa.

Nước mắt liền chảy xuống.

Viên Kiệt thương tiếc dùng lực ôm lấy hấn, tựa cằm lên đỉnh đầu, thanh âm khàn khàn: “Tiểu Hi, thực xin lỗi, mấy năm nay để em chịu khổ.”

Một câu này khiến cho Trần Hi nức nở, đem mặt chôn trước ngực y che dấu sự yếu ớt, thân thể không ngừng run rẩy, hai tay gắt gao ôm lấy người trước mặt.

Thật lâu thật lâu, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, hạ xuống ánh sáng vàng óng, Trần Hi bình tĩnh trở lại tựa vào Viên Kiệt, hai người mờ mịt quỳ trước mộ mẹ hấn.

Nguyên tưởng rằng cứ như vậy quỳ đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, nhưng ánh nắng quá chói chang, Trần Hi bỗng nhiên nói: “Tiểu Kiệt, chúng ta về nhà đi.”

Viên Kiệt trong lòng run lên, một bàn tay ôm lấy bờ vai hắn, dùng lực nắm chặt, sau một lúc lâu mới trả lời: “Ừ, chúng ta về nhà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Thời điểm tỉnh lại Trần Hi thấy Viên Kiệt vẫn đang lái xe, hắn dùng lực nhu nhu mặt nhìn ra ngoài, phát hiện chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc.

“Đi đâu vậy?”

Viên Kiệt tranh thủ thời gian ngoảnh lại nhìn hắn, “Trên đường trở về.”

Trần Hi sờ sờ sống mũi, cảm di động lên xem giờ, cư nhiên là bốn giờ sáng, không khỏi nhú chặt mi, “Anh chạy suốt bảy giờ sao?”

Biết hắn muốn nói cái gì, Viên Kiệt cười phá lên, nói: “Không sao, anh đâu có mệt.”

Nhưng Trần Hi không tin tưởng, cũng không phải người hay chạy đường dài, làm sao tin tưởng thật sự không có việc gì, bèn rộn chỉ huy nói: “Nhanh tìm một chỗ ngừng, em đợi với anh!”

Dừng xe bên lề đường, Trần Hi hỏi: “Mười lăm mười sáu giờ mới về tới, đi đi về về không biết mệt à?”

Viên Kiệt cười ôn nhu, tầm mắt tuy nhìn thẳng nhưng có cảm giác vẫn dừng trên người hắn: “Em vừa lên xe liền ngủ, anh không nỡ đánh thức em, lại nói, anh thật sự có chút khẩn cấp.”

Qua hai giây Trần Hi mới hiểu ý ám chỉ là cái gì, bất đắc dĩ cười cười, nhìn y nói: “Vết thương trên trán có nặng lắm không?”

Viên Kiệt tìm hai miếng băng cá nhân dán lên miệng vết thương, “Nhìn thì nặng chứ không nặng lắm.”

Trần Hi nghe vậy mới yên tâm gật gật đầu. Xe tiếp tục chạy tiếp, trầm mặc một lúc, hắn lại mở miệng nói: “Lúc ngủ, trong mộng xuất hiện rất nhiều người, cuối cùng thấy mẹ em.”

Viên Kiệt nhin không được nhìn hắn một cái, hỏi: “Đi nói cái gì?”

Trần Hi lấy tay chống mặt, ánh mắt mơ hồ, “Mẹ chỉ nhìn em rồi cười.”

Viên Kiệt trầm mặc đem tốc độ xe chạy chậm lại, điều khiển chiếc xe từ giữa sa lộ dời sang bên đường thấp giọng nói: “Trần Hi, em nói, mẹ em có phải hay không tha thứ cho chúng ta.”

Trần Hi mệt mỏi nhu nhu mắt, “Không biết.” Nghĩ nghĩ, còn nói, “Có lẽ vậy.”

Nói xong câu đó, hắn có điểm như trút được gánh nặng thở dài một hơi ngã vào ghế.

Xe lại dừng ở bên đường, Viên Kiệt nhào người qua ôm lấy hắn, Trần Hi dùng vài giây mới vươn hai tay ôm lại y, im lặng nhắm mắt lại, không khí ôn nhu hắn đi, nhưng mà bụng không hợp thời kêu ọ ọ, hai người cười phá lên. Viên Kiệt buông hắn ra rồi nói: “Trên xe có đồ ăn, để anh đi lấy.”

Nhìn Viên Kiệt xuống xe, Trần Hi cũng đi ra ngoài, nhìn người kia cầm túi tìm thức ăn: “Món gì thế?”

Viên Kiệt cầm ra một túi bánh mỳ đưa cho hắn, “Em ăn lót bụng đi.” nói xong lại lấy mấy thứ khác, “Còn có chút thịt khô với mứt hoa quả, a, em uống gì, nơi này có nước khoáng, trà xanh, sữa tươi, nước dừa, đúng rồi, còn có rượu đỏ.”

Trần Hi tròn mắt há hốc mồm mà nhìn một đồng đồ ăn trong thùng xe, khó có thể lý giải nói: “Chuẩn bị vừa lái xe vừa đi du lịch?”

Viên Kiệt nhin cười, “Đương nhiên không phải, này là mỗi lần công tác do chi nhánh công ty chuẩn bị, đôi khi bận quá không kịp ăn nên mới làm như thế.”

“Công ty chi nhánh?” Trần Hi chú ý tới một từ, liú lười, “Anh bây giờ rất thành đạt? Đi công tác mà được chuẩn bị thật kỹ lưỡng.”

“Không có biện pháp, nhân viên có năng lực hơi bị nhiều.” Viên Kiệt cười mở ra một gói bánh ngọt đưa tới trước mặt hắn, nhìn hắn cắn một ngụm, lại cầm ra một lọ sữa tươi mở nắp ra đưa qua.

Trần Hi vừa ăn vừa uống còn vội vàng gật đầu, “Thì ra là vậy, muốn giữ một công việc thì cần bỏ ra không ít tâm tư, ơ anh ăn đi.”

Viên Kiệt thế này mới gạt đầu, lấy cái túi khác mở ra.

Trần Hi sóng vai cùng y dựa vào thùng xe, hai ba ngum giải quyết xong không chờ Viên Kiệt phản ứng thẳng xoay người từ trong xe lấy ra một bao bánh mở ra, đột nhiên đưa dài nhét vào miệng Viên Kiệt, nhìn y hai gò má gồ lên, nói: “Lúc trước em yêu nhất là bộ dáng anh lúc này, rất sợ người khác cướp đi, nơi nơi phòng bị nhìn chăm chăm xung quanh, cho dù đói meo bụng vẫn đưa đồ ăn cho em”

Cố gắng nuốt vào miệng thứ gì đó, Viên Kiệt cầm một chai nước khoáng mở ra uống một ngum mới nói, “Em cũng vậy thôi, gạt anh thứ này em không thích ăn, rồi đưa cho anh.”

Trần Hi tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn vào y: “Ô, nói vậy anh vẫn biết em gạt anh sao?”

Viên Kiệt tà liếc hẩn một cái, “Khi đó tuy anh ít nói chuyện, nhưng không có nghĩa anh là đứa ngốc.”

Trần Hi dở khóc dở cười cho y một quyền: “Anh quả nhiên là một tên khôn kiếp!”

Y đuổi người ôm hẩn vào lòng, cúi đầu hôn lên cái trán của hẩn, Viên Kiệt mới nói: “Đúng vậy.”

Hẩn dựa vào y lẳng lẳng cười, giây lát sau mới nói: “Chúng ta bỏ lỡ thật nhiều thời gian...”

Viên Kiệt ôm sát hẩn, “Yên tâm, sẽ không bỏ lỡ một lần nào nữa.”

“Phải không?”

Đúng lúc y trả lời có chiếc xe chạy ngang làm cho hẩn không nghe rõ ý muốn nói gì.

Bỏ qua lâu lắm, đã không dám có kỳ vọng, hạnh phúc tới rất đột ngột, cho tới bây giờ vẫn là không có bao nhiêu cảm giác chân thật.

Y trầm mặc hồi lâu rồi lại đột nhiên nói:

“Kỳ thật lúc trước khi quen em, anh đã từng phát thệ, chỉ cần có một người đối tốt với mình, về sau liền đối người đó tốt gấp bội.”

Trần Hi bối rối, không khỏi ngẩng đầu nhìn y, “Lần đầu tiên nghe anh nói việc này.”

Viên Kiệt nhìn về phía hẩn, néo nhẹ vành tai hẩn, “Không nghĩ nói ra nhưng không hiểu làm sao lại nói nữa...”

“Là không cơ hội nói đi?” Trần Hi chống lại ánh mắt thâm thúy kia.

Viên Kiệt chỉ là cười nhẹ, lại ôm eo hẩn đem hẩn ôm trở về, “Không, là tạm thời mất đi cơ hội. Mất nhiều năm thế này, anh từng tưởng rằng những lời này sẽ chôn ở đáy lòng cả đời, nhưng hôm nay lại có thể nói ra. Tiểu Hi, chúng ta sẽ không tiếp tục bỏ lỡ.”

Hai người đứng trong đêm, dưới ánh đèn mờ nhạt không nói gì đối diện nhau thật lâu.

Đắm chìm dưới ánh mắt nhu tình tràn đầy chân tình của Viên Kiệt, hẩn áy náy không thôi, “Viên Kiệt, thực xin lỗi, em đã nói những lời quá đáng.”

Y ôm chặt lấy người trong lòng, khối thân thể này đã không còn trẻ, phải quý trọng nói, “Không quan hệ, anh tha thứ cho em.”

“Có chuyện này không tính nói ra..... Nhưng anh ngay từ đầu như thế nào cũng không chịu đi...”

“Anh biết.”

“Nhìn anh sắc mặt tái nhợt đứng ở nơi đó, em rất khó chịu.”

“Anh biết.”

“Thời điểm anh xoay người đi, em luôn có xúc động muốn chạy lại ôm lấy anh.”

“Anh biết.”

“Muốn giải thích rằng tất cả đều là giả, đừng rời đi nữa.”

“Anh biết.”

“Em muốn tìm anh để nói lời xin lỗi.....”

“Ừ, ừ, anh nghe thấy được, anh không trách em.”

“Thực xin lỗi.”

“Ừ.”

“Trần Hi, chúng ta không xa nhau nữa, được không?”

“Ừ. Không xa rời nhau.”

Không khí ban đêm mát lạnh, nhưng có gì ấm áp bằng khi hai người cõng hết khúc mắc ôm lấy nhau? Từng có được, cũng từng bỏ lỡ, mà gương vỡ lại lành, càng có thể hiểu được đoạn cảm tình này càng phải được trân trọng.

Trên đường trở về, Trần Hi kiên trì giành lái xe, Viên Kiệt an vị tại ghế phó lái, từ đầu tới cuối luôn luôn nhìn hân, buông hết thảy mọi gánh nặng, Trần Hi vẫn mang theo nụ cười nhợt nhạt, không gian trên xe tuy chật hẹp nhưng được lấp đầy bởi thứ mang tên tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phiên ngoại

Sáng sớm ngủ dậy Trần Hi đứng trước gương đánh răng rửa mặt, Viên Kiệt lười biếng xuất trong gương, một phen ôm chặt nửa người trên trần trụi của ái nhân.

Hắn cảm nhận vật cứng của ai đó cạ vào hông mình, trong cơn tức giận miệng đầy kem đánh răng nhả ra một chữ: “Lăn!”

Viên Kiệt không buông tay, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nam nhân trong gương, “Sáng sớm đã trần trụi muốn mê hoặc anh sao?”

Trần Hi ngẩng đầu nhỏ bọt ra, trừng mắt nhìn một cái: “Sáng sớm phát tình lại đổ thừa em sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Viên Kiệt nhướn mày, tay phải thò ra ngắt nhéo hai khóa thủ du, Trần Hi phui mạnh ra.

“Ngày này, đều là đại nam nhân có cần mẫn cảm vậy không!”

Viên Kiệt bị đẩy ra hai tay ôm trước ngực, cười nói “Ngoan ngoãn nằm lên giường cho anh.”

Trần Hi quăng cục lơ cho cái kẻ mặt dày kia.

Bỏ qua khâu rửa mặt súc họng miệng trực tiếp bỏ chạy ra khỏi toilet, lưu lại Viên Kiệt đứng đó cười tươi như hoa.

Hai người quần áo tươm tất ngồi trước bàn ăn sáng, Viên Kiệt hỏi Trần Hi một sự kiện: “Tối hôm qua anh đề nghị như thế em cảm thấy thế nào?”

Trần Hi tức giận lườm y một cái, “Anh có cho em thời gian suy nghĩ đâu!”

Viên Kiệt giả bộ hoang mang, “Không có sao?”

Trần Hi triệt để im lặng, vùi đầu xử trí trứng ốp lết.

Tối hôm qua Viên Kiệt nói công ty họ đang muốn hợp tác với vài công ty hậu cần, hiện tại Trần Hi cũng có một công ty hậu cần riêng, phù sa không chạy ruộng ngoài, y liền để lại cho công ty Trần Hi.

Trần Hi sẽ không vì mặt mũi chính mình mà bỏ qua cơ hội kiếm tiền, khiến anh em chịu thiệt.

Nhưng hân bỗng nhiên có điểm bất an, đồng ý ngay có thể làm Viên Kiệt nghĩ rằng hân muốn chiếm tiện nghi không.

Hân nghĩ gì Viên Kiệt tự nhiên là không biết, nhưng nhìn sắc mặt hân khó coi như vậy liền biết lại hiểu sai vấn đề rồi.

Trần Hi đối diện từ một người hào sảng biến thành trầm mặc dễ dàng miễn man suy nghĩ, khiến Viên Kiệt phá lệ đau lòng.

Sau đó y liền an ủi hân rằng, lúc trước hợp tác với công ty kia chuyển đi một số mặt hàng có giá trị thì không cánh mà bay, bên đối tác khiếu nại đòi bồi thường, phí chuyển vận đắt đỏ này nọ, thiết bị còn bị cất xén, khổ không nói hết, Trần Hi nghe được đều mao cốt tung nhiên, thất kinh nghĩ thầm vẫn có chuyện hắc ám thế sao?

Đương nhiên Viên Kiệt không nói dối, Trần Hi làm nhiều năm trong nghề này sao lại không nghe nói tở, chỉ là kỳ quái một chỗ, gặp chuyện như thế công ty Viên Kiệt giải quyết như thế nào.

Trần Hi rút cục đồng ý, hồi đầu còn do dự nhưng khi nghe xong thì quyết định luôn.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của hắn, Viên Kiệt trong lòng gắt gao, nhin không được dùng lực ôm lấy hắn.

Có một số việc y vô lực thay đổi, vậy không ngừng dùng ngôn ngữ, dùng hành động, dùng hết thầy hướng hắn chứng minh, nghĩ lại chuyện cũ mà kinh, hiện tại bọn họ sẽ không bởi vì bất cứ sự tình gì mà chia lìa.

Cơ hồ lập tức Viên Kiệt cởi hết áo ngủ của hắn, cắn cắn đôi môi, nhiệt liệt tìm lấy độ ấm từ hắn.

Sự tình quá mức kịch liệt, bây giờ đâu như lúc trẻ, hắn ra sức cầu xin y.

“Gọi tên anh.”

“..... Viên Kiệt.”

“Không phải.”

“Kiệt.....”

“Nói, em yêu anh.”

“Em...Em yêu anh.”

Viên Kiệt rút cục vừa lòng, thời điểm dừng lại, Trần Hi đã mê man, khoe mắt ẩm ướt, y nâng tay lau đi, Viên Kiệt nương theo ngọn đèn, thấy khoe mắt hắn đã xuất hiện nếp nhăn.

Thở dài.

Bọn họ thật sự bỏ lỡ rất nhiều thời gian.

Đơn giản thanh tẩy, y ôm hắn nặng nề chìm vào giấc ngủ, tự hứa với lòng, về sau mỗi một sáng sớm, hắn tỉnh lại người đầu tiên mở mắt nhìn thấy chính là y.

Phù du chỉ là mộng.

Vĩnh viễn không ly khai khi còn sống.

“Công ty Hậu Phi?”

Mộ Dật Thần nhìn tư liệu trong tay, hỏi chủ quản ngành hậu cần, “Công ty rất có danh khí? Sao tôi chưa bao giờ nghe qua?”

Chủ quản nhanh chóng giải thích: “Đã tra qua, uy tín rất khá, chính là không có danh khí, đăng kí tài chính chỉ có năm trăm vạn.”

“Năm trăm vạn?” Mộ Dật Thần hoài nghi, “Chỉ mang tính khu vực? Công ty này có thể thỏa mãn nhu cầu chúng ta không?”

Chủ quản lau mồ hôi, “Đúng vậy đúng vậy, nhưng tổng giám đốc, đây là chủ tịch đặc biệt giao phó.....Ngài biết rồi đấy, tôi đây chỉ biết nghe theo mà thôi.....Hơn nữa công ty chúng ta vẫn có công ty hậu cần riêng, chẳng qua bận rộn rất nhiều mới hợp tác với công ty khác.....”

“Thật sự không rõ.” Bỏ tập tài liệu xuống, “Chủ tịch chưa bao giờ làm những chuyện giống như vậy, công ty này có cái gì đáng giá để chúng ta hợp tác?”

“Cái này.....bọn tôi chỉ là nhân viên làm sao biết được.....”

Mộ Dật Thần thấy khó chịu trong người, “Không được, tôi phải hỏi một chút rốt cuộc là vì cái gì.”

Vị chủ quản cũng không nói lời vô nghĩa rồi khỏi văn phòng.

Cậu ngồi phịch lên ghế nhớ lại đoạn hội thoại vừa trải qua:

“Chủ tịch, tôi vừa xem một số tài liệu, phát hiện công ty này căn bản không có năng lực gánh vác yêu cầu của chúng ta, anh xem.....”

“Dật Thần.” y cúi đầu cười nhưng cho người ta cảm giác lạnh sống lưng, “Chẳng lẽ chúng ta ký nhiều hơn một công ty liền không có tiền trả hay sao?”

Rốt cục mục đích là gì?

Mộ Dật Thần thật sự không hiểu.

Sau một lúc lâu, cậu cười xòa, ở bên cạnh y đã nhiều năm, có khi nào chân chính hiểu được y? Cả cái lý do bị đá cũng không biết.

Thời điểm ký kết hợp đồng Trần Hi không mang theo Mã Tiểu Nhạc, tiểu tử này rất tinh mắt, Trần Hi sợ hắn nhìn ra cái gì đó.

Mang theo Lý Nghị An tới địa chỉ hẹn trước, nhìn tòa cao ốc trước mắt, không chỉ Lý Nghị An, ngay cả Trần Hi đều ngây ra như phỗng.

Trước đó Trần Hi đã bịa ra lý do để được hợp tác với công ty Viên Kiệt.

Cho nên khi Trần Hi gọi cho Viên Kiệt, không quá hai mươi phút sau hai người họ đã đứng trước tòa cao ốc này.

Chẳng qua bọn họ nghĩ rằng Viên Kiệt chỉ mở một công ty vừa hoặc nhỏ thôi, nhưng hiện tại thì thấy, công ty này đại danh鼎鼎 nhá!

Trước đó hắn không hề tìm hiểu chuyện làm ăn của y, chân tướng làm người ta khó có thể tin.

Hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu vẫn là Trần Hi dũng khí đi vào, vừa vào lập tức có người chào đón hỏi: “Xin hỏi là Trần Hi tiên sinh sao?”

“À, đúng vậy, là tôi.” Trần Hi thụ sủng nhược kinh.

“Xin đi theo tôi, chủ tịch chờ anh đã rất lâu rồi.”

“Được được.”

Trần Hi kéo Lý Nghị An đang đại ra, theo người kia đi vào thang máy.

Có chủ tịch, Viên Kiệt tự mình tọa trấn, quá trình ký ước có thể nói phi thường nhanh chóng, hai người họ ngồi chưa nóng đất đã kết thúc.

Viên Kiệt ưu nhã nhìn đồng hồ, cười nói: “Tối giờ cơm trưa rồi, bằng không tôi mời hai vị ăn cơm?”

Trần Hi nhìn Lý Nghị An đang ngẩn người, qua vài giây ngốc ngốc gật đầu, vừa định nói chuyện liền đột nhiên nhảy dựng lên, “A, hiện tại mấy giờ?”

“Mười một giờ hai mươi phút.”

“Ai nha!” Lý Nghị An dùng lực gật đầu, “Thiếu chút nữa thì quên đi đón Dục Phiên, mấy ngày hôm trước trường học cô có hoạt động, em ấy bị phải đi, hôm nay trở về, còn gọi điện thoại bảo em nhất định phải ra sân bay tiếp đầu! A, đã mười hai giờ kém rồi, sân bay cách đây khá xa em sợ không còn kịp rồi, Trần ca ngại quá, em đi trước, anh với ông chủ Viên cùng nhau ăn đi, xe em dùng, Trần ca, thật sự là phải để ông chủ Viên tiễn anh một đoạn đường rồi, bái bai.”

Lý Nghị An một trận gió xoáy tự quát đi, Trần Hi đành đem ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên người Viên Kiệt, y mỉm cười nhìn hắn.

Thời điểm ký ước có vài nhân viên của Viên Kiệt ở đây, ký hợp đồng xong đưa bọn họ mang đi, còn lại ba người, Lý Nghị An vừa đi, trong phòng lớn như vậy chỉ còn hai người họ.

Trần Hi nghĩ nghĩ, nói: “Anh cho công ty bọn em chiếm tiện nghi như vậy, vẫn là để em mời anh ăn cơm đi.”

Viên Kiệt không kiên trì, gật gật đầu nói: “Ừ.”

Giữa trưa thời điểm nghỉ ngơi, Mộ Dật Thần theo thói quen trước đây ra ngoài công ty dùng cơm, mặc dù có căn tin cho nhân viên trong công ty nhưng cậu không thích nơi ồn ào, chỉ bằng ngồi ở quán cà phê im lặng ăn uống chút gì đó, xem tạp chí đốt thời gian.

Đi xuống bãi đậu xe dưới lầu, vừa mở cửa xe ngồi vào, trước mắt liền có một chiếc xe quen thuộc chạy qua, vừa nhìn, quả nhiên ngồi ở ghế lái là người kia, cái làm cậu khiếp sợ chính là người này đang dùng ánh mắt gần như là thâm tình ôn nhu nhìn người ngồi bên ghế phó lái, mặc dù người nọ đưa lưng về phía cậu, nhưng cậu có thể nhìn ra bóng dáng ấy là của nam nhân.

Nhanh chóng đóng cửa xe định chạy theo sau, ô tô lại dờ chừng phản nghịch bất động không chạy, một phút đồng hồ sau, cậu buông thả rút chìa khóa xe, tựa vào tay lái.

Theo sau có ích lợi gì đâu?

Kia chỉ là một nam nhân vô tình mà thôi.

“Viên Kiệt, không nghĩ tới bây giờ anh lại có bản lĩnh như vậy a.”

“Có kết quả này cũng có một phần công lao của em.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Năm đó tiền mở công ty một phần lấy từ số tiền bán cửa tiệm chúng ta mở lúc trước, nếu không có số tiền này, anh nào được như bây giờ.”

“..... May mà năm đó em đưa hết số tiền ấy lại cho anh.”

“Cho nên đừng áy náy nữa, nếu không có em sẽ không có anh của ngày hôm nay, em nên tự hào, hiểu không?”

“.....Anh thật sự là càng ngày càng biết ăn nói.”

“Đây là sự thật.”

“Lăn.”

...

Trần Hi nắm tờ báo, sau khi do dự thật lâu rốt cục nhìn không được ấn vào số điện thoại quen thuộc. Điện thoại rất nhanh được nối thông 『Trần Hi?』

Gọi xong lại không biết nên mở miệng như thế nào, Trần Hi nhìn tiêu đề to đùng trên báo, “×× bội tình bạc nghĩa, vì tiền đồ mà kết hôn với tiểu thư yy, sau khi sự nghiệp phát triển vô tình đá vợ.”

Trong tin tức cũng không đặc biệt ghi chú rõ tính danh, nhưng người trong công ty chỉ cần sáng suốt liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra là chỉ ai, Trần Hi hôm nay đi ra chuyển hàng hóa, bàn giao hàng xong dừng xe nghỉ ngơi tiện tay mua một tờ báo đọc, ngoài ý muốn nhìn đến thấy tin tức này.

Trong lòng không rõ là tư vị gì, nhưng lại cảm giác không nên dễ tin người như vậy, trái lo phải nghĩ mới gọi điện thoại qua đây.

“Viên Kiệt.....”

“Ừ, anh đây.” Người bên kia vẫn nhu hòa trước sau như một.

“Em xem Báo hôm nay.....”

“..... Em xem rồi à.” Người bên đầu dây ngay cả thanh âm cũng không thay đổi: “Em tin anh không?”

“Em tin.....” Trần Hi yết hầu có chút khô, suýt nữa nói không nên lời, “Nhưng dù sao anh cũng từng kết hôn..... Có phải tại em anh mới.....”

Viên Kiệt bỗng nhiên nói: “Trần Hi, bây giờ em đang ở đâu?”

“Em?” Trần Hi ngẩng đầu nhìn ra ngoài xe, nói ra địa chỉ.

“Chờ đó, anh lập tức đi tìm em. Việc này ta muốn gặp mặt nói với em”

“.....Được.”

Không đến nửa giờ sau, Trần Hi gặp Viên Kiệt, y đầu tiên là cười cười gõ nhẹ cửa xe, rồi mới mở cửa ngồi vào bên cạnh Trần Hi. Tầm mắt đầu tiên là dừng trên tờ báo trong tay Trần Hi, y liếc mắt nhìn một cái, mặt mày cười cười, cầm lấy đặt sang một bên.

“Năm đó nữ nhân này không muốn bị gia đình sắp xếp bắt kết hôn với người nàng không thích, mà anh vừa vặn cần một ít uy danh nhà cô ta để mở rộng sự nghiệp, cho nên liền bắt tay với nhau tổ chức đám cưới. Rồi đi cũng là theo nhu cầu thôi.”

Trần Hi nhìn y, quang mang trong mắt như trước ảm đạm, “Trong báo nói anh bỏ vợ..... lẫn con.”

“Đứa con là có thật, nhưng không phải của anh.”

“A?”

Viên Kiệt kéo tay hắt mở ra, sờ sờ vết chai sần trên tay, ngày trước không có, hiện tại lại xuất hiện, như thế nào cũng không biến mất.

“Anh từng làm giải phẫu triệt sản, là trước khi kết hôn với cô gái kia”. Viên Kiệt nhìn hấn, “Cho nên đời này đều không thể có con.”

Trần Hi trừng mắt, “Vì sao? Vì sao anh lại làm giải phẫu này?”

Viên Kiệt cười cười, hỏi ngược lại: “Em cảm thấy anh đời này còn có thể có con sao?”

Trần Hi lúng ta lúng túng nói: “Nhưng cũng không nên...”

“Cũng là vì không lưu lại hậu thế đi. Anh thực chán ghét trẻ con, không phải em cũng biết sao?”

Trần Hi nhìn y, đáy lòng hơi nhói, Viên Kiệt từng là nói y chán ghét trẻ con, một đời này đều không muốn có con, bất quá khi đó chỉ nghĩ y tuổi trẻ vô tri, không nghĩ tới đúng là thật sự. Nguyên nhân? Cẩn thận nghĩ lại có thể hiểu, này là có liên quan đến tuổi thơ bất hạnh của y.

Một lúc lâu không nói gì, Trần Hi hỏi: “Vậy báo chí vì sao lại nói như vậy?”

Viên Kiệt dựa lên vai hấn, híp mắt nhìn bóng cây lay động ngoài xe, “Là à đàn bà kia bày mưu đặt kế, cô ta nghĩ anh có thể có ngày hôm nay tất cả là

nhờ vào cô ta, hiện tại muốn tan lại không lấy được bồi thường vừa lòng, nên dùng sức ép buộc.”

“Nói thật anh đối với cô ta cũng đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, là cô ya lòng tham quá lớn.”

Trần Hi vuốt đầu hần hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Cô ta đem sự tình nháo lớn như vậy, đối với công ty anh ảnh hưởng không tốt đi?”

Viên Kiệt mở mắt, thoải mái hít sâu một hơi.

“Yên tâm đi, chuyện này rất nhanh sẽ chấm dứt.”

Quả thực rất nhanh, không đến nửa tháng, Viên Kiệt dựa vào danh nghĩa công ty kiện Vu Tĩnh ra toà, buộc cô tội vu hãm phi báng y khiến công ty từ danh dự đến kinh tế song song chịu tổn thất, bắt cô công khai giải thích lần bồi thường hết thấy. Trước truyền thông thẩm vấn hiện trường, luật sư của Viên Kiệt đưa ra chứng cứ vô cùng xác thực, ảnh của cô ả với tình nhân ở khách sạn ước hẹn cùng với ghi âm đối thoại, chứng cứ Viên Kiệt không thể sinh con vân vân làm cho Vu Tĩnh không thể đáp lại.

Toà án thẩm vấn chấm dứt, Vu Tĩnh không thể không ra mặt công khai giải thích trước truyền thông, câu chuyện làm mọi người nghị luận cứ thế kết thúc.

Mà ngày hôm sau sau khi toà có kết quả thẩm vấn, nhìn đến tin tức Trần Hi không khỏi đứng ngẩn người bên cửa sổ, kinh ngạc nhìn ánh mặt trời xuyên thấu qua tán cây, cho đến khi có một người đi tới từ phía sau ôm lấy hần, kéo hần từ trong ảo cảnh tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Phù Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.